

GROOVE

Nummer 6 • 2004 Sveriges största musiktidning

The Plan

Kristofer Åström

Apparat

Kasabian

Brandy

**Stina
Nordenstam**

Mando Diao • Peggy Lejonhjärta • Broken Social Scene • Gubb • Papa Roach
Hird • Britta Persson • Sophie Rimheden • Stoneville • Strip Music • Stefan Sundström

Groove 6 • 2004

Tre frågor Stefan Sundström	sidan 4
Gubb	sidan 4
Justin utkänd till ärtskida	sidan 4
Peggy Lejonhjärta	sidan 6
Vinden har vänt	sidan 6
Broken Social Scene	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Papa Roach	sidan 8
Mando Diao	sidan 8
Hird	sidan 10
Britta Persson	sidan 10
Sophie Rimheden	sidan 10
Stoneville	sidan 11
Strip Music	sidan 11
The Plan	sidan 13
Kasabian	sidan 14
Stina Nordenstam	sidan 16
Apparat	sidan 18
Brandy	sidan 19
Kristofer Aström	sidan 20
Albumrecensioner	sidan 23
DVD-recensioner	sidan 26
Egenrecensioner	sidan 28
Groove CD 6 • 2004	sidan 31

Groove topp10

Just nu

enligt Niklas Simonsson, redaktör.

1. **Interpol** – *Evil* (spår från kommande plattan *Antics*)
2. **Bloc Party** – *Banquet* (från *Bloc Party EP*)
3. **Mando Diao** – *Your Lover's Nerve* (B-sida på purfärsk singeln *Clean Town*)
4. **Baby Sham** – *Boom Tune* (från *Wow the Story*)
5. **Twilight Singers** spelning på Pustervik i Göteborg 20 januari (fortfarande årets hittills bästa)
6. **TV on the Radio** – *The Wrong Way* (från albumet *Desperate Youth, Thirsty Babes*)
7. **Kasabian** – *Club Foot* (från kommande plattan *Kasabian*)
8. **Vetskapen** om att **Nine Inch Nails** spelar in ett nytt album
9. **Beenie Man** feat **Ms Thing** – *Dude* (från plattan *Back to Basics*)
10. **Groove-hösten** (mycket mums för musikälskare)

I ledare I samtal föds mycket

Artiklar kan vara väldigt olika. Precis som människor är olika, gissar jag. Inför detta nummer av Groove har ett antal olika samtal förts som berikat inte bara deltagarna själva utan även i förlängningen, förhoppningsvis, även er läsare. Själva har jag fört timplånga diskussioner med rapparen Gubb som kokats ner till ynka 2.500 tecken, men som gav mig så mycket mer personligen. Människor är ju oftast rätt så intressanta om man får lite tid med varandra.

Tycker också att jag via detta nummers text med Stina Nordenstam får ett bra grepp om hur hon är som person utan att ens ha träffat henne. Vid varje ny fråga kan jag nästan föreställa mig hur hon funderar länge och väl för att sedan haka på nästa tanke som poppar

upp i huvudet. Hon verkar impulsiv men samtidigt väldigt tankfull.

Precis som det är för Stina när hon gör låtar är ett samtal oftast också "ett provande av någonting", man stöter och blöter sina egna och andras idéer mot varandra för att sedan bilda sig en bättre underbyggd uppfattning. Efter som ursprungstexten till Stina var mycket omfattande har vi därför lagt ut den på vår hemsida, www.groove.se, där får man en ännu mer heltäckande bild över samtalet. Och det är rätt så intressant.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Prova gratis!

Groove bjuder, tillsammans med brafilm.com, sina prenumeranter på gratis DVD-hyra i 10 dagar. Använd presentkoden som står på din adresslapp och låna gratis konserter, dokumentärer och långfilmer via brafilm.com. Erbjudandet gäller hela september. Missa inte denna chans att se film gratis!

Du som ännu inte är prenumerant kan också prova på, då kostar det 19 kr för 10 dagar. Gå in på brafilm.com och ange GROOVE19 så är det bara att välja bland drygt 5000 titlar.

brafilm.com

Omslag
Mattias
Elgemark

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se

Groove-CD Fredrik Eriksson
031-13 91 70

Praktikant Moa Stridde

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare	
Martin Adolfsson	Torbjörn Hallgren
Kristofer Ahlström	Annica Henriksson
Mats Almegård	Johan Joelsson
Gary Andersson	Robert Lagerström
Daniel Axelsson	Per Lundberg G.B.
Mikael Barani	Catarina Magnusson
Roger Bengtsson	Kalle Malmstedt
Therese Bohman	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Daniel Severinsson
Andreas Eriksson	Niklas Simonsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Sandra Fogel	Henrik Strömberg
Johannes Giotas	

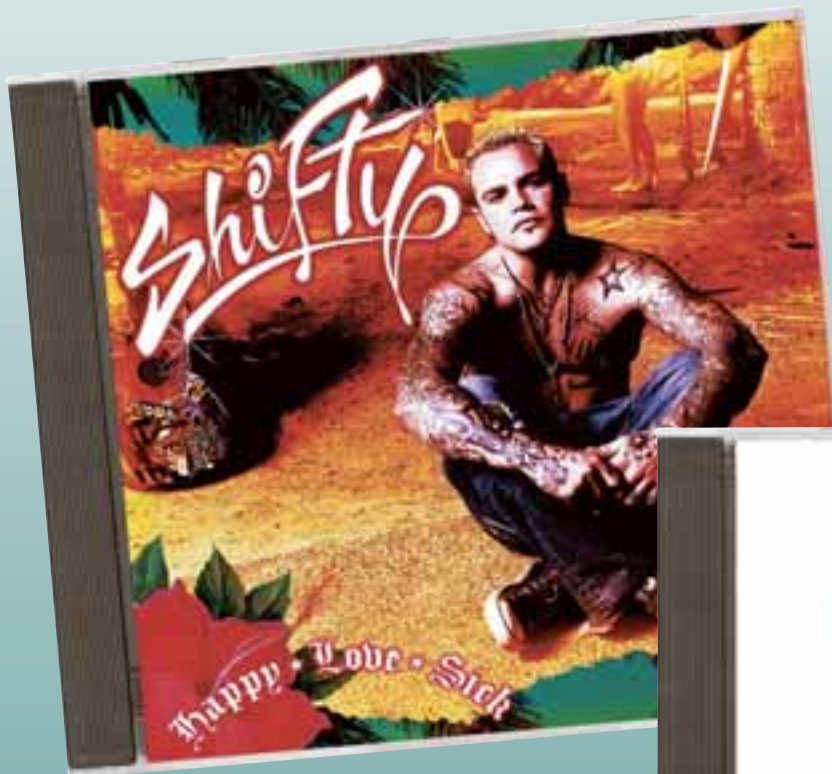
Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

CMM GROUP

Shifty
Happy, Love, Sick. CD **175:-**
– Från Crazytown, glad sommarpop

Earlies
These Were The Earlies. CD **175:-**
– Hypat engelskt band som fått
4 plus av Bjurman i AB

Raymond & Maria
Vi ska bara leva klart. CD **149:-**

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

3 frågor till...

Stefan Sundström, vars färska skiva *Hjärtats melodi* finns i en skivbutik nära dig.

Hur känns det att återigen ha en ny skiva ute?

– Det känns kanon. Jag har spelat in den tillsammans med bland annat Mattias Hellberg, Martin Hederos från Soundtrack of Our Lives och Strängen från Hellacopters. En riktig rock'n'roll-grund, en riktig Stones-grund, fastän det kanske inte märks så mycket på ytan. Sedan har det varit speciellt att få jobba med Anders Burman, det är en dröm som gått i uppfyllelse. Han har varit med så länge, han har inte blivit förstörd av all digital teknik. Och fastän att han börjar bli gammal så är han fortfarande nyfiken och öppen för idéer.

Du har varit med på visfestivaler i TV, i Allsång på Skansen och tolkat Allan Edwall. Börjar du bli folkkär nu?

– Njae, jag vet inte. Det får du fråga folk om. Men jag har nog blivit accepterad, fast det har dröjt. I början var man lite av ett svart får i vissvängen. De första gångerna man stod i Västervik så var det nog många som skruvade på sig och undrade vad jag hade där att göra. Det gör dom inte nu. Det tvåfronts-krig jag och Visans Vänner haft är över.

Är det någon skillnad nu när du blivit accepterad, kan du fortfarande göra vad du vill?

– Ja, egentligen. Men det är ju fler som förväntar sig att det ska vara på ett visst sätt. Och när man börjar anpassa sig helt och hållet efter det, det är då man blir gammal. Det är då man sitter bekvämt i sin fåtölj och gör saker och ting på rutin, och så vill inte jag bli. Konst ska slå underifrån.

Magnus Sjöberg

Gubb

Hundlivet är över

– Hej, jag är Gabriel.

På armen som Gubb sträcker ut står det tatuerat "The world is yours" och det har han all anledning att tro på efter att ha justerat fokus rejält när han 2002 muckade från ett tio månaders fängelsestraff. Gangsterstilen är historia.

Och som Göteborgs och Sveriges hiphopnestor har han sett det mesta. Redan under tiden med 3Ess och Tha Brigade sålde han droger vid sidan om. Han sprang runt på stan, hängde med fel gäng och levde dubbelliv. Men allt rasade samman och till slut var han på rymmen från polisen.

– Det bästa som kunde hända var att jag torskade innan det blev riktigt illa.

Sedan dess har han sett framåt. Sommarens debutsoloplatå *Mitt liv som hund* som producerats av Kristus är ett sorts bokslut över den galna tiden. Många av låtarna är inspelade på rymmen och skildrar skyttegravar som de flesta inte visste fanns.

– Jag gillar det smutsiga, det ihopklippta, men nästa platta blir mycket ljusare. Numera håller musiken mig ifrån kriminaliteten.

Och Gabriel är trovärdig i sitt uppsåt. Han verkar veta vad han vill och ger ett samlat och väldigt korrekt intryck, även över en öl. Han är tacksam att vara där han är men har definitivt visioner om framtiden.

– Jag har varit nära döden flera gånger så låten *Om änglar finns* skulle bara med på plattan. Vårt bolag Illizit står för street rap, jag hoppas vi är att räkna med om fem år. Kanske kan jag med min erfarenhet guida ett par yngre rappare framåt, som ett Backstreet Boys-projekt fast med tuff hiphop. Vi funderar också på att sätta ihop en samlingsplatta kallad *Familjen*. Jag vill visa att det går att klara sig från allt som är knas,

Catarina Magnusson

men jag är inte rädd att porträttera min samtid och min stad utan att glorifiera.

Gabriel menar att just businessdelen tar över när man blir äldre, han vill bygga upp något bestående och verkar trivas i rollen som underdog. Med Illizit Muzic funderar han bland annat på att använda skivor på ett nytt sätt, snarare som en flyer eller som en mycket billigare promotionprodukt som får folk att vilja ha mer.

– Skivor ska inte behöva vara dyrare än 40-60 kronor, och som artist och litet

bolag måste man hitta nya vägar där man kan spara pengar. Jag vill gärna lyckas med något som de stora bolagen inte kan...

Han pratar också utan att tveka om något så PK som att åka runt i skolor och föreläsa, att ge något tillbaka.

– Jag har varit hiphoppare i halva mitt liv så det är musiken det handlar om i slutändan, inget annat. Jag vet att jag är bra på det jag gör och hiphop för mig innebär att sträva efter att bli bättre.

Gary Anderssoon

Justin utklädd till ärtskida

Under den senaste tiden har västvärlden hämtat stor inspiration från Japan och framförallt då från Tokyo. I *Kill Bill* svischade Uma Thurman fram på en motorcykel genom ett farligt storstads-Tokyo, i *Lost in Translation* var Scarlett Johansson och Bill Murray sömnlösa i ett evigt sömnlöst Tokyo, och japanska skräckfilmer som *The Ring* och *Dark Water* har nått stor publik i både Europa och USA. Dessutom har den svenska journalisten Marita Lindqvist skrivit en bok om sin besatthet av japanska pojkband. *Kawaii* – som boken heter – betyder gulligt, barnsligt, sött, oskyldigt, rörande, rosa, fluffigt, hjälplöst, sårbart, litet, svagt och patetiskt. *Kawaii* är den viktigaste egenskapen för de japanska pojkbandsmedlemmarna. Betydligt viktigare än att kunna sjunga.

Alla artister som nämns i boken ingår i Johnny Kitagawas idolagentur Johnny and Associates. Jag läste någonstans en träffande

beskrivning av Johnny Kitagawa som en japansk Bert Karlsson i megaformat. Hans imperium är ett av Japans mest inkomstbringande. Banden består av söta unga pojkar, de yngsta i tolvårsåldern, vars främsta uppgift är att dyrkas av miljontals flickor och kvinnor över hela Asien.

De lanseras inte främst som musiker eller bandmedlemmar utan som "tonårsidoler" vilket innebär att de både ska kunna sjunga och dansa, slå baklängesvolter, laga mat i TV-program, spela med i TV-serier, vara talkshowvärdar och skaka hand med tusentals fans vid så kallade handskakningsceremonier. De två killarna i Johnnybandet Tackey & Tsubasa skakade hand med 25 000 personer var under en handskakningsceremoni vilket förklarligt nog tog åtskilliga timmar.

Bandens konserter är enorma, påkostade shower där artisterna gör volter mellan låtarna, svingar sig i repstegar i taket och har på

sig de allra märkligaste kostymer. Exempelvis kan de vara utklädda till ärtskidor eller ha på sig rena cirkusdräkter bestående av paljetter, guld, silver och fjädrar.

Johnnys imperium är så stort att det är omöjligt att undvika hans artister. Knäpper du på TV:n i Japan kan en Johnnyidol ha huvudrollen i en TV-serie, på en annan kanal kan samma tonårsidol medverka i en talkshow för att på en tredje kanal vara värd för sin egen show. Går du ut på stan i Tokyo ser du gigantiska reklamskyltar där de gör reklam för allt från hamburgare till jeans. Nästan samtliga japanska tonårstidningar innehåller enbart artiklar om Johnnys artister. Tidningarna är tvungna att samarbeta med agenturen. Om de skriver något negativt om någon av artisterna får de inte tillåtelse att publicera bilder på någon av agenturens hundratals artister, något som betyder katastrof för en japansk tonårstidning.

Trots att jag tilltalas av sånt som är rosa och fluffigt är det cyniskt med en agentur som låter unga pojkar slita som djur för att dra in så mycket pengar som möjligt – pengar som artisterna själva knappt ser röken av. Så även om jag gillar den senaste tidens japanska influenser på film och i mode slipper jag gärna liknande influenser i musiken. Fast det är klart, jag hade inte tackat nej till att se Westlife eller Justin Timberlake utklädda till ärtskidor. Det skulle vara sååå kawaii.

Moa Eriksson
moa@groove.se

Levi's®

501®

JEANS WITH ANTI-FIT

Peggy Lejonhjärta

"Bland Stockholms andra landsortsbarn vimlar vi på krogen-utan-stereoapparat/Skrattar vi åt dom som stannat hemma/som tar hand om våra gamla/vi borde skämmas." AB Stockholmshem, Peggy Lejonhjärta.

– När jag var 15 år var det självklart att jag ville bort. Men idag inser jag fördelarna med byn, säger sångaren Henrik Nilsson.

Peggy Lejonhjärta består av två brödrar: Henrik och trummande lillebror Torbjörn från Kisa och Persson-bröderna från Delsbo, storebror Johan på gitarr och basisten Jon Erik. Småbröderna är de duktiga akademikerna och storebröderna musikanterna. Tillsammans är de landsortsbarnen som växte upp på bondgård och lämnade idyllen för stora staden.

– Johan och jag skrev låtar och vi kände att vi måste få bestämma. Vi visste hur allt skulle vara. Så vi tvingade brorsorna att flytta till Stockholm, vi övertalade dom. Idag är vi jämbördiga och alla har något att säga till om.

Bandet har tagit nästan fyra år på sig fram till fullängdaren *Viskningar och rop* som kommer i september. Och det har funnits både slöa och intensiva perioder. Man har även kunnat höra Henrik i Dungen, Torbjörn i Edson och Johan i Hovet. 2002 uppmärksammades *Spår nr 6* i P3 Demo, vilket resulterade i många livespelningar. Det har även spenderats mycket tid i replokalen där nya låt-ideér har testats och mycket har slängts.

– Vi prövar olika infallsvinklar och diskuterar mycket.

Man tänjer mer på gränserna med sykon, det är viktigt att man kan säga vad man tycker. Fyra starka viljor gör att det blir genuint.

Mathias Glavå, producent till Broder Daniel och Håkan Hellström, har tillsammans med bandet producerat. När bröder-

na tjafsar för mycket och det börjar spåra ur har han satt stopp.

Andra singeln från skivan är *Att dansa och slåss*. På ytan är den en glädjespridare, men lyssna på texten så finns det ett djupare allvar.

– Jag skriver och sjunger på svenska. Det är mer direkt och en större utmaning. Det går inte att gömma sig. Och jag har inte siktat på att jämföras med andra. Någon sa att jag lät som Staffan Hellstrand och det är inget illa med det. Men det är aldrig något jag reflekterat över.

När band musicerar på svenska så jämförs det. Hit och dit. Fram och tillbaka. Visst finns det likheter med mycket i den svenska musikens historia. Men att name-droppa och göra jämförelser med annat svenskt känns överflödigt. För Peggy Lejonhjärta gör det bra på sitt egna insiktsfulla och charmiga sätt. Inte naivt eller vuxet, utan snarare med gedigen kärlek. Det handlar om samtiden, jakten på kärlek och lycka. Att leta och jaga. Och det är svårt att inte

ryckas med och känna igen sig i texttradererna. För vem när inte drömmen om att vara huvudpersonen i en sång?

– Istället för att lyfta luren eller skriva ett brev, så är det hälsningar till personer. För mig är det bättre än öga mot öga och få en

massa mothugg för sin åsikt. Om man vill svara så får man skriva en sång.

Och därmed fick jag veta att "hon" i singel-spåret *Sista Styverns Trappor* inte är jag...

Sandra Fogel

Martin Adolfsen

Vinden har vänt

krönika

Så allting gick nästan helt och hållet åt skogen i somras. Jag har läst den svenska pressen om hur i stort sett bara Gyllene Tider hade publik. I USA var det likadant, fast vi slapp Per Håkan. Britney Spears skadade foten – eller knät eller vad det nu var som hände – turnén blev inställd i alla fall. Elaka tungor säger att det var på grund av dålig biljettförsäljning.

Jag har ingen aning, men jag vet att Lollapalooza ställde in hela cirkusen på grund av dålig biljettförsäljning, Kiss sänkte priset på sina biljetter, likaså gjorde Aerosmith, Dave Matthews, Christina A, Jessica Simpson och andra dinosaurier.

I flera stora städer såsom Chicago, Cincinnati, Orlando och Seattle gavs det bort

biljetter sista vecka innan olika konserter, men på något underligt sett var det en gammal rund svartrockare som ignorerade alla trender, gjorde det omöjliga och drog ut på pakettturné med en bunt band amerikanerna inte bryr sig om.

Just det, The Cure spelade i USA igen. De sålde ut nästan allt. Med sig hade de Mogwai, Interpol, Rapture, Cooper Temple Claus, Auf Der Maur och Muse. Ingen av dem säljer egentligen några plattor här borta men ändå sålde Curiosa som konserten kallades en 10–20 000 biljetter per kväll. Är det inte konstigt att så fort publiken känner att den tas för given så vänder den om och visar att det inte betyder någonting vilka band som gör tv-reklam eller spelas på MTV?

Jag tycker detta är ett ypperligt bevis på unga människor som vill visa att de kan välja själva, de kan avgöra själva vilka band de gillar och inte gillar.

Precis samma sak hände ett par veckor senare när Little Steven samlade de 40 ohippaste och mest bortglömda banden på en scen och körde så det rykte i tolv timmar i sträck på en (!!!) scen. Jo, ni läste rätt – 40 band på en scen under en dag! Scenen roterade, så medan ett band avslutade sin spelning så började nästa spela. Och vilka spelade då? Jo, Bo Diddley, Nancy Sinatra, Fleshtones, Electric Prunes, Dictators, Pretty Things, Pete Best, Chocolate Watchband och de återförenade New York Dolls och The Stooges. Inte ett band som haft en hit sen

1820-talet (ungefär), och det var inte bara musikjournalister i manchester-kostymer där. Jag skulle faktiskt tro att medelåldern låg runt 21.

Nåt helt annat, är det bara jag eller är nya Rammstein-singeln en ren Sounds-stöld. Är Maja underrättad?

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Broken Social Scene

Johannes Giotas

Spret kan vara förtjusande

Jag blir inte förvånad över att Broken Social Scene är nio, ibland elva, medlemmar. Är man idag ett band från Kanada måste man vara minst sex, sju bandmedlemmar. Se bara på Hidden Cameras och inte minst på alla Constellation-grupperna.

Broken Social Scene har trådar långt ut i olika hörn av den kanadensiska indie-myllan. I sötsyntpopparna Stars, spatiga Metric och i ett Constellation-band, lagom svårpostrockiga Do Make Say Think. Trots denna kanske brokiga bakgrund är inte Broken Social Scene något kaotiskt bambastiskt arty-farty band – nej, deras musik är drömsk och i vissa fall storslagen men samtidigt vackert spretig och med någon slags besynnerlig popnerv, darrande och förtjusande.

– Det är så mycket mer variabler som man kan upptäcka i att vara tio eller fler än att vara ett typiskt fyramannapopband. Det har gjorts om och om igen, säger Brendan Canning, och det är så innehållslöst.

– Vi har så mycket kreativitet i gruppen. Det är mer än vi som spelar som är Broken Social Scene. Det är mer som en flödande ocean. Vi pressar in allt i en flaskhals och får ett koncentrat av allt detta flöde. Det hade varit så mycket mindre om vi inte varit alla dom vi är. Mer som en liten bäck.

Bussen är tjock med en rök, söktaktig sådan. En Dylan-platta skvalar och

Brendans en aning glasartade blick försvinner ideligen ner i askfatet. På andra sidan sitter en betydligt piggare James Shaw och berättar om sin första sejour med gruppen.

– Kevin och Brendan gjorde den första skivan tillsammans, bara dom två. Sedan var det någon gång i januari och det var kallt regnigt, du vet hur det kan vara. Dom ville ordna en spelning, liksom för att bryta av tristessen, fast gruppen som sådan inte fanns egentligen. Charles Spearing var med på bas eftersom han spelade med Kevin tidigare. Jag blev också tillfrågad fast jag egentligen aldrig träffat Kevin tidigare. Det blev så lyckat att det ledde till en andra spelning och då blev fler tillfrågade. Så det växte liksom på oss och vi bestämde att vi skulle göra en skiva med den här expanderade formen.

I studion blev det förstas omöjligt att återskapa vad de redan gjort live. Dels för att de var så många så att de bokstavligen talat inte fick plats i studion, dels för att det plötsligt inte lät som de föreställt sig. Det var heta dagar och det röktes för mycket. De satt i sena under-

kläder och svettades medan en och en gick in för att göra sina pålägg. Efter ett par veckor kom de tillbaka och upptäckte något helt annat än vad de väntat sig.

– David Newfeld, producenten, hade totalt klippt sönder alltihop, säger James. Var det det här som vi spelade in, rökte jag så här mycket? Jag kände knappt igen låtarna. Plötsligt var det något helt annat.

– Han har den förmågan att fånga stämningen som vi skapat, fortsätter Brendan, det är vad det handlar om.

– Det kunde ha varit tolv gitarrer på en låt, plötsligt var det bara en som hördes. Han hade bytt plats i arrangemanget, verser var refränger och tvärt om. Vi kunde bara säga wow! Har vi gjort det här? Det var överväldigande. Sedan har det mer eller mindre handlat om att försöka återskapa hans studioproduktion live.

– Det går inte att säga hur mycket som är vår stämning, svett och röka och vad som är Davids galna strulande i studion. Förutom att det blev jävligt bra.

Fredrik Eriksson

Y ett subjektivt alfabet

Y: THE LAST MAN

Taskigt läge: du är den siste mannen i en värld befolkad av tre miljarder kvinnor. Och den enda du vill fortplanta dig med befinner sig på andra sidan världen. Y: *The Last Man* är ett seriealbum av Brian K. Vaughan som behandlar scenariot där ett virus utplånar Y-kromosomen hos alla människor. Och eftersom Y-kromosomen enbart hittas hos den manliga delen av släktet kan man lugnt påstå att det plötsligt ekar tomt i bastuklubbarna. Med ett undantag: Yorick Brown – principlös slacker och utbrytarkung. Med feministiska radikaler, israeliska agenter och före detta kvinnointerner i härlarna flyr han tvärs över världen för att fortplanta sig med sin flickvän (som lägligt nog befinner sig i Australien). Tänk *Omega Man*, men byt ut det rätt illa förtäckta ras-kriget mot, eh, könskrig, typ. KA

YO LA TENGO

De må vara ett alldeles förtjusande indie-skrammelband men också ett av de fulaste. Ira Kaplan, som kanske ser bäst ut, visar sig ha besvärande mängder ärr efter en säkert mycket smärtsam tonårsperiod med acne. Sedan har vi hans fru som ser tunnare och gråare ut än en sjukskriven socialsekreterare. Basisten James McNew är jättstor, långhårig och saknar hals. Det är så befriande att se dem. Jag och min vän undrade trots allt bittert om de någonsin fått komma fram om de debuterat i år. Antagligen inte. FE

THE YOUNG GODS

Efter att ha åkt tåg i nästan en timma var vi framme i Sundsvall. Det var ungefär sex timmar kvar tills The Young Gods skulle stå framför oss på Pipelines scen alldeles livs levande och mala fram *Les Enfants*, piska upp stämningen med *Jusqu'à Bout* och få oss vansinniga till *Lounge Route*. Young Gods från Schweiz hade vi hört på Bommen. Alderman hade snackat sig varm om dem. I Melody Maker skrev de att Young Gods gjort årets bästa platta. Det kunde vi bara inte missa. Men på sex timmar kan det hända mycket om man är runt tjugo, gillar alkohol och är på bortaplan. Vi kom tillbaka in när bandet stod och plockade ihop efter spelningen. Lyckades ändå att få en autograf av Franz Treichler. PLGB

Gratis hyr-DVD!

Groove bjuder sina prenumeranter på gratis DVD-hyra i 10 dagar. Gå in på brafilm.com och ange presentkoden som står på din adresslapp. Du som ännu inte är prenumerant kan också prova på, 19 kr för 10 dagar. Ange GROOVE19 så är det bara att välja bland drygt 5000 titlar. Erbjudandet gäller hela september.

brafilm.com

Papa Roach

Han har gjort upp med fylletiden och nu metal-stämpeln. Jacoby Shaddix i Papa Roach planerar dessutom en raid mot konsumenternas Mekka, Wal-Mart.

– Jag tänker gå dit och köpa min nya platta och ett hagelgevär.

Sångaren Jacoby Shaddix sätter fingret på den dubbelmoral som råder i USA:s största affärskedja. Wal-Mart har nämligen bestämt sig för att censurera omslaget till nya albumet *Getting Away with Murder*. Ett människohjärta med vingar var alltför hardcore för att få säljas utan att tvättas i censuren. Men att köpa vapen går bevisligen bra.

– Det är helt jävla sjukt, säger han och halvt suckar, halvt gäspar.

Ett jetlaggat Papa Roach är på snabbvisit i Europa för att spela på två rockfestivaler. Bandet, som härstammar från Kalifornien, började spela 1993. Snart kommer deras tredje officiella fullängdare. När han får frågan om Papa Roachs största bakslag hittills finns det ingen tvekan.

– Vissa människor tror att vi spelar nu metal. Och eftersom nu metal är totalt död så skulle Papa Roach också vara död. Men det är inte sant. Vi skrev *Lovehatetragedy* för att skilja oss från mängden. Jag tycker det var ett modigt val, och till slut kommer det visa sig vara ett bra drag eftersom det ledde fram till *Getting Away with Murder*.

Jacoby Shaddix syftar på de dåliga försäljningssiffrorna som förra plattan nådde jämfört med debutplattan *Infest*. På den var det aggressiv rap som gällde. Det inslaget är borta i dagens Papa Roach, liksom ett annat hinder.

– Jag är nykter idag. Jag drack för åtta personer och blev till slut helt galen. Precis innan vi skulle spela in ringde jag producenten Howard Benson och berättade att jag måste sluta dricka.

– ”Du måste vaddå?!” härmar han Howard Benson. ”Du kan inte göra det, du pajar flytet!”. Han gjorde det i alla fall, rakt upp och ner, och räknar upp alla fördelar: bättre sångröst, bättre relationer till människor, bättre scenuppträdande, inte längre självmordsbenägen och framförallt lyckligare.

Inga återfall?

– En dag trillade jag dit och tog en drink, men hallå, så är det. Ingen är perfekt.

Torbjörn Hallgren

Groove på nätet!

Om du vill läsa ännu fler artistartiklar har vi en lösning. Gå in på groove.se, där finns det intervjuer med bland andra

Ken Ring, Washdown, Distillers, Son Kite och Raymond & Maria.

Dessutom hittar du åtta sidor recensioner som inte fick plats i tidningen.

God läsning.

Mando Diao

Röd tråd genom popmusiken

Det har varit en hektiskt tid för killarna från Borlänge sedan debutskivan *Bring 'em in* slog ner som en bomb. På två år har de slagit sig in i japanernas hjärtan och när de nyligen var tillbaka i öriket eskorterade säkerhetsvakter bandet bland hysteriska fans. Nu kommer uppföljaren *Hurricane Bar*. Världen är varnad.

– Jag kommer knappt ihåg något från Japan, säger sångaren och gitarristen Björn Dixgård. Det var helt jävla galet som vanligt. Vi spelade inför 15 000 personer två dagar i rad och det var skönt att dom nya låtarna fungerade. Dom fattar att vi har blivit bättre. Japanerna är extremt ärliga, om dom inte gillar något så står de blixstill.

– Men vi var för uppspelta för att ta in allt, säger sångaren och gitarristen Gustav Norén. En kväll efter 14 gin-o-tonics tittade jag och Björn på varandra. ”Är du full?” ”Nä, är du?” ”Nä.” Bakfyllan kom innan fyllan på något sätt.

Succén med debuten har inte bara inneburit stjärnstatus. Även låtskrivandet inför kommande skivan *Hurricane Bar* blev annorlunda. Fast ändå inte.

– Det är ingen större skillnad. Låtarna bara kommer. Precis som dom gjorde innan, säger Gustav. Det som är annorlunda är upplevelsorna runt omkring. Vissa låtar har helt klart blivit bättre av vårt hektiska liv.

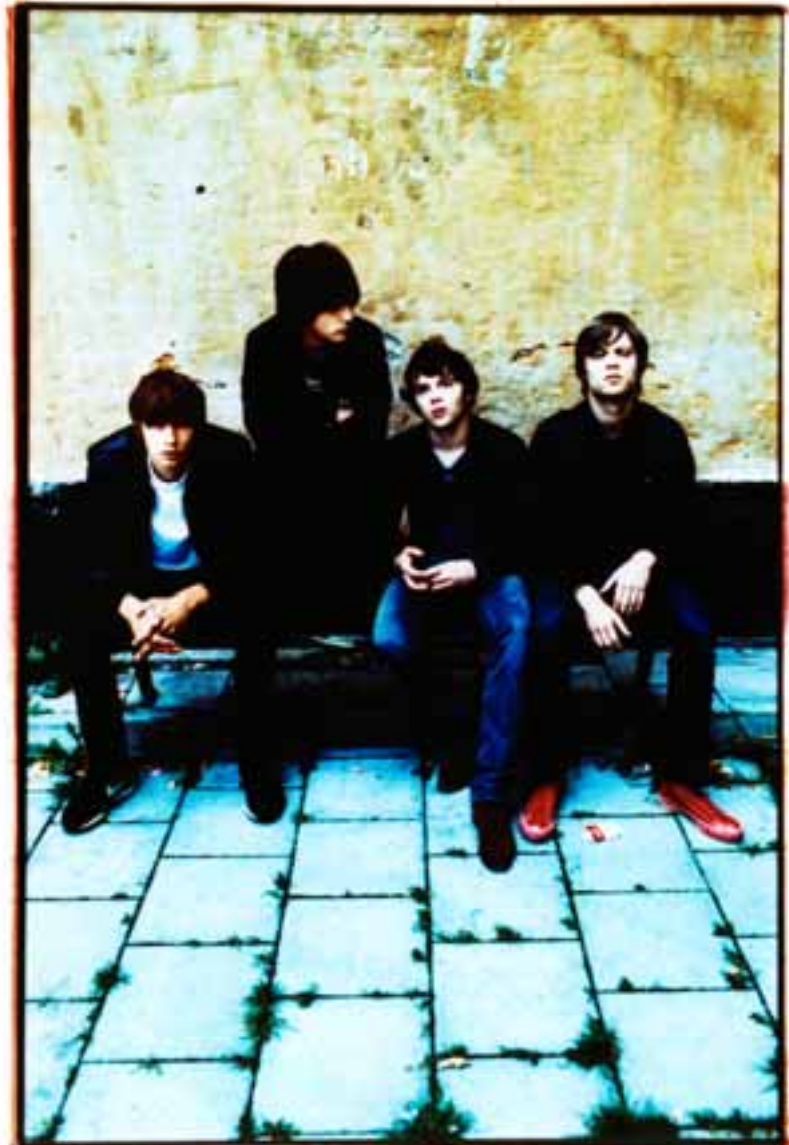
– Låtarna har nog blivit mer Mando Diao nu, säger Björn. Dom kretsar mer kring oss och Borlänge.

Hur har turnélivet påverkat bandet?

– Vi påverkas inte så mycket av att vi har blivit megastjärnor i Japan, säger Björn. Det som har hänt är att vi är tajtare som band och som vänner. Vi har ännu mer självförtroende nu. Vi kör på tills vi stupar.

– Mando Diao har blivit mer som en klan nu, säger Gustav. Ingen utanför får komma för nära. Vi har blivit ganska isolerade, vilket är bra. Vi behöver inte andra människor för att få inspiration. Mando Diao är självförsörjande och det är säkert tråkigt för dom som står utanför.

Inspelningen av det som skulle bli den hyllade debuten *Bring 'em in* sked-

Mattias Elgemark

de i en källare i Borlänge. Demolåtar spelades in utan en tanke på att släppas till allmänheten. På den tiden fanns det utrymme för orgelspel men inte längre. Därför finns inte Daniel Haglund längre med i startuppställningen. Gustav förklarar avhoppet med att samarbetet slutade fungera, både på det musikaliska och sociala planet.

– Vi har sparat mycket tid och kraft på det beslutet, säger han.

När arbetet med *Hurricane Bar* började skrev Gustav och Björn massvis av låtar och de som inte höll måttet gallrades ut. Även det en skillnad från debuten, då de tog med nästa alla låtar de hade.

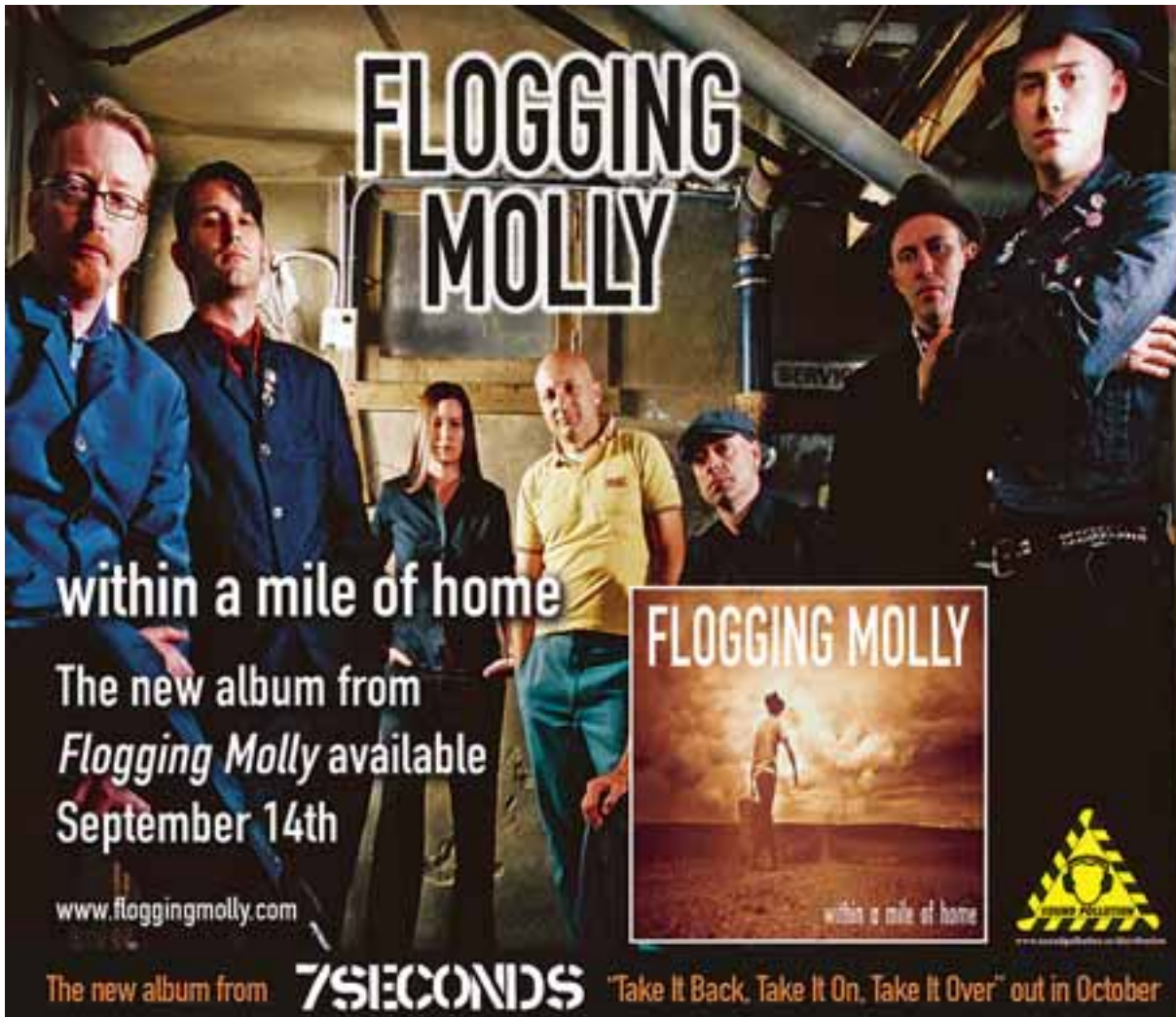
Med den växande populariteten blev även de tekniska möjligheterna större. Producenten Ronald Bood byttes ut mot Richard Rainey och källaren byttes ut mot ett 1400-tals slott på den engelska landsbygden. Inspelningen av nya albumet skedde i ett stort vardagsrum, men

även den här gången fanns det likheter med hur det såg ut för två år sedan. Fortfarande är det klockrena melodier som sätter sin stämpel på hjärnbalken. Men med *Hurricane Bar* har det smugit in ett mognare sound och låtarna känns inte lika daterade längre. Synfältet har vidgats utan att för den delen tappa bort den röda tråden som löper genom popmusiken.

– Vi har alltid älskat popmusiken, säger Gustav. När den är perfekt slår den direkt. Popen är så bred och stor, stor som dinosaurierna. Det är vad vi vill fånga, skapa en masshysteri. Varken rocken eller bluesen kan göra det.

– Richard ville att allt på *Hurricane Bar* skulle låta Mando Diao men att det skulle låta två år äldre, fortsätter Gustav. Det är mer fokuserad energi nu. Innan ville vi för mycket, det var lite som att sparka med ögonbindel.

Andreas Eriksson

FLOGGING MOLLY

within a mile of home

The new album from *Flogging Molly* available September 14th

www.floggingmolly.com

The new album from **7SECONDS** "Take It Back, Take It On, Take It Over" out in October

Available Now...

THE BRIGGS
LEAVING THE WAYS

THE CASUALTIES
ON THE FRONT LINE

VANS® WARPED TOUR 2004 COMPILATION

SIDE ONE DUMMY

FLOGGING MOLLY
within a mile of home

H ö s t e n s h å r d r o c k :

Cradle Of Filth
Nymphetamine

Cradle Of Filth
Cradle Of Filth är tillbaka!
I butik 29 september.

Caliban
The Opposite From Within
Metalcore. En mix av Slayer,
Poison the Well och
Hatebreed.

Terror
One With The Underdogs
Hyllade i pressen. För alla fans
av Hatebreed, Sick Of It All
och hårdare metal.

Zao
The Funeral Of God
Amerikanskt gäng
som blandar Bay Area
thrash med Carcass och
nägra slink hardcore.

Resident Evil: Apocalypse
Soundtrack med Slipknot,
HIM, Rob Zombie, Rammstein,
Cradle Of Filth, DevilDriver,
Killswitch Engage m.fl.
Flera tidigare outgivna spår.

BONNIER AMIGO MUSIC DISTRIBUTION
www.bonnieramigo.com www.roadrunnerrecords.com www.cradleoffilth.com

BLÅGULT GULD

Hird

Redan som liten bestämde sig Christoffer Berg för vad han ville göra i livet. Musiken hade tagit ett fast grepp om hans själ och siktet var inställt på jazz. Under mellanstadiet satt han bakom trummorna i ett flertal band och hans karriär såg spikrak ut. Men när unge Christoffer fick svårartad tinnitus kunde han knappt gå utanför dörren längre. Än mindre göra musik.

– Jag mätte sjukt dåligt av att inte få göra musik. Det var hemskt.

Räddningen blev electronica.

Själv menar Christoffer att den inte bara räddade hans karriär som musiker, utan till och med hans liv.

– När jag känt mig riktigt låg har Boards of Canadas *Music of the Right to Children* gjort att jag velat fortsätta leva.

Christoffer började själv producera electronica trots sin tinnitus, för till skillnad från ett bullrigt trumset gick det lätt att sänka ljudet på syntarna om öronen sa ifrån. Dessutom var abstinensen efter att göra musik minst lika svår som problemen med hörseln.

– Jag kände att min psykiska hälsa var viktigare än min fysiska så jag bestämde mig för att börja göra musik igen.

Utrustad med öronproppar och en hand på volymkontrollen har han på senare tid smält samman barndomsdrömmen jazz med livräddaren electronica. Resultatet har kunnat avnjutas på de båda tolvorna *Keep You Hird* och *I Love You My Friends* som kom förra året. Släpp som gav honom omedelbar framgång. Bland andra Rainer Trüby och Jazzanova slängde snabbt in Hird i sina DJ-set.

– Visst är det grymt att artister som jag respekterar gillar vad jag gör, men för mig är det viktigare vad ”vanliga” människor tycker om det. Jag vet inte om jag kommer att rädda liv, men så länge mina låtar betyder något för någon är jag nöjd med det.

Fullängdaren *Moving On* har helt klart potential att betyda en hel del för lyssnaren. Musiken har Christoffer till största delen skrivit, spelat och producerat själv. Men på fem spår överlåter han mikrofonen till Yukimi Nagano som tidigare mest är känd för sina insatser på skivor av Swell Session och Koop. Om hennes medverkan på skivan har Christoffer bara lovord att säga.

– Hon sjunger oerhört bra. Vissa låtar hade jag tänkt sjunga själv, men hon gör det så jävla mycket bättre.

Mats Almegård

Britta Persson

Britta Persson tröttnade på bandet hon sjöng i under högstadiet och gymnasiet. Från början hade medlemmarna velat göra samma saker men med tiden gled de isär och det blev loj stämning. Då började Britta göra låtar på egen hand.

– Tidigare hade jag nog inte förstått vad jag ville göra. Men nu känns det skönt att inte längre behöva anpassa sig och kompromissa. Jag har blivit mer kreativ och ser inte på mina låtar med deras ögon. Jag får lov att göra låtar som jag vet att dom inte skulle tycka om, säger hon.

Britta skickade sin första demo till Kristofer Åström, vars musik hon uppskattar.

– Jag funderade över vem jag skulle vilja spela med. Det var önsketänkande. Men Kristofer gillade min musik. Det var det knasigaste jag gjort men jag är så glad och chockad att det funkade. Det är kul att berätta för att peppa andra att satsa på olika grejer.

Samarbetet med Kristofer Åström ledde till tv-framträdande och spelningar, tillsammans med Kristofer, samt duetten på singeln *The Wild* från hans senaste skiva. Men det har blivit en del på egen hand också. Britta Persson har i dagsläget

gjort ett tiotal spelningar i Stockholm med omnejd. Två demoskivor har det också hunnit bli. Sammanlagt har dessa sålts i över 900 exemplar. Och i höst kommer Britta Persson att fortsätta göra nya låtar och spela live. Förutom i Stockholm kommer man även att kunna se henne i Göteborg och Uppsala.

Hon inspireras av sina relationer och tankar. Musikaliskt tilltalar spontana melodier som man inte kämpat fram.

– När musiken känns självklar, som om den som gjort musiken bara hittat den, säger hon.

Britta har fått väldigt mycket positiva reaktioner på sin musik. Brev har strömmat in och Britta berättar att CD-brännaren hemma får snurra för högttryck för att trycka upp skivor till alla spekulanter.

– Jag blir peppad till att fortsätta. Jag sitter hemma och bränner skivor och folk skickar pengar i kuvert. Det känns som vi är på samma nivå. Jag får också mycket demoskivor, bokmärken och fanzines från lyssnare. Många vet att jag tog kontakt med Kristofer på det sättet. Och då är det ju inte konstigt att dom tar kontakt med mig.

Johan Joelsson

foto Britta Persson: Märta Thisner
foto Sophie Rimheden: Tanja Andersson
foto Strip Music: Dennis Blomberg
collage: Henrik Strömberg

Sophie Rimheden

I begynnelsen, innan hon blev Sveriges electronicadrottning, var Sophie Rimheden fotograf på den här tidningen.

– Fast alla artister var så otrevliga, berättar hon. Jag skulle fota Placebo och dom var så överlägsna, verkligen rock stars. Jag blev bara besviken.

Själv är Sophie betydligt mer sympatisk och pratar ända tills batterierna i hennes telefon tar slut. Mest om nya skivan *Miss*, uppföljaren till *HiFi* som gav henne nomineringar till både Grammis och P3-priser.

– Det nya albumet låter lite annorlunda än det förra. Eller egentligen var det *HiFi* som låt annorlunda, för det jag gör på *Miss* är vad jag alltid gjort. Sorgsna låtar. Jag har gjort musik sen jag var liten och det har alltid varit jättelångsamt och depigt och molligt... vilket är konstig egentligen, eftersom jag inte alls är en särskilt ledsen person. Till förra skivan kämpade jag verkligen för att göra glad musik, nu har den enda tanken varit att det ska kännas som jag.

På *Miss* ryms allt från en låt om Sophies saknade katt ("Den handlar inte om att jag har en kompis som börjat knarka

även om det kan låta så"), till rap, en duett med Johan Sigerud (från My Orchard) och ljudet av granskog.

– Jag gick ut i skogen hemma hos mina föräldrar och spelade in gränsljud. Skivbolaget blev lite oroliga när jag berättade för dem vad jag höll på med: "Jaha, och hur långt kommer det att bli...?"

Fast det är just de konstiga ljuden, det brusiga, smutsiga och stökiga är Sophies signum.

– När jag jobbar med en låt så har jag ju en klar poplåt först, helt normal, utan några konstiga inslag alls. Men för mig är det ingen komplett låt, jag vill inte bara sjunga och spela, jag vill göra konstiga ljud också.

Du ser inget egenvärde i att vara svårtillgänglig?

– Jag vill ju att folk ska lyssna. Inte bara knepiga kritiker utan vanliga människor också. Jag tror att *Miss* är lättare att ta till sig än det jag gjort tidigare. Och jag vill jättegärna sälja skivor, då skulle jag kanske få råd att köpa ny utrustning... jag har rätt kassa grejer nu.

Therese Boman

Stoneville

Ett tragiskt självmord i Kungsbacka fick Rickard Andersson i Stoneville att penna ihop den suveräna låt som inleder deras snart tre månader gamla demo. *Therapy (for the Unhappy People)*, med sin genomtänkta text, symboliserar utan tvekan bäst den melodiska punkrock som Stoneville skapar i replokalen eller på scenen.

Och musiken går hem, även långt utanför Kungsbacka.

– Det mest smickrande jag upplevt med Stoneville hittills är när vi spelade i finalen på GöteborgsTalangen. Hela publiken stod och ropade "Stoneville", och när vi satte igång att spela *Stop Me* sjöng dom med allihopa, särskilt i slutet. Dom överröstade till och med mig på scenen. Efter det gick jag på moln.

Förutom en andraplats i den tävlingen har Stoneville även spelat live i studion på P3-programmet Frank. Och råkat höra sin musik spelas från baren i rockklubben Sticky Fingers i Göteborg. Dessutom har de uppträtt flitigt under hela vintern. Ganska bra för ett band som anser sig vara slött.

Stoneville är frukten av ett och ett halvt års repande och komponerande från bandmedlemmar med förflutet i hårdrock, pop och hardcore. Namnet delar de med en stad i USA, men det var framförallt gitarristen Daniel Hultbergs svaga sida för stadsnamn som slutar på –ville som avgjorde saken.

På senare tid har Allsång på Skansen lyckats locka sig till band som känns långt ifrån SVT:s familjeidyll. Gör Stoneville samma sak om chansen dyker upp?

– Nej, vi kommer inte att vara med på Allsång på Skansen, försäkrar Rickard Andersson, och får genast motvallsmedhåll från Daniel Hultberg:

– Får vi möjligheten så gör vi det.

– Nej, vi tackar nej om vi får möjligheten. Daniel kör själv, säger Rickard och kväver ett flabb.

Sant eller ej, tiden får avgöra den saken. Men långt innan det blir aktuellt ska de i alla fall ut på turné, efter att ha kontaktats av en tysk manager.

– Han letade efter skandinaviska band i nån vecka och tyckte att vi passade in bäst, säger Rickard Andersson.

Tillsammans med tyska Booze ska Stoneville spela på åtminstone tio olika ställen i Tyskland i höst. Och då lär publiken få höra nytt material.

– Vi har sex, sju nya låtar, men har också skrotat tio nya låtar. Vi tar bara det som är bäst.

Torbjörn Hallgren

Strip Music

– För mig var det helt åt helvete. Jag hade verkligen problem, funderade på vad fan jag skulle ta mig till. Allt man byggt upp under år rycktes bort. Det var extremt jobbigt, och jag mådde inte alls bra under en ganska lång tid, säger Henric de la Cour och gestikulerar vilt med armarna.

Tiden han talar om är de två åren då han efter att bandet Yvonne, som han varit sångare i under ett decennium, valt att lägga sin verksamhet på is. Ett idogt spelande på klubbar hade blivit vardag och vanesak – en som nu blivit helt kullkastad.

Medlemmarnas smak, inställning och engagemang hade ändrats under åren. Henric och den senast tillkomna medlemmen Christian Berg (tidigare i April Tears) hade energi kvar samt snackat om ett sidoprojekt som nu blev en heltidssyssla. Men som duo fanns inga planer på att jaga spelningar.

– Vi märkte ju ganska snabbt att det inte höll att vara två. Så för ett år sedan ungefär hade vi plockat in folk så vi var sex personer. Då gjorde vi även vårt första gig.

Erfarenheterna har dock gjort sitt. I Strip Music är det Henric och Christian som bestäm-

mer. De skriver låtarna och förklarar hur landet ska ligga. Passar det inte så får man gå, något som de "övriga fyra" är införstådda med.

– Det håller inte att vara rakt igenom demokratisk i ett band med sex personer. Även om dom andra bidrar när vi spelar så är det bättre att två är helnöjda än att man måste kompromissa. Det fick man göra i Yvonne, förklarar Henric.

Denna inställning märks också musikaliskt. Klarare riktlinjer, ett mer monotont sound och drivande sångmelodi. Och vad gäller satsningen ser de klart längre än debutplattan som släpps i slutet av september. Sittandes backstage timmen innan bandets spelning på Göteborgskalasat ger de båda skenet av att händelserna gett dem skinn på näsan.

– Man ska ju aldrig lita på ett skivbolag. Det är mycket snack men det händer väldigt sällan något. Det är det bästa med vårt nuvarande skivbolag, för dom säger och lovar ingenting. Känns skönt att slippa höra allt snack.

Men finns inte faran att man blir krass och cynisk i inställningen till allt?

– Jo, det är klart att risken finns, säger Christian kort.

Niklas Simonsson

RICHI M

SINGULARITY

Sveriges bästa dance/techno artist är tillbaka med ett helt underbart nytt album som kommer fylla alla klubbarna hela hösten. Innehåller givetvis singelhiten "Ederlezi". När andra band i genren dör bort fortsätter Richi att utveckla den framåt. Årets danceplatta är här!

BLANKA

PALOMA BLANKA

Nu är Blanka här med en efterlängtat fullängdare. Efter att den självbetitlade EP:n släpptes förra sommaren har förväntningarna varit höga på det kommande albumet. Blankas neurotiska, längtande och desperata karaktär kommer inte lämna någon besviken.

JON JEFFERSSON K.

SNÄLLA SPARA DIN...

Jon Jefferson Klingberg, som tidigare hörts i Whale, Addis Black Widow, Me and Jon samt Docenterna där han idag är fast medlem gör solodebut. Musiken är stor, tidlös, sårbar och vacker pop med direkta texter som inte väjer för vare sig det som är vackert eller det som gör ont.

THE FAINT

WET FROM BIRTH

Efter succéplattan "Danse Macabre" är äntligen The Faint tillbaka. Bandet fortsätter att utveckla sitt sound och kommer inte lämna fans besvikna. Sverige aktuella i September med spelningar i STHLM, GBG och Malmö. Missa inte videon till blivande singelhit "I Disappear".

CAMERA OBSCURA

UNDER ARKIEVERS...

Nu släpper vi äntligen tack vare spanska popetiketten Elefant dessa kultiga skottars andra hyllade album i Sverige. Släpptes i England i våras och fick fantastiska recensioner och otroliga reaktioner från skivköpare. Andas stora portioner Belle & Sebastian.

TRISTESS

VAD SKA VI BLI?

Klassisk svensk punk som går i Grisen skriker & Kriminella Gitarrers fotspår. Så här skriver Close-Up Magazine: "Om du tycker att det inte har kommit några bra punkplattor de senaste tjugo åren kommer du att älska Tristess" ...Mikael Sörling

GIANT SAND

IS ALL OVER THE MAP

Få rockband är lika slarviga, oemotståndliga och fantastiska bra som Giant Sand! Howe Gelb med vänner kommer här med en platta, fylld med 15 låtar och det är verkligen precis hur bra som helst. En låt som "Classico" önskar nog många band att de hade gjort.

DIMBODIUS

HANDS LET GO

Efter sin otroliga "Not Love EP" är det äntligen dags att få mera av göteborgsbaserade Dimbodus. "Hands let go" är första smakprovet från kommande albumet och är en underbar blandning av The Cure och Joy Division inbäddad i de vackraste stråkarna. En otroligt bra och stark singel. Missa den intel!

Carl Hjelte

Eniga. Nedbantade. På jakt efter sanning och värdighet. Tillbaka med en efterlängtd uppföljare till det bejublade debutalbumet. The Plan siktar högt.

– Vår musik handlar alltid om genuina upplevelser, eller om existentiella saker på något vis.

Theodor Jensen lutar sig tillbaka. Brister ut i skratt.

– Fan, vad pretentiöst! Men det är så jag tycker.

Det är nog lätt att bli lite högrävande när man befinner sig på 23:e våningen. Uppe i Gothia Towers högt belägna hotellbar sitter turister och dricker illgröna drinkar medan de tar del av den hisnande utsikten över Göteborg. The Plan-sångaren funderar vidare på vikten av sin musik.

– Man får någon slags värdighet bekräftad när man lyssnar på riktigt bra musik, säger han. Att man får känslan av att det finns en idé, eller ett liv, som kan vara sant. Det är inget mindre än ett sådant gensvar vi vill åt.

Han får tyst, nickande medhåll från sin bandkamrat, organisten Mikael Furugärde. Sin ende bandkamrat numera. Varken trummisen Niklas Korsell eller basisten Peter Morén finns med längre.

– Vi kom till ett läge där det kändes bäst för alla att dom andra slutade, säger Theodor diplomatiskt och viftar med handen åt Mikaelns håll. Det var lite mer bandkänsla mellan oss två.

Till inspelningen av sin nya skiva *Embrace Me Beauty* har duon först och främst tagit hjälp av trummisen Magnus Öström, till vardags i Esbjörn Svensson Trio. Dessutom spelar Håkan Hellström och ett gäng sydamerikanska gatumusiker på den lite udda, men fina, förstasingeln *Friends Getting Cold*.

– Vi provade lite andra grejer med Håkan på trummor, men han var lite för dålig på tempo, flinar Theodor. Eller rättare sagt, det vi spelade in hade för svajigt tempo för att funka. Men Håkan är en otrolig trummis.

Annars känns The Plans skeva popmusik igen från den självbetitlade debuten från 2001. Nya skivan är kanske något lugnare, men lika kantig och himmelsvid. Theodors karaktäristiska stämman trevar sig fram, klättrar upp och ner på luftiga gitarrmelodier och svävande orglar, och trots att det är långt till marken blåser det varma och behagliga vindar.

Ett par musiker som kan stå på scen med The Plan måste raggas upp, men annars trivs Theodor och Mikael med att bara vara två. De har aldrig varit oense om något som rört musik. De är lika lata och ansvarslösa. Mammans pojkar båda två. När Theodor kommer till Göteborg är det just hemma hos mamma han bor. Sover på soffan, äter gott och blir ompysslad.

Annars bor han i Stockholm sedan några år tillbaka, och sedan han bestämde sig för att hoppa av Broder Daniel är det bara The Plan som gäller. Och en del TV-spel.

– Jag köper ett Playstation-spel varannan månad och sitter i tre dygn i sträck tills jag klarar det, säger han. Tills jag får kramper, börjar se dubbelt och sitter och dricker Treo.

En som hade behövt något febernedsättande är Mikael Furunäs. Istället väljer han att kura sin förkylning med starköl. Sin svarta skinnjacka och sina Converse-dojor till trots är han allt annat än den typiske rockkillen. Mikael spelade klassiskt piano när han var liten, lyssnar helst på Charlie Parker och klev in i en replokal för första gången när han var i 25-årsåldern.

– Jag har aldrig varit en sån där bandkille, säger han med mörk förkylningsröst. Och det är fortfarande ingen självklar värld för mig.

Det är hans kollega som skriver all text och musik till The Plan, men Mikael hjälper till med arrangemang och melodislingor, och han tycker att The Plan är lika mycket "hans band" som "Theos band".

– Ja, det gör jag mycket för att vi alltid varit överens. Theo är nog den enda människa jag kan spela tillsammans med. Jag

tycker att hans låtar är det bästa utgångsläget man kan ha för att tillföra något.

De två parhästarna träffades genom en gemensam vän. Det var år 2000, eller kanske 1999, och Theodor drog med Mikael på säsongsarbete på Johannes Kyrkogård i Stockholm.

– Där smiddes planerna, säger Theo. Vi krattade löv. Under den tiden hade jag inga inkomster från Broder Daniel, och det är en av de få gånger jag konfronterats med arbetslivet och... verkligheten. Jag har ingen direkt utbildning utan bara några spridda humaniorakurser från universitetet. Så går man ut för att skaffa sig ett jobb och så är det skitsvårt att bli lokalvårdare liksom. Man får verkligen sälja sin själ för att bevisa att man är rekordlångt för att... plocka bajs.

Skratt. Och fortsättning i berättelsen.

– Hela den kulturen som råder inom arbetslivet, den sorts människor dom vill ha och deras människosyn kom som en chock. Så vi blev väldigt politiska och engagerade helt plötsligt. Men allt det där födde ju något gott i och med att vi startade bandet.

Och nu är de här. Utan lövräfsor, men med sitt andra album färdigt. På 23:e våningen, högt uppsnärjda i det blå.

Daniel Axelsson

Kasabian

Livet på landet

Fyra kompisar från Leicester flyttade till en bondgård, spelade in en skiva och har nu både en skock får och japaner i fanskaran. Fast helst av allt vill Kasabian vara en spark i ändan på Englands musikliv.

– Vi behövde komma bort från allt och alla, säger Sergio Pizzorno, gitarrist och låtskrivare i Kasabian, om flytten ut på landet. Vi behövde ha vår egen lilla bas, vårt eget lilla hem där vi kunde jobba, spela in vår skiva... och ta en massa droger.

Mitt ute i ingenstans, några mil utanför hemstaden Leicester, hittade Kasabian lugnet och levde ett enkelt liv bland bönder och får.

– Särskilt fåren gillade vår musik, flinar Sergio. Vi brukade spela för dom under skörden. Det lugnade dom och fick dom att sova.

Nu är det inte bara bråkande kreatur som uppskattar Kasabians kalla och psykadeliska britrock med dansmusikinfluenser. Deras senaste singel *L.S.F. (Lost Souls Forever)* tog sig in på en tiondeplats på den engelska singellistan. Musikblaskan NME har kallat dem "fucking fantastic" och jämfört dem med Happy Mondays och Primal Scream. Kasabian har också hunnit göra en hysterisk Japan-turné samt spelat på de största festivalerna i England. Och trots att man nu lämnat bondgården så föredrar Sergio livet på landet.

– Jag vill bo på landet men ha möjlighet att besöka stan, säger han. Städer är mycket

mer spännande när man bara besöker dom. Definitivt, man. Om du bor i stan blir du snabbt en stel och tråkig skithög.

Kasabian bildades redan 1997 av Sergio, sångaren Tom Meighan, basisten Chris Edwards och gitarristen Christopher Karlhoff. Killarna var då bara i 16-årsåldern och kunde knappt spela, men var "good mates" som gillade att spela fotboll, dricka cider och gå på rave.

– När vi var unga kändes ravemusiken mer spännande än rocken, säger Sergio. Mer magisk och mer underground. Vi gillade attityden och att den gjordes för folket snarare än för radion.

Det var just när bandet köpte en dator som de började få ordning på sin musik.

– Vi insåg att vi kunde göra allt själva, säger gitarristen. Att vi inte behövde någon producent eller studio. Det gav oss friheten att inte tänka så mycket utan bara göra det som kändes rätt.

"Den engelska musiken behöver en spark i arslet. Vi är en väckarklocka för landets musikliv". Stora ord signerade Tom Meighan, sångare i Kasabian. Hans "mate" Sergio håller förstås med.

– Jag tycker att dagens musik är tråkig helt enkelt. Viljan att experimentera är borta.

Allt är så "på-mitten-av-körbanan". Sedan behöver man alltid folk som säger sådana grejer, för det får folk att reagera. Och det är vad vi behöver, reaktioner.

När Kasabian nu släpper sin självbetitlade albumdebut har de en maskerad ung man på omslaget. Även bandets texter och videor målar upp bilder av konfrontation, upplopp och kaos. Men själva är Kasabian knappast några revolutionärer.

– Vi vill bara provocera fram tankar och idéer, säger Sergio. Jag tror varken på politik eller på religion. Jag tror bara på människor. Det är allt. Definitivt, man. Varken politik eller religion fungerar, men i sin egen lilla värld kan man hjälpa varandra.

Gitarristen funderar vidare på situationen i England idag.

– Kidsen har glömt hur man interagerar med varandra. Det är aldrig några ungar ute i parkerna längre. De skickar sms från sina sovrum och spelar Playstation. Dom har mycket att lära. Dom gånger livet är fantastiskt är när man hittar "good mates". Det är då allt klickar. Inte när man pluggar in sig i en jävla maskin.

Sergio hämtar andan.

– Men vad vet jag? Jag är bara en pundare som pratar om livet, man.

Från dagens England till Kalifornien, augusti 1969. Utanför familjen Tates hus sitter Linda Kasabian i en bil och tittar sig oroligt omkring. Hennes nyfunna kärlek, Charles Manson, håller tillsammans med tre andra medlemmar i "Mansonfamiljen" på att brutalt döda skådespelerskan Sharon Tate, gravid i åttonde månaden. Ytterligare fyra personer som befinner sig i huset går samma öde till mötes. Kvällen efter ger sig Charles Manson och hans gäng ut igen och mördar två personer till. Gärningsmännen grips, men Linda Kasabian, som "bara" hållit utskik och kört flyktbilen, slipper fängelse mot att hon vittnar mot Manson och de andra. Nu har hon alltså även givit namn åt ett engelskt rockband på uppgående.

– Det är ett bra namn, som också rör om i grytan lite grann, säger Sergio och fortsätter flinande. Hon kommer väl snart och frågar efter pengar. Och vi har inte ett öre. Fast det är det som är det fina med musik. Man måste behålla fötterna på jorden hur högt man än hamnar på listorna. Man har fan inte råd med ett paket cigg ens. Man måste fortsätta jobba.

Daniel Axelsson

FLUID SOL - FLUID SOL

Längtan att göra en platta har varit mycket stor för medlemmarna i amerikanska Nashville bandet Fluid Sol. När trion bildades stämde allt från första stund, nu ligger debutalbumet färdigt och släpps den 20 oktober. Väl ihopsnickrad pop/rock med fantastiska texter, det är fullständigt omöjligt att värja sig från Fluid Sol.

ATENZIA
RECORDS

Atenzia Records AB, Birger Jarlsgatan 55/4b, 111 45 Stockholm | info@atenzia.com | tel. 08 - 611 35 60 | fax. 08 - 411 35 48

www.atenzia.com

PLUNGE - HOMETOWN HERO

Från Baltimore i USA kommer denna unga trio som tagit den amerikanska östkusten med storm. Plunge med Mike Ruocco (SR-71) i spetsen har jobbat hårt på sin debut med producenten Scott Spelbring (Jason Mraz, Jonathan Rice). De är nu redo att storma världen med sin smittsamma pop som spänner mellan tårdrypande ballader och rockers med monsterrefränger! I din butik den 20 oktober...

RUSH OF USHERS - DELIGHTFULLY

På "Delightfully" av den Los Angeles baserade duon Rush Of Ushers hittar vi 13 otroligt bra låtar! Mycket stark tidlös amerikansk poprock med stämsång, kraft och massor av sköna gitarrer. Tänk er lite Jellyfish, Tal Bachman, Butch Walker, U2, Coldplay och kanske även en aning Tom Petty innan han blev alltför för sömnig!

LONDON CALLING - YOU'RE SO LUCKY

Amerikanska kvartetten London Calling har på sitt debutalbum "You're So Lucky" inspirerats av dagens moderna rockband såsom Fountains Of Wayne, Lit och American Hi-Fi. Vi hittar även inslag från några av gårdagens storheter såsom Cheap Trick och The Sweet. London Callings sound kan även beskrivas som explosiv Pop!

ginza.se

Finns att köpa hos Ginza

www.bonnieramigo.com

Distribueras i Skandinavien av Bonnier Amigo

Infected Mushroom

IM the supervisor

2004-09-15

ONE **SO** **BURDEN**
MUSIC

long awaited new album including
the singlehit 'cities of the future'

Med fiktionsfiltret på

Skygga musikaliska konstnärer som hellre drar sig undan än utnyttjar rampljuset blir ofta intressanta. Vad tycker och tänker de egentligen? Är de konstiga? Grooves Henrik Strömberg fick ett sällsynt tillfälle till en pratstund med Stina Nordenstam, en av Sveriges mest ljusskygga världsstjärnor, inför releasen av hennes nya skiva *The World is Saved*.

Interiör: en hotelllobby i Stockholm. Stina Nordenstam har korta rutiga byxor och en hatt som döljer det svarta håret. Skivbolagsrepresentanten frågar om vi vill ha något att dricka. Jag fegar ur med ett glas vanligt vatten, medan Stina ber om ett glas champagne, som hon sedan spår ut med mineralvatten under samtalets gång.

Stina Nordenstam släppte sin debutplatta *Memories of a Color* 1991 när hon var 22 år, och fick mycket uppmärksamhet för sin version av jazz och sin egensinniga och ljusa röst. Med platta två lämnade hon jazzen bakom sig, och när singeln *Little Star* inkluderades i film-musiken till Baz Luhrmanns *Romeo + Juliet* var det uppenbart att Stina var en världsartist. I sin karriär har hon samarbetat med folk som Suedes Brett Anderson, Mew, David Sylvian, Fläskkvartetten, Vangelis, med flera. Kanske har hon aldrig sålt tonvis med plattor, men hon har en stadig publik runt hela världen.

Hon har just fått sig en lektion i magdans inför videospelningen av *Get On with Your Life*, som Amir från Infinite Mass regisserar.

Till förra skivan sattes det samman en DVD med videor till varje låt, men den släpptes aldrig?

– Det där var en skivbolagsprodukt. Det var ett helt vansinnigt projekt, för det var så himla mycket pengar inblandade. Ofta tycker jag skivbolagens resonerande kring pengar kontra vad man åstadkommer... själva videoidén kostade ju lika mycket som hela skivan, tror jag. Det kändes i alla fall väldigt omotiverat.

Var det kul?

– Jag var inte delaktig, min tanke var att andra skulle tolka... jag godkände manus, och sedan tittade jag inte på dom förrän alla var färdiga.

Blev det bra?

– Nej, det var väldigt skiftande kvalitet, några var liksom okej, men helhetsintrycket var inget vidare. Jag kände att idén inte riktigt funkade för att det blev för splittrat. Om jag hade gjort det eller om jag varit involverad, även om jag missat många av dom infallsvinklar som nu kom med, så hade det blivit mycket mer ambitiöst.

Den här videon som du gör nu, hur involverad är du där?

– Näe, det är... Först har det varit några andra som jag bara fått någon jättevag programidé ifrån. Det var först den här Amir som verkade intressant. Jag är väldigt skeptiskt till att göra videor överhuvudtaget, jag kollar inte på tv. Jag tycker det känns som videor inte existerar längre.

Men det görs ju fortfarande bra videor.

– Men det är ändå ett ganska daterat format liksom. Det hände väldigt mycket under en viss period. Om man tittar tillbaks på videor som man tyckte var väldigt bra så känns det inte så extremspännande längre liksom.

Du har själv gjort en video...

– Två, tror jag. Tre, förresten. Nej, fyra har jag gjort. Jag har gjort två till mig själv, en till Souls och en till Koop.

Vilka gjorde du till dig själv?

– *This Time, John*. Om John Hron-historien.

Den låten går alltid rakt in i mig.

– Ja... väldigt enkel och obehaglig, eller vad man ska säga.

Var det kul att göra videor?

– [Stina rotar efter snus i sin väska] Jag sökte till DI. Jag vet inte om det var innan eller efter, men jag sökte spelfilmsregi och dokumentärfilm, men kom inte in. Jag har nog tänkt att jag ska göra film förr eller senare. Vad skrattar du åt?

Det var bara det att du plockade upp två snusprillor, sedan ändrade du dig.

– Nej men jag hade andra sorter här... dom här är för små. Nu har det kommit stora som heter Grand, och Grov maxi. Dom här köpte jag bara för att de andra inte fanns just då. Jag måste ta två av dom här och det blir ändå lite [hon ger upp sökandet och lägger in två prillor, och fortsätter snacka om regi]. Det känns som att jag måste bli äldre.

Men det finns filmregissörer som är yngre än vad vi är?

– Det har inte med det att göra. Jag känner att jag behöver gå ett steg tillbaks, att jag är för mitt uppe i dom saker jag är uppfylld av. Jag är för närstynt hittills i livet.

Vad skulle du göra för typ av film?

– Jaa... Det var en svår fråga, det vet jag inte...

Stina tänker efter länge. Till slut drar hon till med "Dramathriller, kanske?" som en acceptabel kompromiss. Överhuvudtaget tar Stina det lugnt och försöker undvika ogenomtänkta svar. Samtidigt har hon en tendens att inte avsluta meningar, utan hoppar gärna till nästa tanke innan den första är uttalad. Mestadels är det ändå klart vad hon menar.

Det känns som du inte skriver om verklighetsrelaterade händelser så ofta, men på *Dynamite* så skrev du både om John Hron och Mary Bell. Hur kom det sig?

– Vet inte, faktiskt. Det var väl en typ av... våld, på något sätt, ett ämne som var aktuellt för mig när jag höll på med den skivan, och som det finns många verkliga historier om.

När du skriver, är det ofta utifrån ditt eget liv eller hittar du på mest? Många av texterna verkar väldigt självbiografiska.

– Det finns ett fiktionsfilter på något sätt, att även om mycket kan vara självbiografiskt så är det tillskrivet eller ändrat eller dyker upp någon annanstans. Det är sällan jag... det känns väldigt svårt att skriva... det behövs det här fiktionsfiltret. Och det har inte med att göra att man ska skydda sig eller nånting sånt. Det är som att i själva utförandet, alltså när man tänker sig låten eller när man skriver, så blir det väldigt ospännande att berätta rakt upp-å-ner-saker. Och egentligen vill man kanske åt något annat, något dolt. Något tillstånd, känsla, frågeställning. Och om man är rakt av självbiografisk minskar man möjligheterna, det blir ingen öppning.

Skriver du mer för att beskriva en känsla snarare än ett förlopp?

– [lång tankepaus] Inte känsla, mer i sådana fall, tillstånd. I alla fall inte tanke eller resonering. Sânt skriver jag inte om.

Vill du att folk ska kunna identifiera sig i dina texter, eller struntar du helt i vem lyssnaren är?

– Det är två olika frågor. Jag tro inte jag reflekterat över det tills för några år sedan. Och då var svaret att jag struntade i det, men det var inte så att det var ett medvetet val, att jag hade

någon bild av den där lyssnaren men jag struntade i den. Så var det inte. Det var bara att projektet tog slut i samma ögonblick som jag hade slutfört det.

– I själva formulerandet blir det för snävt om det är självbiografiskt. Om det är rakt av, då stänger man ju av fantasin. Det tror jag gäller konst generellt, det funkar inte bara om man visar upp sitt kök.

– Det här coverprojektet [*People Are Strange*], det var ju lite att jag ville undersöka vikten av det självbiografiska och idén om att det automatiskt finns likhetstecken mellan singer/songwriters och att skriva eget material/vara ärlig/sann/ett genuint uttryck. Jag visste kanske redan svaret innan, men jag ville undersöka det och det var absolut inte så. Det där genuina ligger på något annat plan.

Kände du att du kunde göra *People Are Strange* till din låt lika mycket som dina egna låtar?

– Ja, fast på ett annat plan. Det finns någonting annorlunda, men det är otroligt svårt att försöka beskriva det, det är som det sker på olika plan i hjärnan eller minnesbanken... Det kan kanske till och med bli *mer* eget.

Det har jag svårt att föreställa mig.

– Man kan se det på det sättet att *Purple Rain* är inte Princes låt, han bara råkade få till det liksom. Jag kände att jag gjorde en mycket sannare version av den än vad han gjorde. Han hade fått den helt om bakfoten, men han råka-

de skriva den. Och så var det med *People Are Strange* också.

Det kan jag hålla med om faktiskt, jag hade lyssnat mycket på din version och fick höra originalversionen, och kände att den var alldeles för uppåt.

– Javisst!

Låten 125, som inspirerades av ett gammalt tidningsurklipp, handlar bland annat om två personer som tävlar om att bli den förste att flyga över Engelska Kanalen. Stina har också berättat att hon läste Tintin som liten, och jag påminns om Hergés serialalbum *Direktör Pumps testamente/Destination New York* (där två lag tävlar om att komma först över Atlanten).

– Det har jag ett vagt minne av. Sådant kan säkert finnas med när man väljer historier. Jag känner ofta att väldigt mycket av dom där processerna är undermedvetna, större delen av arbetet sker på ett undermedvetet plan, och att jag till och med spelar in stora delar av skivan utan att... bara så där, jajaja, la da da da, liksom...

Man bara sätter på bandaren och så blir det något?

– Ja. Utan någon som helst vision. Eller ens någon stark idé om att det här ska berättas. Det är någon slags långt förberedande arbete. Jag kan känna igen det i livet också. Man går

och håller på med nånting, och så kommer en punkt när man plötsligt tar ett beslut eller inser nånting, och då är det som man förberett sig under lång tid.

Så att man har egentligen planerat livet, fast utan att tänka på det?

– Inte hela livet, men poängen är just att det är avsnitt, som då knyts ihop när man avslutar, eller vad jag ska säga. I det här fallet när jag plötsligt bestämmer mig för att nu ska det spelas in en skiva. Sen när det väl är gjort måste man börja på en ny...

Men för dig som artist måste det bli rätt naturligt att påbörja en ny skiva när en är klar?

– Delvis är det det, men jag tycker det är så mycket andra, man skulle kunna säga, störande moment. Samtidigt kan jag vara rätt glad över det. Att mitt psyke inte är organiserat så att bara "happ, nu var det färdigt, nu var det dags att...". Det har också med att göra att jag har så kort perspektiv. Jag kan inte tänka mig livet en månad framåt eller se det som att "den här våren ska det och det hända, den här våren mår jag si och så", utan det är bara utsnitt utav *nu*. Camilla [skivbolagsrepresentanten] och jag, vi kom hem igår, tror jag, från Berlin. Inte ens det vet jag säkert. Nu när vi var hemma hos mig idag med den här magdanserskan, jag hörde dom prata, så sa hon att "hon var helt körd, hon var så trött efter den här resan." Så kände jag att under andra hälften av resan då var jag på skitdåligt humör och längtade hem. Dumma tyskar, dålig mat, allting var fel, dumma frågor, fattar inte engelska. Jag kände mig jättesliten, och så här "vad har jag gett mig in på? Nu ska jag åka till Frankrike och ett antal länder, det här var bara det första." Men sen, idag, så känns det som att det har bara gått ur kroppen. Det känns jättelänge sen vi var i Berlin! Medan Camilla har det längre perspektivet. Delvis är jag väldigt tacksam för det. Men samtidigt har det ställt till väldiga problem i livet. Du kan applicera det på vad som helst, till exempel att jag inte har brytt mig så himla mycket om min karriär. Jag kan inte riktigt greppa dom perspektiven.

Hur bestämmer du hur du ska spela in en skiva?

– Som jag sa tidigare, de flesta besluten sker omedvetet. På *Dynamite*, jag hade aldrig spelat elgitarr förut, knappt spelat gitarr överhuvudtaget, så var jag tillsammans med en kille som lånade mig sin elgitarr. Och distboxar [stort leende]. Så jag satt där och spelade dagarna i ända, jag hade en tidig generations digitalbandspelare. Jag hade ingen aning om att det skulle bli en skiva.

När du säger så låter det så otroligt enkelt. Men skivan är ju väldigt genomarbetad.

– Det är nog så att det konstnärliga språket är väldigt enkelt för mig. Men jag har haft väldiga problem med vanligt språk, förståelse av verkligheten och av sammanhang som folk lär sig fatta. Det är jättetydligt, det blir tydligare ju äldre jag blir. Förut hade jag inte den distansen att jag kunde se att det var så det hängde ihop.

– Man har bra gehör, man vet hur saker ska och inte ska sitta ihop. Trial and error. Så det finns ju en komplexitet, men det finns inga visioner. Visionerna är nog det sista som kommer till. Alltså någon idé om att "det här ska bli en sån skiva, det här ska handla om det där." Det är mer att innehållsmässigt så är det var jag är i livet, det färgar allt jag skriver om. Jag tror att jag är mest stolt för *Dynamite* för att det var en engångshändelse. Man går igenom olika sta-

Mattias Elgemark

dier i livet, och en del går man väldigt tydligt igenom bara en gång, och det var bara tur att jag råkade spela in en skiva samtidigt. Man kan göra ett dokument retroaktivt, naturligtvis, men det här var väldigt direkt.

På den nya skivan handlar texterna mycket om uppbrott.

– Jo, det känns lite som en punkt, att man kommer runt ett hörn eller över en bergstopp.

Det är minst två texter som handlar om att någon lämnat dig, och du sitter och väntar på nästa.

– [Skratt] Det är lite med åldern och man lär känna sig själv, man lär sig att, nu pratar jag inte bara om kärlek, men sådana saker har hänt en två tre fyra fem gånger, då börjar man se mönstret. Och ser att världen inte går under.

Tror du på den stora kärleken?

– Apropå vad?

Den här låten, *The End of a Love Affair* förmedlar känslan av att ingenting kommer någonsin vara för evigt.

– Känns det så?

Jag fick den känslan.

– Det kan jag hålla med om. Men det kan också vara så att man kan ha olika förhållningssätt till nånting, som det till exempel, och i en låt så kan man uttrycka ett av dom. Sedan kanske man ändå har en förhoppning om det – nu säger jag inte att jag har det, men det kan ju finnas där. Alltså, en låt är inte ett totalt statement. Det kan också vara ett provande av någonting.

Så man ska inte tro att när man läst alla dina texter så har man ditt liv i en ask?

– Nej, inte ens jag har det. Men det kan också göra det intressant. Jag har ofta fått frågor om mina texter som jag inte har en aning om. Och då är jag plötsligt tvungen att gå längre i historien än vad jag gjort från början.

I början av året skickade Stina ut en förfrågan till allmänheten att skicka in ljud och beats till henne, som hon kanske skulle använda till sitt sjunde album. Vid den tiden hade *The World is Saved*, hennes sjätte, varit färdigmixad sedan länge.

– Det gick inge bra med det där. Jag tyckte inte jag fick... Ibland skulle jag önska att jag var bättre på sånt. Och lite att dom jag arbetar med, managers, också kunde koppla ihop mig med intressanta människor. När jag försöker själv, då känns det som jag bara tar några steg och så faller hela projektet ihop. Och det var ingen runt omkring mig som riktigt fattade idén. Jag tyckte det var en genialisk idé. Just det att det kommer ofiltrerat. Jag kan gå igång på saker som mina musikaliska medarbetare inte fattar.

Lyssnar du på elektronisk musik?

– Jag lyssnar inte så mycket på musik alls, men jag har lyssnat ganska mycket på elektronisk dom senaste åren.

Hur kommer det sig att du inte lyssnar på musik?

– I vilka lägen lyssnar du på musik?

Hela tiden. Men jag lyssnar mycket på instrumental musik.

– Ja, jag har väldigt svårt att lyssna på vokal musik. Nio av tio gånger hade musiken varit bättre om den inte varit vokal. Det är många sådana saker som är märkliga med tanke på att jag själv sjunger. Jag skulle inte lyssna på mina plattor om jag inte var jag. Det skulle vara alldeles för tydligt i uttrycket. Men det finns inte så många situationer i min vardag när jag kan

Mattias Egemark

lyssna på musik. Jag har lyssnat ganska mycket på hiphop när jag dansat och tränat, men det är samma sak där, att tänk om dom inte hade upfunnit rappen, vilken dröm det hade varit. Det är så sällan det är bra vokala insatser och texter. Så försöker man bortse från det och bara lyssna på beatsen.

Har du någonsin funderat på att spela in en riktig poplåt som kan klättra på listorna?

– Jag skulle inte kunna sjunga annorlunda, det är det som är haken. Fast det funkade ju med den där Eminem-grejen, det funkar att blanda saker.

Den med Dido? Den var ju hemsk.

– Jo, men den fastnade ju. Jag tyckte varken bu eller bä, men på nåt sätt var det framgångsrikt. Sedan när man hörde henne för sig själv så undrade man ju, vart tog hitten vägen? Så det är möjligt att det skulle vara framgångsrikt, men det är ingenting som jag kan få mig själv till.

Du har gjort några samarbeten. Hur väljer du dom, eller är det dom som väljer dig?

– Om det är på mina plattor är det jag som väljer dom, annars är det dom som väljer mig.

Så det ringer ett danskt band [Mew] och frågar, vill du vara med på en låt?

– Just det danska bandet var för att min pojkvän var dansk då, och var ljudtekniker. Annars har det alltid varit via manager.

Hur reagerar du när de ringer?

– Både Vangelis och Yello, jag hade inte någon aning om vilka det var. Chemical Brothers hade jag väl lite koll på.

Vad gjorde du för Chemical Brothers?

– Jag gjorde inget, jag tackade nej. Det dom skickade mig var substanslöst. Med Yello, till exempel, då tyckte jag det var på gränsen till outhärdligt, men att det ändå fanns nånting som intresserade mig. Men jag har aldrig tyckt att "wow, mina hjältar, det här ska bli spännande, vilken fantastisk musik." Det kan också vara lite kontraproduktivt, jag har jobbat nu med David Sylvian (och Steve Jansen), det kände jag var lite gränsfall, för han var liksom lite för bra. Han lät som han, och jag lät som jag, och... och? Det saknas friktion.

Du gjorde låten *I Could Still Be an Actor* med Anton Fier. Är det en lista över sånt du skulle vilja göra?

– Nej. Jag har aldrig velat bli skådespelare, jag är mycket mer regissör. Det är lite som det här med att spela live, som jag inte gör heller. Jag vill ju vara den seende personen och inte den sedda.

Henrik Strömberg

The World Is Saved kommer ut 13 oktober. Skicka ljud till Stina på www.seekyouanger.com/fragments

Apparat

Dirk Merten

Henrik Strömberg

Han gjorde bästa spelningen på spanska Sónar-festivalen. Hans skivor tar den elektronmusiklyssnande världen med storm. Sascha Ring är dessutom en av männen bakom skivbolaget med det ekivoka namnet Shitkatapult.

Vi sitter på en av Barcelonas schabbigare barer och tar en öl. Tre i Shitkatapult-gänget kommer förbi, en av dem en liten kille i barnvagn.

– Åh, här kommer lille T Raumschmiere, säger Sascha.

– Han är min son också, säger den förfördelade modern. På ryggen har sonen ett klistermärke med Shitkatapult-logon på.

– Japp, det är han som är skitkatapulten, bekräftar Sascha. Han tycker det är ett bra namn på bolaget.

– Det är ingen som glömmet det när dom väl sett det.

Shitkatapult startades av Marco Haas (alias T Raumschmiere) och en annan kille i den tyska universitetsstaden Heidelberg. Sedan flyttade Marco till Berlin, och det visade sig inte vara praktiskt att ha bolaget i två städer.

– På nåt sätt träffade jag Marco och blev involverad, säger Sascha. Det var meningen att jag bara skulle göra grafisk design för bolaget, men nu har jag knappt tid för det eftersom jag har hand om kontoret och affärerna. Det har vuxit så mycket. Jag blev tvungen att hyra in en kille att fixa den grafiska designen.

Sascha läste grafisk design i tre år. Det var meningen att han skulle fortsätta och ta examen, men så kom hans första album ut...

– Min mormor frågar ständigt när jag ska skaffa ett riktigt jobb.

Ett av Saschas jobb var att lyssna på alla demoskivor som drällde in till kontoret, men han har lämpat över det jobbet på Marco, som ofta är ute på turné och har massor av tid att kolla kvaliteten.

– Våldigt mycket av det är skit. Folk tror deras saker är så mycket bättre än de är. Å andra sidan, Anders skickade en demo. Och Håkan också.

Det är Anders Ilar och Håkan Lidbo han snackar om. Två framgångsrika svenskar i Shitkatapults stall. Men att signa artister och sköta kontoret inkräktar på tiden Sascha kan tillbringa i studion, och tiden där måste vara produktiv. **Vet du hur ett spår ska låta innan du börjar?**

– Förut visste jag inte det, säger Sascha. När jag började göra musik satte jag mig bara ner och hittade på någonting.

Nuförtiden känner han att det krävs mer. Utan inspiration blir han bara deprimerad i studion, han går inte dit om han inte vet vad han ska göra. Han vill inte bara fortsätta i samma fotspår.

– Jag vill göra något djupare.

På det senaste albumet sjunger du...

– Nej nej nej, det är inte *jag* som sjunger!

Sascha är närmast förskräckt över tanken. Han har uppenbarligen inga höga tankar om sin sångröst. Istället tog han kontakt med en sångare, vars alster han sedan klippt in i musiken. Det är inte det vanliga vers-refräng-vers-köret,

Håller inte igen

utan betydligt mera integrerat i ljudbilden. Det går knappt att höra vad sångaren sjunger.

– Jag använder sången som ett instrument, bekräftar Sascha. Även om det fortfarande är jag som gör musiken så är det bra att ta in nya människor, att få nya intryck i studion.

I den andan har han spelat in saker med två violinister, och med en popsångare.

– Det blev väldigt poppigt, jag blev nästan rädd när jag hörde det. Jag har också spelat in en tolvmannas jazzorkester, det ligger på min hårddisk.

Några timmar senare inne på Sónar-festivalen är det fullt ös. Sascha studsar mellan olika apparater inför ett hav av dansande människor. När Apparat spelar live är det betydligt hårdare och mer dansant än det som hörs på hans skivor. Är han inhyrd att spela på en klubb är det ingen som vill se honom gömd bakom en laptop spelandes lyssningsmusik. Men i framtiden skulle han vilja spela live med andra musiker (med riktiga instrument), i sådana fall skulle det bli en mer konsertliknande upplevelse. Men just nu är det dans som gäller.

Henrik Strömberg

På www.apparat.net kan man ladda hem en mp3 av en live-spelning från december 2003. EP:n Shapemodes finns ute nu.

beat ageny presenterar
på turné i höst:

Anna Ternheim

Alf

Black Belt

Cult of Luna

Deportees

Douglas Heart

Junip

Snook

Strip Music

beat ageny:

drotningsgatan 52, 2 tr : 411 07 göteborg : 031-15 77 70 : www.beatagency.se

Brandy

Passionen är tillbaka

R'n'b-världens största Coldplay-fan har haft en jobbig sommar privat. Men musikaliskt säger hon sig vara hungrig som en debutartist.

För er som händelsevis inte slukar allt skvaller om amerikanska r'n'b-stjärnor så har följande hänt: I början av 2002 kommer det överraskande beskedet att Brandy sju månader tidigare i största hemlighet gift sig med producenten Robert Smith. Strax därefter avslöjas att hon är gravid och i juni föds dottern Sy'rai. Sedan börjar problemen. Paret skiljer sig, en vårdnadstvist följer och i juli i år släpper Robert Smith bomben. Äktenskapet var bara en bluff för att bevara Brandys präktiga image, de två var överhuvudtaget aldrig gifta.

Från Brandy-lägre kommer omedelbara dementier. Men ingen verkar tro på dem. Och den bild som den 25-åriga sångerskan jobbat hårt på att sprida av sig själv har plötsligt fått en massa frågetecken kring sig.

Samtidigt har Brandy släppt sitt fjärde album *Afrodisiac* (om man gillar konspirationer roas man säkert av det sammanträffandet, minns hur hennes uppmärksamade beef med Monica i samband med duetten *The Boy is Mine* gav dem båda en rejäl skjuts framåt i karriären). Stjärnproducenten Rodney Jerkins som låg bakom hennes två senaste skivor har den här gången ersatts av Timbaland.

– Jag har alltid velat jobba med Timbaland, berättar Brandy. Precis som Kanye är han inte rädd för att prova nya saker.

Kanye är förstås Kanye West, årets påläggskalv inom rapmusiken, som pro-

ducerat två spår på skivan. Ett av dem är förstasingeln *Talk About Our Love* som bara gått halvvbra i USA.

– Det här albumet är mer personligt än dom tidigare, säger Brandy. Det är mer från hjärtat, rakt på, tyngre och inte så tekniskt som mina senaste skivor. Känslan i det påminner mig mest om debutalbumet, den där hungern jag hade då och viljan att få fram ett budskap. På de två senaste skivorna hade jag så mycket att bevisa och då är det lätt att man förlorar passionen för vad musik egentligen handlar om.

På *Should I Go* sjunger hon att hon nästan tvekade att ge ut en ny skiva. "This game ain't what I'm used to" konstaterar hon.

– Inget låter originellt längre, allt låter likadant på radion. Och det beror på att alla är för rädda för att inte sälja tillräckligt mycket. Popstjärnelivet är fantastiskt, du kan köpa trevliga hus, snygga bilar, men

om du inte känner inom dig att du gör bra musik, vad handlar det om då? Bara om att ta folks pengar.

En för många ganska oväntad influens på *Afrodisiac* är det brittiska rockbandet Coldplay. Deras *Clocks* är samplad på *Should I Go* och på *I Tried* sjunger hon om hur hon kryper ner under täcket och lyssnar på dem: "especially that song where that man say 'did I drive you away?'".

– Jag älskar Coldplay. *I Tried* hette faktiskt Coldplay ursprungligen men vi var tvungna att ändra namn. Chris Martin är en fantastisk låtskrivare och jag skulle gärna vilja arbeta med honom.

Om äktenskapsbluffen var sommarens jordbävning bland Brandyfansen orsakade omslaget till julinumret av Vibe i alla fall några mindre skalv. Hennes mjukporriga look var ett definitivt uppbrott från hennes tidigare förhållandevis påklädda image.

– Jag tycker sex appeal är en jättebra sak. Om du känner dig trygg med det och gör det med stil och klass är det inga problem. Då känns det ärligt. Men om jag hade försökt vara sexig när jag var 17, 18 och absolut inte kände mig trygg med det hade det inte varit ärligt. Många tjejer vet hur dom ska göra det, som Beyoncé. Hon är väldigt sexig men också väldigt smakfull, hon har klass och jag respekterar henne för det. Medan andra bara är nakna på ett billigt sätt. Du kan göra det snyggt och du kan göra det porrigt.

Skulle du kalla dig själv för feminist?

– Jag vet inte (lång tystnad).

Vad är feminism för dig?

– Jag vet inte (tystnad). Jag har aldrig funderat på det.

Och så fnissar Brandy lite för första gången under intervjun.

Thomas Nilson

Det akustiska albumet *Loupita* var ett solomellanspel från Kristofer Åströms sida. Nu till hösten skulle plattan med hela bandet Hidden Truck komma. Men tyvärr får vi vänta ett tag till. Närmare bestämt till januari nästa år.

DET ÄR I SLUTET av juni och Kristofer Åström & Hidden Truck jobbar för fullt med inspelningen av den nya plattan. Platsen är anrika Atlantistudion på Kungsholmen i Stockholm. Basisten John Jern tar emot i förrummet till studion som en gång i tiden var en biograf. Där finns en enarmad bandit med texten "mystery payouts?" bredvid myntjacket. En porslinspissoar leker tidningsställ och under soffbordets glasskiva finns bilder på gamla som nya artister som spelat in mästerverk i just denna studio. Abba, Imperiet, Quincy Jones med flera.

John är fåordig och trött. Bakis är ett annat ord. Firesides trumslagare Per Nordmark gör oss sällskap. Han slänger sig ned i den svarta skinnsoffan och bläddrar i ett flera år gammalt nummer av Metal Hammer.

Den övriga delen av bandet befinner sig i kontroll- samt inspelningsrummet. Sju låtar har fastnat på band på bara fyra dagar och nu är det inte mycket kvar. Per berättar att nya skivan kommer låta helt annorlunda från hur de tidigare gjort. De svulstiga arrangemangen och den stora ljudbilden har valts bort, trummorna har ett torrare, mer dämpat ljud. Per pratar om krautrock och senare nämner Kristofer ordet träsk. Vill man ha altcountry får man leta annorstädes.

Efter en stund öppnas en tung ståldörr som ställs upp, mikrofoner riggas och ljudet testas i det halliknande rummet angränsande till inspelningsstudion. Kristofer ska lägga sång på en låt som förmodligen kommer heta *The Burn* och Peter Hermansson ska samtidigt spela piano. Vi andra blir ombesatta att stänga av telefoner och vara absolut knäpptysta. Kristofer sjunger igenom låten en gång och det går kalla kårar genom hela min kropp. Vilken röst.

Omständigheterna kräver dock att vi andra avlägsnar oss. John beslutar sig för att ta en promenad och fixa växel till läskautomaten. Per går också ut och vi följer

med. Det är en fin dag men gräset är för blött att sitta i. Per berättar hur det går till när en Kristofer Åström & Hidden Truck-platta blir till.

– Kristofer skriver låtarna och kommer upp med själva grundidén. Sedan repar vi tillsammans och gör ändringar eftersom.

Ytterligare en medlem i Hidden Truck är workaholic #1 Jari Haapalainen, vars namn dyker upp på åtminstone hälften av de svenska plattor man tar i sin hand nuförtiden. Han är gitarrist i Bear Quartet, har producerat bland andra Moneybrother, The (International) Noise Conspiracy, Laakso och The Concretes och har även bandet Heikki tillsammans med Maria Eriksson. Det är på sin plats att fråga hur mycket han bestämmer i Hidden Truck.

– Alltså, Jari har massor med åsikter, svarar Per. Men vi alla får igenom våra idéer till en viss gräns.

DET ÄR DOCK INTE BARA Jari som gör saker vid sidan om Hidden Truck. Alla medlemmar har andra projekt, vilket ledde till att pågående inspelning blev framskjuten. Exempelvis har Per och Peter Hermansson spelat på Elin Sigvardssons nya platta. John är den ende med ett "riktigt" jobb, han arbetar i en fotoaffär. Per har klarat sig på musiken i fyra år vilket han förstår tycker är skönt. Det tar för mycket energi att ha ett annat jobb. Tidigare har han pluggat men det funkade inte i längden. Det gäller att komma in i ett system att spela mycket så att man kan ta del av Musiker-nas a-kassa. Men för att kunna göra det måste man ha cirka hundra spelningar om året inbokade, förklarar Per och hälsar på Britta Persson som kommer förbi.

Britta, som duettar tillsammans med Kristofer på *The Wild* från vårens *Loupita*, medverkar även på kommande Hidden Truck-skivan. Efter en stund återvänder John och frågar om vi blivit utslängda.

Vid det laget har vi fått höra att de inne i studion var tvungna att göra en ny tagning när vi inte stoppat Britta från att klampat in. Per rycker på axlarna och säger att han trodde de var klara.

INNE I LOKALEN IGEN. Låten är satt och Kristofer har en stund över. Han är klädd i brun munkjacka och jeans. Håret är spretigt och trots att ansiktet är täckt av skägg ser han ut som en tonåring. Han sitter framåtlutad med benen i kors och gör sig ännu mindre än vad han redan är.

Är det lättare att skriva material till Hidden Truck än Fireside?

– Ja, nuförtiden skriver jag nästan ingenting till Fireside, det gör Pelle [Gunnerfeldt] och Frans [Johansson]. Jag skrev en låt till *Get Shot* men den kom inte med. Jag har inte haft någon inspiration alls att skriva till Fireside på länge.

Kristofer är annars oerhört produktiv. I slutet av maj släpptes *Loupita* och innan dess EP:n *There For*. Och förutom plattan med Hidden Truck som vi nu väntar på kommer det kanske ytterligare en skiva, om Kristofer får som han vill. Den är tydligen redan inspelad.

Var kommer alla dessa låtar ifrån? Är dom bara nyskrivna eller är det även gamla?

– En del är faktiskt väldigt gamla. Några låtar på den här plattan skrev jag redan 1996 men aldrig gjort något med. Däremot har jag nu helt slut på låtar. Men det är det som har varit ändamålet, att spela in alla låtar jag har för att sedan börja om på ny kula.

När eller hur skriver du?

– Oftast kommer jag på en låt när jag inte har tid. Om jag ska iväg någonstans så råkar jag plocka upp gitarren precis innan jag ska gå och så kommer jag på en låt. Det blir ofta vid fel tillfälle.

Harmonier i moll och texter om uppgivenhet och olycklig kärlek har blivit

Kristofers varumärke. Han berättar att han inte kan skriva glada poplåtar. Försöken har hamnat i skräpkorgen. Jag frågar om hans mamma reagerar över att hans musik är så ledsen. Jag får svaret att hon är död sedan tio år tillbaka, men hade hon levat skulle hon förmodligen reagera. Kristofer säger dock att hans storasyster inte tycker att låtarna han skriver är deppiga. Men så känner hon honom på ett helt annat sätt.

Utgår du från dig själv när du skriver?

– Alltid. Ibland kan jag tvivla på om jag verkligen menar det jag sjunger. Det låter ju alltid värre än vad det är. Jag tycker inte man behöver skriva om sig själv och självupplevda saker för att det ska bli en bra låt. Samtidigt så tycker jag att folk inte har med det att göra. Lyssnar man på en låt bildar man ju sin egen uppfattning om vad den handlar om och det är ju det som är det viktiga.

Ibland kan ju en låt bli förstörd av att man får veta vad den handlar om.

– Ja, precis. Det är ju ändå ingen som kan sätta sig in i vad den egentligen handlar om, om det inte är till exempel slagordspunk.

Förstår du själv vad du skriver?

– För det mesta gör jag det. När jag skriver har jag alltid en mening med låten men sedan när jag lyssnar på den färdiga versionen kanske jag inte minns vad jag tänkte på när jag skrev den.

TROTS ATT KRISTOFER OCH de flesta andra textförfattare inte alls vill få sina privatliv analyserade är det ändå oundvikligt som lyssnare att inte läsa in en djupare innebörd i vissa låtar. Känner man till att Bob Dylan gick igenom en skilsmässa när han skrev *Blood On the Tracks* blir plattan nästan ännu starkare då man inbillar sig att det verkligen handlar om "autentisk smärta".

På samma sätt kan man tänka när man lyssnar på Kristofers *Where Were*

Mattias Elgemark

You från *Leaving Songs* när man vet att han förlorade sin mamma. Nästan omedelbart sätter sig en klump i halsen. Men samtidigt kan vi lyssnare ändå aldrig veta vad låtarna egentligen handlar om eller huruvida det är självupplevda känslor de sjunger om. Elvis Presley kan sjunga ut sitt hjärta i *Always On My Mind*, vi kan måla upp bilder av att den handlar om hur han försummade Priscilla för att sedan inse att Elvis inte skrev egna låtar.

I HIDDEN TRUCK KOMMER fyra femtedelar från Norrland. John Jern, tidigare i Honey Is Cool, är utböligen. Kristofer och Per flyttade ned till Stockholm på grund av Fireside, för att som Per uttryckte det "det finns inget intresse av att ha spelningar i Norrland, där är det bara idrott och skoter som gäller". Däremot spelade de med Fireside i Jokkmokk förra året, vilket tydligen var helt fantastiskt. Och Kristofer har nyligen släpat med Britta till en Luleå-spelning.

– Jag brukar åka upp cirka två gånger om året, berättar Kristofer. På sommaren är det skönt och kanske någon gång på vintern. Jag var uppe i julas men det var så jävla kallt. Det är ju mysigt om man inte behöver gå utanför huset. Jag gillar annars vintern i Norrbotten för att det är riktig vinter och inte det här grådasket. Om vintern var två månader kortare då hade jag lätt kunna bo där för jag är starkt lokalpatriotisk.

Jag som själv är norrlänning kan tycka att bristen på konserter även det är ett argument till att man inte vill bo kvar. Förutsatt att man har ett stort musikintresse. Eller bara en sådan sak som skivaffärer. Kristofer håller med. I Luleå kan man bara handla plattor på Åhléns numera. Och trots att han inte själv går på många spelningar i Stockholm är vetskapen om att man kan göra det tillfredställande (även om han har skaffat hund och hus på västkusten nu).

– Men det kanske är det som gör att musikscenen i Norrland är lite speciell, fortsätter han. Jag tror jag var 17 år innan jag förstod att man kunde åka och se band spela live. Innan var det bara skivor som gällde och så kanske man kunde se en konsert på tv. Jag tror att det är många som inte förstår att man kan se liveband och då får man en speciell syn. Samma sak var det med de norrländska skatearna under skatevågen. De kollade på skatefilmer och trodde att killarna i filmen verkligen var så bra att de satte trickerna på första försöket, vilket ledde till att de norrländska skatearna kämpade ännu mer för att bli så bra, eller kanske bättre. Pelle Gunnerfeldt blev på så sätt jätteduktig.

Åkte du skateboard?

– Ja, men jag var inte någon jättehejare.

Vilken var första konsert som du åkte för att se?

– Jag åkte till Gävle för att se Fugazi, jag tror det var 1991-92. Det är fortfarande

den bästa konserten jag har sett. Sedan åkte vi till Roskilde och efter det såg jag Quicksand. Man hade som ingen aning om hur det skulle vara. Vi satte upp några spelningar i Luleå, och det kunde vara ett jazzband eller ett punkband, det spelade liksom ingen roll vad det var, men bara att det var band som spelade live var hur

coolt som helst. Jag visste inte vilka mallar som fanns och det är ju ganska intressant. Nuförtiden är det lättare att hitta dessa mallar med hjälp av internet och alla tidningar, plus att det är billigare att resa.

De andra killarna kommer tillbaka med hämtpizza. Innan vi rundar av sätter vi oss i kontrollrummet för att lyssna på en

inspelad låt. Det låter fantastiskt tills alla börjar skratta hejdlöst när de hör hur Peter spelat fel. Igen. "Oj, det är synd om Peter nu" hör jag någon säga. Någon annan mumlar att han är bakis. Peter alltså. Sedan öppnas folkölen.

Annica Henriksson

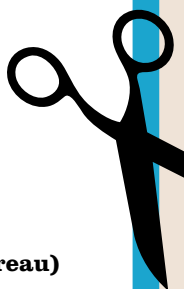

Mattias Elgemark

Nu öppnar vi igen efter sommaruppehållet!

Programmet:

ONS	8/9	➤ PREMIÄR FÖR PITCH SLAP!
TOR	9/9	➤ AD LIB - HEROES & VILLAINS
SÖN	12/9	➤ FRÅN 18.00 SALOON SUNDAY
ONS	15/9	➤ KLUBB HÅRDROCK
TIS	21/9	➤ THE PLAYGROUND
		Gäst plattvändare: Sandy Mouche
ONS	22/9	➤ SPACELAB
LÖR	25/9	➤ SATURDAY NIGHT FEVER
		Med Niklas & Henrik (Air Bureau)
SÖN	26/9	➤ BRUNCH BINGO från 13.00!
		VOODOO LOUNGE från 18.00
TIS	28/9	➤ KLUBB KP (Kreativ Producent)
TOR	30/9	➤ KLUBB WANKER
SÖN	3/10	➤ MUST BE THE MUSIC
TIS	5/10	➤ UDDA LÅTAR
ONS	6/10	➤ PITCH SLAP
TOR	7/10	➤ SWEAT BOX
SÖN	10/10	➤ SALOON SUNDAY
TOR	14/10	➤ HEROES & VILLAINS
ONS	20/10	➤ SPACELAB
SÖN	24/10	➤ VODOO LOUNGE
TIS	26/10	➤ THE PLAYGROUND
ONS	27/10	➤ KLUBB HÅRDROCK!
TOR	28/10	➤ KLUBB WANKER
LÖR	30/10	➤ SATURDAY NIGHT FEVER
		Med Niklas & Henrik (Air Bureau)
SÖN	31/10	➤ MUST BE THE MUSIC
TIS	2/11	➤ KLUBB KP (Kreativ Producent)
ONS	3/11	➤ PITCH SLAP
SÖN	7/11	➤ BRUNCH BINGO från 13.00!
		SALOON SUNDAY från 18.00
TIS	9/11	➤ UDDA LÅTAR
TOR	11/11	➤ HEROES & VILLAINS
ONS	17/11	➤ KLUBB HÅRDROCK!
TOR	25/11	➤ KLUBB WANKER
LÖR	27/11	➤ SATURDAY NIGHT FEVER
		Med Niklas & Henrik (Air Bureau)
SÖN	28/11	➤ VODOO LOUNGE
TIS	30/11	➤ THE PLAYGROUND
ONS	1/12	➤ KLUBB KP (Kreativ Producent)
TOR	2/12	➤ SWEAT BOX
SÖN	5/12	➤ BRUNCH BINGO från 13.00!
TIS	7/12	➤ UDDA LÅTAR
ONS	8/12	➤ KLUBB HÅRDROCK!
TOR	9/12	➤ HEROES & VILLAINS
SÖN	12/12	➤ SALOON SUNDAY från 18.00
TIS	14/12	➤ KLUBB KP (Kreativ Producent)
SÖN	19/12	➤ JULBINGO!!! Från 13.00!
ONS	22/12	➤ SPACELAB

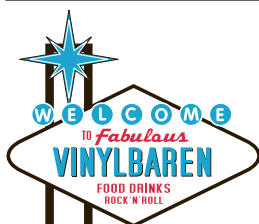

"Nu har vi brunch varje lördag och söndag från kl. 12.00. All you can eat! 69:-!"

Ring gärna och boka bås på 040-30 21 14.

Vinylbaren har öppet tisd-fred från 18.00 och brunchöppet på lördagar och söndagar från 12.00.

Välkomna! ❤️

Surfa in på
www.kulturbolaget.se
och Vinylbaren för mer
info om arrangemangen.

Cash is king! Vi tar ej kreditkort, bara kontanter.

I BUTIK 26 AUGUSTI

www.cajkarlsson.se www.pamarecords.com

förhandslyssna på:
www.itunes.se

BORDER
MUSIC

PAMA
RECORDS

CD / DVD duplikation

CMM Group har sammanlagt 30 års erfarenhet av CD- och DVD-tillverkning både i Sverige och USA.

Vi ger samma professionella och snabba service oavsett om din order är 10 eller 10 000 cd-skivor.

Kontakta oss. Vi hjälper dig att spara tid, pengar och energi.

Tel 08-441 45 40,
info@compassmm.com

 CMM GROUP

ANT "Sad to See it's Morning" Fortune And Glory/Border

Har aldrig riktigt brytt mig om denne Hefner-trumslagares soloprojekt. Trots att Antony Harding spelat ganska mycket i Malmö på sistone har det aldrig dragit tillräckligt. Såg Myran på en solig Rassebygdsscen för några år sedan och blev inte alls så lycklig som över till exempel Hefners konsert på samma festival året innan. *Sad to See it's Morning* är en samling med singlar, B-sidor och låtar från samlingsskivor. Jag vet inte om albumet ger en rättvis bild av Ant, men jag förmodar det. Trots att jag har gett den här skivan både empatiskt och välvilligt kapital vill den inte fastna utan rinner bara av mig som om jag burit en teflonrock.

Men Ant har en schysst inställning till musik och den enkla produktionen känns igen från Hefner. Ants låtar är anspråkslösa och jag förstår att det finns de som faller pladask även om inte jag riktigt hamnar i den kategorin.

Visst är det orättvist att jämföra med Hefner, men *Sad to See it's Morning* när inte samma höjder som Hefners mästerverk *Breaking Gods Heart* och *The Fidelity Wars*.

Johan Joelsson

ATAXIA "Automatic Writing" Record Collection/Warner

Ja, jag vet hur gnället kommer gå när vi fortsätter att tjata om Red Hot Chili Peppers-gitarristen John Frusciante och hans solo- och sidoprojekt. "Han är för flummig och totalt olysningsbar i all sin utsvävande gitarr- och rytmonani". "Låtarna är för långa och oskarpa". Och till viss del så har bakåtsträvarna rätt – på *Automatic Writing* är John ingen Denniz Pop direkt, men låtarna och klangerna är ju så vackra. De förlåter allt.

Tillsammans med trummisen Josh Klinghoffer och basisten Joe Lally har han här byggt en skiva av fem byggstenar: *Dust, Another, The Sides, Addition* och *Montreal*. Totalt klockar plattan ändå in på drygt 44 minuter, så både kvantitet och kvalitet är en del av paketet. Och det finns mycket som är riktigt bra. Jag uppskattar snirkeligheten i sorgsna *The Sides* som verkar försöka tuffa vidare mot ett otidligt mål vid horisonten, där Johns fyrbåk till slingor accentueras av basens pumpande. *Dust* har en utlevelse och intensitet som kan smälta asfalt. Den är det lätt att förlora sig i. Ibland känns det som isen under en knakar. Och John verkar säga sig igenom stålblock med sina solon som aldrig borde ta slut (repeat). Spöklika *Another* är mindre direkt. Den är mer ... spöklik. Och vacker. Spökligt vacker i all sin rymdkänsla. Medan *Addition* letar sig fram genom bruset som en stig i snårskogen.

Och avslutande *Montreal* är kronan på verket. En lössläppt hundvalp som springer kring benen på hundfarfar som lunkar fram till korgen. Mognad kontra iver. Livets ytterligheter tätt omslingrade i oändlig symbios. Man insuper varenda darrning kring instrumenten, man växer med varje nykter trumtakt – och sången, sången. Den bär hela vägen till Sankte Per, rakt genom molnen som en eldpil. Flammande över himla-valvet tills universum äts upp av svarta hål. Ekat av ett tjut dröjer sig kvar när det blir mörkt. Det sköljer över oändlighetens stängda öron. Och verkligheten tar över.

Gary Andersson

BABY WOODROSE "Dropout!"

Bad Afro/Showtime

Inledningen är helt fantastisk. Baby Woodrose river av Loves *Can't Explain*. Sedan duggar de tätt, hitsen. The Stooges *Not Right, The 13th*

Floor Elevators *I Don't Ever Want to Come Down* och Captain Beefhearts *Dropout Boogie*. Ja, som ni förstår är Baby Woodrose nya platta *Dropout!* ingen riktig uppföljare till *Money for Soul*. Detta är en coverplatta. Kanske totalt onödig för vissa, en inkörsport till gammal garage för andra. Jag är helt övertygad om att folk som köper första singeln *Can't Explain* kommer att leta reda på originalet, befängt vore ju annars. Samma sak med de övriga låtarna på *Dropout!*.

Att samtida band gör covers bidrar till ett ökat intresse för originalen. Med filmer är det samma sak. Går man och ser *The Stepford Wives* på biograferna nu vill man ju se Bryan Forbes version från 1974. Eller har man sett den nya Coen-filmen *Ladykillers* måste man ju se Alec Guinness lysande prestation från 1955. Åt det andra håller funkarn det inte så bra vad gäller film. Varför se en remake av *The Avengers* när man redan vet i förväg att den inte kan överträffa kultserien från sextiotalet. Men tillbaka till Baby Woodrose nu.

Som jag tidigare sa är denna platta kanske överflödig för de som redan har alla låtar med originalartisterna. Baby Woodrose gör coverlåtarna nästan rakt av utan att tillföra något nytt. Man skulle kunna säga att de har skalat av originalen istället. Tagit bort den flummiga ljudbilden och minskat diskanten för att göra låtarna mer rockiga å la Baby Woodrose. Har man redan upptäckt Woodrose genom det egna materialet blir denna platta ett roligt komplement. Killarna kan ju lira. Sångaren är jätteduktig. Deras garage låter väldigt mycket sextiotalet, även det egna materialet. Vissa garagediggare kommer kanske att upptäcka det danska bandet just på grund av

BRAINPOOL "Junk" Junk Records/Playground

Allt är Skäggets fel.

När Brainpool slog igenom till de breda folklagen sommaren 1995 var basisten Christoffer Lundqvist ännu en slätrakad mespopare i vinröd kavaj, pannlugg och brillor (ja, ni minns ju själva, britpop var över hela tapeten på den tiden).

Nu har han skaffat Skägg, en riktig skepparkrans är det.

Faktum är att Skägget är exakt samma Skägg som dök upp på Pete Townshends haka och kinder 1975 (och som ju även smittade av sig på John Entwistle och fick den brittiska musikpressen att döpa om honom från "The Ox" till "The Bison").

Samma Skägg fick Townshend att skriva *Tommy*, symfrockalbumens symfrockalbum som – bland spikklädda toaletter, Elton John i styltliknande Dr Martens-klackar och en Tina Turner som badar i Heinz-böner – förmodligen var en kommentar till religionshysteri och mänskligt flockbeteende.

Och nu har Alltså Lundqvists Skägg – tillsammans med David Birde och Jens Jansson – skrivit *Junk*, en rockopera om dagens ytliga konsumtionssamhälle och tomma industri.

Ett av spåren heter till exempel *Keyboard Wizard* och, ja, det är Skägget som samplat sig självt.

Junk kommer på dubbel-CD. Den framföres på Malmöfestivalens stora scen tillsammans med Malmö Symfoniorkester. 28 spår, drygt 85 minuter.

Men det är inte så anakronistiskt som det kanske låter. Faktum är att det bara handlar om att återerövra den mark som rockmusiken

deras låtval. För visst är det kul om man kan få uppleva "gammal" garage live idag. I Sverige har vi några lysande band som exempelvis The Maharajas som för traditionen vidare. The Flaming Sideburns håller i stafettpippen i Finland och i Danmark är det Baby Woodrose. Tur är väl det.

Annica Henriksson

BEENIE MAN "Back to Basics" Virgin/Capitol

Det har varit ett tufft år för dancehallmannen Beenie Man. I januari fick han livshotande skador i en trafikolycka. Kort därefter sköts hans nära vän och turnémanager Paul Tyrell till döds i Kingston. Och nu vill brittiska gayaktivister få Beenie Man åtalad för att vissa av hans texter anses glorifiera våld mot homosexuella. Den sistnämnda motgången kommer förstås olägligt då han är mitt uppe i lanseringen av nya skivan *Back to Basics*, hans tredje på jätten Virgin. Å andra sidan är det inte en dag för tidigt att en del reggaeartisternas idiotiska, och djupt kulturellt rotade, homofobi tas upp på allvar.

Bakslagen till trots så har Beenie Man gjort en glad och hårt partysvängande skiva. Det är digital dancehall och dansskorna på. Inledande hitlåten *Dude*, som också hör till höjdpunkterna på årets *Reggae Gold*-samling, backas upp av den nya jamaicanska talangen Ms Thing och tillsammans skapar duon hett, stöddigt gung. Skivan fortsätter i jämn, hög klass. I *Good Woe* gör Beenie något riktigt snyggt av den populära Coolie Dance-rytmen, och refrängen manar till allsång och uppsträckta händer. Ms Thing dyker upp igen i vilt rytmiska *Doctor Mi Rate Yu* och det är först i avslutande akustiska folkreggae-

förlorat till avantgardisternas electroflum: när Patrik Thorsson gör ett konceptalbum om modern sjöfart, när Hans Appelqvist gör konceptalbum om fiktiva småstäder (komplett med stadskarta i bookleten) och när Håpna släpper konceptalbum om samplade avloppsbrunnar, så är det inte mer än naturligt att rocken hakar på.

Man skulle rentav kunna säga att den vråker på de högsta växeln.

På *Junk* hittar man nämligen Queen-dramatik, Bowie-dramatik och, som sagt, The Who-dramatik. Och någonstans i allt detta finns en handling – tunnare än amerikanskt kaffe, som sig bör inom genren – förlagt till en reklambyrå.

Frågan man gång efter annan ställer sig är dock: gör Brainpool precis vad de på detta album beskyller andra för? Är *Junk* ett ömt vårdat kärleksbarn eller bara ännu en smart, men ack så ytlig, postironisk blinkning – jag menar, det luktar inte så lite Killinggänget eller Varanteatern – mot ett dinosaurielikt som många andra tar långa omvägar för att slippa gå förbi?

I vilket fall så ser det åtminstone tillräckligt äkta ut för att jag ska köpa illusionen. Det måste vara Skägget.

Kristofer Ahlström

balladen *Back Against the Wall* som Beenie Man sätter sig och tar det lugnt.

I jämförelse med förra albumet *Tropical Storm* är *Back to Basics* både roligare och bättre. "I'm the king of the dancehall" sjunger Beenie Man själv säkert och här gör han sig faktiskt förtjänt av den titeln.

Daniel Axelsson

BJÖRK "Medúlla" Polydor/Universal

Det finns någon märklig igenkännande faktor hos henne, Björk. Märklig på så sätt att man egentligen aldrig vet vad man kan vänta sig, samtidigt som det ofta är precis det man förväntat sig. I albumform ofta en samling låtar som både inom sig och mellan sig pendlar mellan seren skönhet och atonal anti-aggression. Det står ofta fullständigt klart att det finns en oerhörd kraft, en känsla för urmelodier, för de där ryggmärgs-starka tonföljderna, rytmerna, det avskalade, det påklädda, det bedövande vackra, det vämjeligt fåla.

Även om det senast vi hörde från henne inte var med den där självklara pondusen, så har ändå *Medúlla* varit värd att vänta på. Förhandsrykten har viskat om en a capella-skiva, gästad av bland annat tibetanska strupsångare. Bortsett från några vibrerande bordunsyntar och samplade strupsångare är *Medúlla* också mestadels renons från instrument. På gott och ont. För visst kan det bli lite för mycket av det goda när man emellanåt undrar om det är en själv som lyssnare eller Björk som artist som gått vilse bland stämmorna.

Men ger man det tid, kommer man att bli belönad. Man upptäcker tidigt den trolska *Vökurð*, där Björk sjunger på isländska igen – borde väl nästan vara första gången på skiva sen *Gling-Gló*? Man upptäcker efterhand det övrigt sköna, de övriga skälen till att fortsätta resa, att fortsätta försöka förstå, ta sig in och dechiffrera mönstren. Det måste dock sägas att *Medúlla* känns som ett av de mest konkreta och fokuserade livstecknen från Björk på länge. Vilket också får en själv att röra sig.

Magnus Sjöberg

THE BLACK KEYS "Rubber Factory"

Fat Possum/BonnierAmigo

Vare sig förebilderna må heta Link Wray, ZZ Top, Jon Spencer Blues Explosion eller RL Burnside så kramar Dan Auerbach och Patrick Carney på nya plattan *Rubber Factory* ut det mesta ur sitt feta bluesträsk. Det gjorde de även på förra årets *Thickfreakness* som fortfarande gästspelar i min stereo. Och det känns skönt att gräva sig ner mot rötterna. Att inte flacka med blicken i skapandeprocessen. Det är alldeles tillräckligt att släppa en skiva med 13 spår som för traditionen vidare. Speciellt när det låter så infernalliskt bra. Och inspirerat. Som i *Stack Shot Billy* med sitt effektiva gamla gitarriffande. Eller som i gunget på *10 A.M. Automatic*. Då finns det bara nutid för bluesen.

Gary Andersson

CIRERA "Honestly – I Love You *cough**"

BonnierAmigo

Daniel Cirera växte upp i Rosengård och fick sina tidiga musikaliska kickar genom Julio Iglesias. Musikintresset väcktes på allvar genom Poison. Jo, det är en schysst blandning.

Denna kille har sedan flackat runt i Spanien, Latinamerika och USA och samlat ihop ett gäng historier som ligger till grund för texterna på albumet som började spelas in i källaren 2002. Och den här killen har verkligen blivit sviken.

EN BRILJANT HÖST!

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

Abattoir Blues/The Lyre Of Orpheus

Vi säger det direkt, Nick & The Bad Seeds har aldrig varit bättre! Det här två helt nya studioalbum paketerade i en ytterst smakfull slipcase. "Abattoir Blues" är tung febrig gospel, gonzo rock och förhäxad funk. "The Lyre Of Orpheus" är fylld av andaktsfull kärlek, gud, ljus och "O Children", något av det vackraste kapten Nick och hans mannar styrt i land...

Ute: 22 September

MANDO DIAO Hurricane Bar

Mando Diao är tillbaka med nya albumet "Hurricane Bar", den efterlängtrade uppföljaren till guldsäljande debutalbumet "Bring é in". 14 nya låtar med Mando i högform, attityd, explosiv energi och briljanta melodier.

Ute: 22 September

ED HARCOURT Strangers

Ed's tredje album "Strangers" är inspelat i Sverige och producerat av Bear Quartet mannen Jari Haapalainen. Tillsammans har de skapat ett album fyllt av det finaste popsnickeriet, de vackraste texterna och de skönaste piano lret.

"I'll make music till my last breth, and it's for everyone, really. Everyone with a soul, anyway" - Ed Harcourt.

Ute: 15 september

BLUES EXPLOSION Damage

Jon, Judah & Russel kapade bort en del av namnet. Och vips har vi bandets bästa platta på länge... "Damage" är stenhård urban blues!

Ute: 29 september

RADIO 4 Stealing Of A Nation

Ett av New Yorks bästa, mest politiska, dansanta och punkiga band. Följer upp hyllade debuten "Gotham"! med "Stealing Of A Nation". Let's get the party started!

Ute: 8 September

GISLI How About That

Gisli är från Island, bor i Oslo och repar i London. Hans musik är en galet skönblandning av tidiga Beck, Dinosaur Jr och Elvis Costello... Ett album för popnörden i dig.

Ute: 1 oktober

INTERPOL Antics

Uppföljaren till hyllade debuten "Turn On The Bright Lights" tar vid där debuten slutade. "Antics" innehåller 10 spår som är mer eller mindre ren och skär rock magi! New Wave har nog aldrig varit bättre 2004...

Ute: 29 september

SAYBIA These Are The Days

Debuten "The Second You Sleep" tog hela Danmark och halva Europa med storm! Nu är det dags för Sverige att på alvar uppmärksamma det danska popundret.

Ute: 15 September

DEPECHE MODE Devotional – DVD

Borna again! Anton Corbijs och DM's hyllade Concert film finns äntligen på DVD. Innehåller en massa extra godis.

Release: 22 September

Det råder det inga som helst tvivel om. Och det är heller inget Cirera hymlar med. Bitterheten bubblar som en skadad Pommac på skolutflykt. Texterna känns verkliga och de är sjungna med en rättfram attityd.

Ibland kan det bli lite för mycket. Tjejerna skriker hans namn när de har passionerat sex för att sedan lämna honom. Och det blir lätt lite komiskt.

Daniel Cirera framställer sig som den där härliga bohemiska killen med tung ryggsäck och brustet hjärta. Rent tematiskt pendlar det mellan olycklig kärlek, olycklig kärlek och olycklig kärlek. Men Cirera har några starka melodier, till exempel i *She Rules the World*.

Johan Joelsso

CRADLE OF FILTH "Nymphetamine" Roadrunner/BonnierAmigo

När *Nymphetamine* sprider sig som en svart orm i blodet har den samma effekt som andra droger – rus och beroende. De bästa låtarna, *English Fire* och *Absinthe with Faust*, har gått om och om igen i CD-spelaren, men de kastar ingen skugga över resten av albumet. Brutala *Gilded Cunt* var den första nya låt som fick representera bandet live, titelspåret med Liv Kristine på sång är en stark förstasingel och *Nemesis* har ett gastkramande mantra som inte släpper lyssnaren. Cradle of Filth's sjätte studioalbum kommer att sätta många människor i ett saligt lyckorus.

Nymphetamine är producerat av Rob Caggiano, som mixade förra albumet. Till vardags är han gitarrist i Anthrax, den som lyssnar noga kan höra ett taggigt Anthrax-sound lysa igenom. Musiken har stöd av en sexhövdad kör, och keyboardisten Martin Powell har gjorde sina atmosfäriska nedslag i studion efter att klockan slagit spöktimme. Allt för konstens skull, för Cradle of Filth är konst. På mycket hög nivå.

All oro om att engelsmännen inte skulle kunna knäcka mästerverket *Damnation and a Day* var bara luftslott som spökade. Cradle of Filth fortsätter vara den extrema metallens dekolletage.

Torbjörn Hallgren

THE DILLINGER ESCAPE PLAN "Miss Machine" Relapse/Border

I cafeterian på Ådalsskolan i Kramfors var det varje rast fullt med folk. Man fick förmigen slå sig fram till en sittplats. Det fanns även en jukebox där. Nena, Toto Cuelo, Supertramp och Dr Hook var några av artisterna som förgyllde tillvaron för trötta elever. Kramfors första punkare G (Sven-Gunnar) kom med en (enligt honom) lysande idé för att alltid få en sittplats. Han lade in egna singlar i jukeboxen. G brukade spela amerikanska Flippers *Ha Ha Ha* fem gånger på raken. En låt som praktiskt taget tömde cafeterian på folk så att det blev gott om sittplatser. Första gången jag hörde Dillinger Escape Plan fick jag ungefär samma känsla. Så galet. Så ofattbart. Så roligt. En salig röra av fusionjazz, hardcore och metal. Taktbyten som till och med gjorde den mest erfarne Meshuggahlyssnaren galen. Nu på tredje skivan har något oförväntat inträffat. Det är någonting som saknas. Någonting är spårlost försvunnet. Kanske är det just galenskapen. Eller lekfullheten. Dillinger Escape Plan har valt fel väg genom att låta hardcore-influensen ta över. Inte lika kul längre. Bara, gud förbjude detta ord, mainstream. Lyssnar noga och hör nu metal-refränger och ryser. Kräver en ny platta inom kort där man gått tillbaka till sandlådan och börjar göra låtar med minst fyra olika genrer i varje låt.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER

"Svenska mästare"

Hemmalaget/Recordnet

DJ Taros senaste mixtape *Svenska mästare* fokuserar mest på Hemmalagets egna artister. Dragplåstren Ison & Fille bidrar med tre spår som, inte alls oväntat, mest handlar om att de är samma "skiter i"-snubbar och bor kvar på samma gata. Givetvis är det bra, speciellt på skrytiga *Inget vackert* med effektivt beat av Charlie. Övriga Highwonmedlemmar imponerar också på sina spår.

Show Stockholm-vinnarna Vendetta visar att de har potential även om det är svårt att inte tänka på tidiga Fattaru när unga killar rappar om Södermalm. AFC är ungefär lika arga som vanligt medan Paragon får breda ut sig lite för mycket för min smak. *Svenska mästare* avrundas fint med Hoosams och Juan McGyvers skojiga version av Nas *Book of Rhymes*.

Daniel Severinsson

DOGS DIE IN HOT CARS

"Please Describe Yourself"

V2/BonnierAmigo

Brittisk gitarrbaserad åttiotalsmusik, XTC och Clash – ja, lite så låter Dogs Die In Hot Cars. Och det är inte illa. Utan riktigt bra. *Godhopping* har redan toppat listor och *Paul Newman's Eyes* har goda chanser att bli en klassiker.

Ingen låt på debuten är den andra lik. Bäst är nog hur alla låtar börjar, man blir helt klart nyfiken på att höra vad som kommer hända längre in i låten. Ett genialiskt trick för att fånga lyssnaren. Och det går inte att sluta lyssna för den delen, för man blir fast. Och på ett strålalande humör vill man le mot hela världen. Dessutom har bandet sin hemvist i Glasgow och det är ju världens trevligaste stad.

Sandra Fogel

STEVE EARLE

"The Revolution Starts... Now!"

Artemis/Showtime

Detta är sprängstoff. Det här är en skiva som inte kunde vara bättre timad nu när det är presidentval i stora landet i väster. Steve Earle spar inte ett dugg på kritiken när han bränner av första spåret *The Revolution Starts...* Sedan rinner det bara på i en strid ström. Earle spottar och fräser åt sitt lands inrikes- och utrikespolitik på ett sätt som nästan får Michael Moore att blekna. Och visst är det skönt när en artist av Steve Earles kaliber biter till och berättar sin version om hur han ser läget. Och det är ingen vacker bild han målar upp. Korruption, död och krig.

GUIDED BY VOICES

"Half Smiles of the Decomposed" Playground

Den sista Guided By Voices-plattan någonsin. Inte bara den senaste alltså. Den sista. Robert Pollard har bestämt sig. Han säger att han älskar sina bandkompisar men han är trött på att vara "the gang leader". Att han kommer fortsätta göra musik i någon form råder det ingen tvekan om. Det finns få som sprutar ur sig musik i samma takt som Pollard. Guided By Voices är för tillfället ute på sin sista turné tätt följd av en hopar fanatiska fans. Jag har alltid varit svag för GBV:s poppiga sida och min favorit heter *Do The Collapse*. Men plattor som *Alien Lanes*, *Isolation Drill* står också högt i kurs. *Half Smiles of the Decomposed* kan sorteras in i poppaket. Men det drar lika ofta åt episk pop som powerpop.

Girls of Wild Strawberries heter höjd-

Han dissas George W Bush och hela hans regering. Till och med rådgivaren i utrikespolitiska frågor Condoleezza Rice får en egen låt. Hade det inte varit för den obligatoriska duetten med Emmylou Harris, när ska hon göra något eget, så är den här skivan en brinnande fackla. Steve Earle tar inga fångar. Visar ingen nåd. Då är han utomordentlig i sitt låtskrivande. Plattan avslutas med ett stridsrop, *The Revolution Starts... Now!*

Per Lundberg GB

THE FUTUREHEADS

"The Futureheads"

679/Warner

In The City. This is the Modern World. All Mod Cons. Tidiga The Jam-plattor som rimligtvis har hedersplats i Futureheads-killarnas skivsamlingar. Kvartetten från Sunderland i norra England låter nämligen allt som oftast ruggigt likt The Jam. Den stötiga punkigheten. De träffsäkra popmelodierna. Sången och köerna. Allt direkt från Paul Wellers klassiska grupp. Sämre influenser kan man ha, och The Futureheads lyckas ändå låta fräscha och angelägna. Mycket tack vare bandets energi, rakt-på-sak-mentalitet och "bråttom-känsla".

Tillsammans med producenten och gamle Gang Of Four-gitarristen Andy Gill har Futureheads på sin albumdebut klämt in 15 låtar på 36 minuter. Efter den lugna inledningen i *Le Garage* kommer en imponerande låtexplosion. Framförallt *Robot, A to B* och *Decent Days and Nights* sätter igång partyt på vilken indieklubb som helst. Först i sjunde låten *Danger of Water* kommer en andhämtning. Sådana behövs, men här sjungs det i stämmor och kanon till lugnt gitarrplock, och det blir lite väl "Brrritish". Nä, då är bandet betydligt vassare i sina många punkpoprökare.

Futureheads gör den bästa The Jam-musiken sedan, tjå, The Jam själva. Härligt.

Daniel Axelsson

GRAND DRIVE

"The Lights in This Town are Too Many to Count" BMG

Grand Drives countryrock lunkar på i sann amerikansk radioanda men håller sig borta från den där segheten som hör genren till. Grejen med bandet är att de inte alls är amerikaner – de är istället briter.

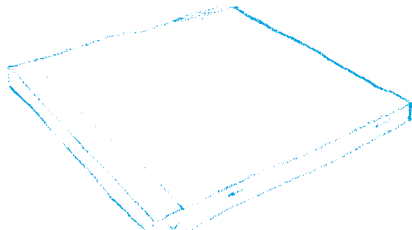
Det annars så sliskiga soundet är utbytt mot ett med öronvänligt sötningsmedel som inte klibbar och fastnar med ett par tillfällen undantagna då radiovänligheten får upplevelsen att kantra. Detta musikaliska aspartam är signerat

Jonas Elgemark

punkten och det är en av de starkaste låtarna som GBV spelat in, kort och effektiv med ringande gitarer. Den välproducerade ljudbilden passar också utmärkt till de kompakta poplåtarna. Det här är ett värdigt farväl från ett band som lämnar ifrån sig en backkatalog på tjugotre plattor (löst räknat) och hundra-talet fantastiska låtar. Man tackar och önskar Pollard lycka till med nästa projekt. Vi behöver förmodligen inte vänta speciellt länge.

Jonas Elgemark

Malcolm Burn, som bland annat producerat Emmylou Harris suveräna *Red Dirt Girl*. Hans vakande hand lyfter fram bandets sjungande brödrapar och får deras varmt gubbiga sångröster att bädda för ett riktigt mys-kalas.

Mikael Barani

ED HARCOURT

"Strangers"

Heavenly/Capitol

Det finns all anledning till oro när utländska artister som är oproportionerligt kritikerhyllade i just Sverige beger sig hit för att spela in en skiva med en svensk producent. Fast det är möjligt att jag uteslutande baserar den teorin på Saint Etienne's *Good Humor*.

Ed Harcourts tredje album är hur som helst inspelat i samma studio på den skånska landsbygden där Gyllene Tider spelade in sin senaste skiva och Bear Quartets Jari Haapalainen har producerat. Medan förra albumet *From Every Sphere* var tänkt att bli en storslagen konceptskiva ville Ed med *Strangers* göra en rak och okomplicerad popska – fast de färdiga skivorna ligger inte särskilt långt ifrån varann. Vi vet var vi har mannen vid det här laget. Det är samma melankoliska pianomelodier, samma romantiska världsbild. Det är i alla fall nästan lika bra som det var tidigare.

Bara två saker får en att höja på ögonbrynen: introt på öppningsspåret *The Storm is Coming* som i några sekunder tangerar Morrisseys *Alsatian Cousin* så att man varje gång tror att man satt på *Viva Hate* istället – och *Born in The 70's* som är förvånansvärt konventionell och ointressant radiopop.

Thomas Nilson

THE HIDDEN CAMERAS

"Mississauga Goddam"

Rough Trade/Border

När sängen dryper av svett, när jag utpumpad, lycklig och inte drar ett andetag mer, då dör jag. Solen steker, det är trettio grader varmt, getingar i rummet, trasiga tapeter i köket och vem orkar måla om? Sommaren ruttnar bort utan att jag förstått vad som egentligen hänt. Inte hur jag egentligen hamnade här utan att det kunde vara så underbart att bara vara och leva, just nu.

The Smell of Our Own var på många sätt en fantastisk skiva. Strålände storslagenhet och hänryckning i fysisk form, musik som i sig själv var glädje, sanslös sådan. Vi förstod antligen att den köttliga lusten också fick plats i indiepopen och att kyrkklockor dånar i katedralstora rum och att glädje inte behöver innebära jublande armar i luften och inte mer. Hämningslöst och utan eftertankar förkroppsligat musikaliskt underverk, det åttonde.

Därför gråter jag fortfarande efter nederlaget i Göteborg, då Hidden Cameras mottogs med protestantiskt fjärmande och allt det som jag hoppades på skulle inträffa punkterades till en söndrig mask. I vax, vacker men helt utan köttsligt innehåll, inget blod och inga hjärtan. Man måste först att den cirkus som Joel Gibb bjuder in till inte är en föreställning för oss, vi ska delta med hela våra kroppar, själar och hjärtan. När alla elva musiker och dansare är så mycket mer än en freak show, de är sakral extas.

Till stor del därför är *Mississauga Goddam* tyvärr inte världens bästa skiva. Antingen har kylan från i våras spridrigt sig till Kanada eller så har Gibb smittats av samma tråkigt bleka distans som då visade sitt extremt fula anlete. Visst, kondomen pryds med guld och mysludd. Korset med kniven, kuken och plåstret skimrar till ibland men ändå hänger inte någon Messias där och blöder för oss. *Fears is On* kan vara en av årets bästa singlar. Men vad sjunger han i

DJ SHADOW
"In Tune and On Time, Live!"
Universal

Det finns de som bestämt hävdar att DJ:n är en snabbare som bara spelar andra artisters musik och inte tillför något mer än att sätta ihop rätt låtar. Sen finns det ju de som hyllar DJ:n som ett postmodernt geni, som av befintligt material väljer det som passar och gör ett nytt konstverk av bitarna.

Jag tillhör den senare kategorin. En DJ väljer låtar, mixar ihop dem, tillför något nytt, ett DJ-set är en presentation av något nytt. Ett konstverk om man så vill. Ett nytt stycke musik om man vill det. Jag har nog aldrig riktigt förstått de som ser DJ:n som en snyltare. Vad är då The Hives? Har de uppfunnit sin musik från scratch? Nej, skulle inte tro det. De tar också bitar här och var och sätter ihop det till något eget.

För skeptikerna kan jag rekommendera DJ Shadows lyxiga nyutgåva, en DVD och en CD med livematerial från en konsert i London. Visserligen rekommenderar jag CD:n varmare, för den kan man lyssna på och fascineras av. På två 1200:or, två CD-spelare och en sampler tar DJ Shadow gammalt, mestadels eget, material och snittar ihop det till en pumpande mix. Han bygger snyggt upp ett set från grunden; långsamma beats, lugna låtpartier inleder men snart ökar tempot. Låtarna blir mer upptempo, mixningarna snabbara, beatjugglingen mer påtaglig och scratchen mer framträdande.

DVD:n rekommenderar jag till de redan inbitna. Trots att DJ Shadow lagt ner en stor summa pengar på visuella effekter. Trots att det är snyggt klippt med splitscreen och diverse filmsnuttar blir det rätt fort enahanda. En DJ Shadow in action är förvisso imponerande, men den magi som uppstår live blir platt när den filmas. Ett par låtar håller: det är intressant att se honom jobba med crossfadern och häftigt att se ansiktsuttrycket när han får in en bra mix. Men mer än så är det inte. Det räcker inte för en hel livekonsert. Inte på DVD i alla fall.

Mats Almgård

LUCIANO
"Live in San Francisco"
2B1/Playground

Sent på kvällen onsdagen den 7:e augusti 2002 åntrar jamaicanen Luciano scenen på Nefertiti i Göteborg med vandringstav i handen. Han är iförd en lustig hatt och märkliga kläder som gör att han ser ut som en kombination av en kanadensisk polis och en samuraj. Han sträcker armarna i luften, stirrar med galen blick på den stora publiken och spricker upp i världens största leende. Sedan kör han igång en högst minnesvärd reggaeuppvisning.

Riktigt samma upplevelse är det förstås inte att sitta hemma i soffan och se Lucianos DVD *Live in San Francisco*. Filmningen är enklast möjliga. Så gott som hela konserten fångas med kameror placerade en bra bit från scen, och en hel del närvarokänsla tappas bort. Under den dryga timmen som Luciano står på scen bjuds inte tittaren på en enda riktig närbild av sångaren. Publiken missas också nästan helt av kameramännen. När Luciano gör en version av Peter Tosh *Legalize it* ser man en del nävar i luften, men annars är det svårt att läsa av publikens reaktioner.

Musiken och framträdandet är desto vassare. Lucianos spirituella roots reggae låter riktigt bra. Frontmannen sjunger med inlevelse och bjuder dessutom på roliga danser och slår en volt på scen. Ljudet är kländerfritt och hans tiomannaband är tight och proffsigt. Bonusmaterialet på DVD:n är minst sagt futtigt, men man får i alla

fall en kort biografi där man kan läsa att Luciano sålde apelsiner innan han satsade på musiken. Det är ju alltid något. Jo, förresten. Man får en vanlig CD på köpet så att man kan lyssna på konserten i stereon eller i CD-freestilen.

Daniel Axelsson

OASIS
"Definitely Maybe DVD"
Sony

Det har alltså redan gått tio år...?

Ni som var med minns kanske – hela våren och sommaren 1994 kokade det av förväntningar. Inte ovanligt när det gäller haussning inom brittisk musikpress, men singlar som *Supersonic* och *Live Forever* talade för att de där Oasis var något utöver det vanliga. Två bröder som slåss har ju historiskt sett varit ett bra recept både en och två gånger. Och mätt i antalet pressklipp bandet bidragit till var haussningen lyckad.

Jubileums-DVD:n som släpps nu är riktigt bra – det kan ju annars vara lite si och så bland dagens digra utbud av DVD-releaser. Alla videor som släpptes, samt alla albumens spår filmade live – från större till minimala klubbar – finns med. Kul att det redan tidigt filmades med bra utrustning. Plus en dokumentär med alla involverade från inspelningen som är lika intressant som lång (undrar bara hur personer som gamle trummisen Tony McCarroll och Alan McGee från Creation Records övertalades att medverka, eftersom de inte varit såta vänner med bandet sista åren).

Niklas Simonsson

NEIL YOUNG
"Greendale"
Sanctuary/BMG

It's just a Hippie Dream och *Don't Kill the Machine* sjunger Neil Young på *Landing on Water* från 1986. På *Ragged Glory* från 1990 sjunger han om *Mother Earth*. I mina ögon är *Greendale* en lång sammanfattning på hela Neil Youngs karriär. Musikaliskt är de tio låtarna ganska lika de låtar som finns på *Ragged Glory*. Men musiken är i det här fallet ovidkommande, det är texterna som står i fokus. För Neil Young har gjort ett enormt arbete med att få alla skådespelare att funka ihop med texterna, som ett libretto för operasångare. Vi följer familjen Green som bor i ett Nordamerika vi aldrig får se i vanliga fall. Inte den glassiga Hollywoodversionen. Inte den våldsamma och hektiska New Yorkversionen. Det här visar småstaden, landsbygden och de alldeles vanliga människorna som bor där.

Engagemanget i att försöka rädda världen från alla korrupta miljöbovar går som en röd tråd igenom filmen. Missa heller inte extramaterialet där bland annat kören, Crazy Horse och Neil Young gör en låt live inför publik. Kolla även in *The Making of Greendale*. Mycket kul att se att Neil Young har sån distans till det han gör och till sig själv. Med fantastiska skådespelerinsatser och ett budskap är det här kanske det viktigaste som kommit på DVD i år.

Per Lundberg GB

Fler DVD-recensioner på bland annat Heather Nova och Carnal Forge hittar du på groove.se

omkvädet? "He rob me, He loved me, He rub me?". Jag vet inte, bra är det i alla fall. *Doot Doot Plot* är också fantastisk, mycket annat också. Men *Bboy* är faktisk ganska jobbig. Hidden Cameras försöker och försöker samma sak en gång till, *Ban Marriage* upp i himlen. Så låt mig då återuppleva sommarens lustar året runt, jämt, och strunta i vardagens totala jävlighet (förbannade bussar).

Fredrik Eriksson

HIRD
"Moving On"
DNM/Playground

"Ja, skål å välkomna då!" ... "Underbar kryddning, hördu." ... "Nej, det är en liten Rioja jag hittade av en slump." ... "Nya jobbet funkar bra?" ... "Men stäng av telefonen nån gång!" ... "Bali? I två veckor eller?" ... "Det är en kille som – vänta lite – kallar sig, öh, Hird, ja." ... "Nu-jazz." ... "Verkligen trevligt, hördu!"

Henrik Strömberg

THE LIBERTINES
"The Libertines"
Rough Trade/Border

När ett band är/spelar så här avspänt/slafsigt faller jag med en gång. Så är det bara. Då spelar det ingen roll att drog/splittingsryktena kring bandet duggar tätt. Det här är pubrock som den ska låta! Dessutom motsvarar de högt ställda förväntningar efter 2002 års spralligt malliga debut *Up the Bracket*.

Även denna gång har rockguden Mick Jones producerat, men jag vet inte vad hans instruktioner kan ha bestått av. Bandet verkar snarare lattja fram en platta i ett skönt bakfyllerhus, en platta som med sådana förutsättningar borde vara dömd att låta ohyggligt dålig i dagerns obarmhärtiga ljus. Så hur lyckas de då? Jo, de sjunger otajmat och stöter emot trummor samtidigt som de vevar på gitarrerna. Lyssna på *What Became of the Likely Lads* och *The Ha Ha Wall* så förstår du varför de är avsevärt charmigare än Strokes och andra posörer. Och i ljuvligt kärnfulla *Arbeid Macht Frei* förstår man kanske ändå hur The Clash kunde låtit om de kommit fram efter millennieskiftet. Sedan följer barbershop-doandet i *What Katie Did*. En alldeles perfekt poplåt som får mig att sluta leta efter moln på himlen, med ett sånt här soundtrack till mitt liv är himlen alltid klar och hög.

Gary Andersson

LL COOL J
"DEFinition"
Def Jam/Universal

LL Cool J har blivit bespottad för att vara för kommersiell i nästan hela sin karriär. Det skiter han uppenbarligen i. Annars hade han inte anlitat Timbaland som producent på nästan alla spår på *DEFinition*. Och hade han inte gjort det hade vi inte fått partyhiphop från en vältränad gamling som lätt ger 50 Cent och hans snorgärsposse smisk på de dyra märkeskalsongerna. Redan inledande *Headsprung* kan få fart på vilken fest som helst och LL bara fortsätter smaska i dem – *Rub My Back, Feel the Beat* och *Hush*. En efter en håller han dansgolvet igång med Timbas välbekant vridna, elektroniska beats och sin egen ganska lena röst.

Men efter ett tag glömmar man vem det är som underhåller och musiken flyter ihop med så många andra plattor Timbaland varit inblandad i de senaste åren. Och när LL i en refräng börjar rappa om *Freak* blir det bara förvirrande. Vems skiva är det egentligen? LL:s? Timbas? Missys? Skivbolagets? Av rapparen som skakade min och många andras världar med *I Need*

Love på åttioalet och placerade balladen på hiphopkartan, varefter han kom tillbaka – utan att kalla det en återkomst – på knock några år senare, finns få spår. Det här är skön, välproducerad och ytterst dansant hiphop – med väldigt lite själ. På ett dansgolv nära dig ikväll, och du kommer att älska den, men borta i nästa sekund. Eller i alla fall nästa gång kommersialismens vindar blåser *DEFinitionen* på vad som är gångbart åt ett annat håll.

Kalle Malmstedt

MASTA KILLA
"No Said Date"
Nature Sounds/Playground

På en nivå känns det helt sjukt att en medlem från den sedan länge uträknade Wu Tang-klanen lyckas åstadkomma något som är värt att göra mer än höja på ögonbrynen för. På en annan nivå känns det självklart. Det är ju så här Wu Tang låter när de är bra. Sparsmakade RZA- och Mathematicsbeats, skön stämning och en aggressiv rap. Att det var Masta Killa som till slut skulle släppa sin solodebut och med den visa var det tunga kassaskåpet ska stå – på Staten Island, såklart – var inte helt tippat.

Men när enbart titelspåret är knäckande bra, med vrickade stråkar och betongsmutsighet som osar ur högtalarna, går det inte att parera. När plattan sedan stänger järnportarna med asiatiskt klingande *Masta Killa* och däremellan lyckas klämma in fler uppfuckade pianoslingor – i exempelvis aviga *Secret Rivals* – orglar och stråkorkestrar än de flesta skivor sedan ... ja, *Iron Flag* gör det inte så mycket att alla låtar inte fastnar i minnet. Lekfullheten i bagateller som orgelflippriga *Old Man* visar att kreativiteten vaknat i Shaolin-land igen och det faktum att de flesta gamla klanmedlemmar har vet nog att gästa – men inte stjäla showen – tänder nytt hopp om framtida klanangelägenheter. Svårast är draget och även om inte alla hugger så exakta bör kampnäven åka upp i luften tillsammans med ögonbrynen.

Wu Tang Clan ain't nuthin ta f*** wit!

Kalle Malmstedt

THE MEAT PURVEYORS
"Pain by Numbers"
Bloodshot/Border

Gud nåde den som inte har hört The Meat Purveyors. Gruppen gör bluegrass på eget vis och ångar av så mycket attityd och jävlar anamma att det både räcker och blir över. Förvisso är stövelklackarna djupt nedtryckta i bluegrass-jorden och i sågsåpanet på honky tonk-syltan, men den amerikanska kvartetten rör sig inte kring höstackar och lagårdar utan tacklar själva livet med kärlek, humor och bitterljuv ironi. Sjunger om fylla, förnedring och livsglädje. I *TMP Smack-down* handlar det om rockstjärnor och heroinmissbruk och i *How Can I be so Thirsty Today?* skämtas det om hur man kan vara så törstig i dag när man drack så jävla mycket igår.

Gruppen är snortajt, stämsången sitter perfekt och ibland drar de två killarna och de båda tjejerna upp ett furiöst bluegrasstempo för att emellanåt sakta ned – som i det fantastiska svarta dramat *Pain by Numbers*, den vemodigt vackra *Leaving* och den nakna *Daydreams About Night Things*, som en gång var en hit för Ronnie Milsap. När gruppen tolkar andras låtar gör den det på personligt vis, ta bara Fleetwood Macs *Monday Morning* och Johnny Paychecks *It Won't Be Long (And I'll be Hating You)*. Visserligen har The Meat Purveyors kört samma stil på alla sina fyra album och inte förändrat sig nämnvärt men vad gör det när allting blir så förbaskat bra.

Robert Lagerström

MELODY CLUB

"Face the Music"

Versity/Capitol

Det är fortfarande åttiotial när Melody Club gör musik. *Cats in the Dark* har klar koppling till The Cures *Close to Me* (i varje fall i verserna) och flera av de andra låtarna på nya *Face the Music* sneklar mot band som Duran Duran. Men det har ändå hänt en hel del sedan *Music Machine* släpptes. Nya skivan är inspelad i Köpenhamn med Thomas Troelsen som producent och nu har det även smugits in mer akustiska instrument som piano och mer gitarrer vilket gör att vissa delar får ett mjukare sounds. *Love Drive* är en flört med rakare rocklåtar.

Senaste singeln *Take Me Away* kommer säkert få mig att svänga runt på dansgolven i höst och det finns som tur är mer av den varan på *Face the Music*. Det är ju det som Melody Club ska handla om.

Andreas Eriksson

MOBB DEEP

"Amerikaz Nightmare"

Infamous/BMG

Efter några misslyckade album har Prodigy och Havoc dragit igång egna etiketten Infamous Records och fått en liten nytändning. Visserligen har ingen av dem haft något att säga sedan 1995 men på *Amerikaz Nightmare* låter de i alla fall entusiastiska. Förstasingeln *Got it Twisted* står i en klass för sig men det finns fler bra låtar som backar upp den. Inledande titelspåret och efterföljande *Win Or Lose* tillhör det bästa gruppen gjort på länge.

Musikaliskt verkar Havoc och vapendragaren The Alchemist ha influerats av *Get Rich Or Die Tryin'* och beatsen är tunga men poppiga. Oftast funkar det även om till exempel *Dump* med Nate Dogg och låtarna av Kanye West och Lil' Jon låter alldeles för MTV-anpassade. Fast tack vare Prodigys sköna röst och flyt går sådana snedsteg att förlåta.

Daniel Severinsson

MOUSE ON MARS

"Radical Connector"

Sonig/Dotshop.se

Min absoluta favoritlåt med Mouse On Mars har länge varit *Pinwheel Herman* från 1999 års album *Niun Niggung* eftersom den låten fångade det galnaste dessa Kölnbor hittat på och kombinerade det med fina popharmonier.

Nu har det blivit dags för det åttonde albumsläppet och redan när första låten går igång är jag så förvånad att jag måste sätta mig. Vad det gäller Mouse On Mars utveckling hade jag inte kunnat hoppas på något bättre. Fast det här hade jag inte ens kommit på.

De har gått och gjort en ren popska, men ändå inte släppt den dadaistiskt knäppa electro-nican med halsbrytarbeats och tvinnade ljud som de är så bra på. Tänk att din äldsta mest negativa singelkompis blir kär, men ändå behåller alla cynismer om kärlek. Så känns *Radical Connector*. Det är ohyggligt bra och ett rejält steg framåt, samtidigt som man känner igen sig och minns det som varit.

Den här skivan kommer jag att värda ömt, likt en nära vän.

Mats Almegård

MURCOF

"Utopía"

Leaf/Dotshop.se

Jag tror inte jag hört ett negativt ord om mexikanske Murcofs debut *Martes*. Underbar stråkmusik rytmiskt söderklippt och ihopsatt. Vem hade trott att klassisk musik och modern glitch-electronica kunde sättas samman så här snyggt?

Senaste släppet *Utopía* kombinerar tolv *Ulysses* med två nya spår och sju remixar av olika artister. De fyra originallåtarna visar att Murcof har mer än en idé i skallen, det är fortfarande omisskänneligt Murcof, men utvecklat några steg längre. Bäst är det helt knäckande ambientstycket *Urano*. Kalla kärar.

Remixarna har mestadels valt att ta Murcofs låtar åt ett mer taktfast, microhouseigt håll, de

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

"Abattoir Blues/The Lyre of Orpheus"

Mute/Capitol

Drygt ett år har gått sedan *Nocturama* och Blixa Bargeld hat lämnat sitt uppdrag som gitarrist i Bad Seeds. Det är dock inget som fått Nick Caves humör att sjunka. Med en rejäl spark klickar han upp dörren till nya dubbelalbumet i *Get Ready For Love*. Överstyrda gitarrer vinglar vilt i rummet, Cave mässar som en galen pastor och gospelkören både backar upp och piskar på honom. Det är det svettigaste stycke rock som kommit från Caves håll på ett bra tag. Den kör till och med över *Nocturamas* vainsinnesavslutning *Babe I'm On Fire*. Vet inte om det beror på Blixas frånvaro eller om det har någon annan anledning, men *Abattoir Blues* är helt klart den mest traditionella rockskiva Cave gjort hittills. *There She Goes My Beautiful World* är inte så väldigt avlägsen från, säg, Bruce och hans E Street Band. Det är rusande rock med piano som dundrar på i refrängerna. Inte för att man inte känner igen Cave. För det gör man. I blandningen av lågmälda pianoballader som dominerar *The Lyre of Orpheus* till bluesrocken i de tungt långsamma låtarna som exempelvis *Cannibal's Hymn*. Det handlar inte om någon plötslig förändring, utan snarare om ett logiskt steg i Caves karriär.

Den tyngd som denna skiva har är mer utåtriktad explosiv och livsbejakande än det

Cave gjorde med Birthday Party och i Bad Seeds-stycken som *Mercy Seat*. Även texterna fortsätter, som på *Nocturama*, att utvecklas i riktning omvärld. Förvisso är han fortfarande privat, men det är han samtidigt som han blandar in reflektioner kring vår nutid. Förankringen i myter och historiska legender har blivit mer sällsynt, men i titelspåret på *The Lyre of Orpheus* tar han en utflykt till svunna tider. Och jag lovar, ingen har tidigare berättat om Orfeus och Eurydike som Nick Cave.

Dubbel-CD:ns sjutton spår är inte bra rakt igenom, men de bär alla en vitalitet som jag saknat lite på de senaste två skivorna. En positiv kraft som blir mycket uppenbar i vackra *Let The Bells Ring*, där Cave hyllar sin idol Johnny Cash: "Let the bells ring/He is the real thing". *Abattoir Blues/The Lyre of Orpheus* är för all del värda ett par klämtningar i klockorna också.

Mats Almegård

SVERIGES MESTA UNDERGROUND CIRKUS MIRAMAR

www.miramar.nu

IMAGE GUERILLAZ - DET FÖRLORADE LANDET - FEST PÅ SLAKTERIET

IMAGE GUERILLAZ NO:1

Groove lottar ut en Xen mp3-spelare!

Dessutom:

Biljetter till Hela vägen hem, Anastacia och Papa Roach.
DVD med Oasis och Heather Nova. Skivor med The Prodigy, Raymond & Maria, Peggy Lejonhjärta och Gift of Gab.
Prylar med Slipknot och Bob Dylan.

Rusa till www.groove.se och tävla av hjärtans lust!

Begagnade skivor på nätet.

Skivstället.nu

Så, höst. Ingen idé att försöka suga ut uteserveringarna längre, eller hoppas på det där havsbadet som av någon väldigt konstig anledning aldrig blev av. Istället rostade rotfrukter och stillsamma eftermiddagar, förhoppningsvis storslagna planer om äventyr någon annan stans än här.

Kanske (men inte helt säkert) är detta en undantagets omgång. Jag vill inte på något sätt racka ner på någon, tvärtom, fast någon direkt toppen av poppen är det inte denna gång. Alla är goda, originella och kan säkert på ett alldeles förtjusande sätt sätta guldkant på vilken tillvaro som helst. Jag önskar bara att jag inte var så sen med att gå igenom sommarens enorma hög av skivor, vissa glömdes bort i den allmänna euforin, andra finns att lyssna och begrunda på groove.se ett tag till.

Ändå är det skönt att komma tillbaka till hemmainspelningens förlovade vrå. Hemmalo-fi kan denna höst vara det absolut bästa man kan ägna sig åt, därför kan det inte vara passande att hasta förbi **All of My Brother's Girlfriend**. Här finns de självklara melodierna, de anspråkslösa anspråken och en hela massa toppenlåtar. Popmusik i sitt absoluta esse, för alla oss som älskar bruset och distortionen, som tycker att sommaren var för kort och för blöt med alldeles för mycket mygg – men ändå underbar. Alltihop är framfört på diverse gitarrer och skramlande elektroniska saker, och suddigheten gör det hela så mycket vackrare. All of My Brother's Girlfriend är inte bara en sympatisk parentes, här stundar en bejublad framtid, kanske på K?

Mer distortion på **Band Jolles** skiva som utlovas vara ett smakprov från fullängdaren gruppen redan spelat in. Om jag får dra lite slutsatser av dessa tre låtar tror jag det kan bli riktigt bra. Förstås. Gruppen har föränsningar till bland annat Sveriges bästa post-Albini-band Soviac, så fattas bara annat. Ändå kan jag tycka att **Band Jolles** minimalistiska trummaskinsgnissel gör sig perfekt i komprimerat format. Här finns fantastiskt monotona distbasar och kärva dissonanta digitalgitarrer och en trummaskin så sparsmakat programmerad att Martin Rev skulle bli avundsjuk. I all sin monotoni kan det kanske bli mycket i längden så varför inte göra en 7" istället? Jag skulle köpa den.

The Louis Cypher Bands låt *Desert Song* är en spacerockrökare av sällan skådat slag. Det är därför jag skriver om dem. En befriande matta av ljud, reverb och svischande syntar och lagom mycket hysterisk sjuttioal som samtida ingripanden. Ett klassiskt riff som i sammanhanget torkar bort alla Göteborgsbands förtrivlade försök att få skägget ur brevlådan och masa sig något längre upp i rymden. Mitt i allt också kanske en pipande orgel – det är så bra. Dessutom kort, efter två och en halv minut är det över. Kvar finns i och för sig kompetent men betydligt mer ointressant retro-pop/rock. Jag lyssnar på *Desert Song* igen istället.

Vi knyter tillbaka lo-fianden till flaskan. **Marginal Cirkus** är noga med att poängtera sitt bruk av kassettporta men det känns inte nödvändigt att tjata om det. Brus och banddistortion är inte allt. För **Marginal Cirkus** har (utöver ett dåligt bandnamn) så mycket mer som är bra; befriande popmusik, en uppsluppen trasighet och ändå pretentioner på att göra väldigt bra musik som är svår att inte ta under koftan. Det räcker så.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

All of My Brother's Girlfriend: alohaindustries@hawaii.com

Band Jolle: info@bandjolle.com

The Lois Cypher Band: tlcband@whoever.com

Marginal Cirkus: marginalcirkus@hotmail.com

är bra om kanske inte alltför upphetsande. Utom Icarus mix som nog kommer programmeras bort många gånger. Sammantaget är *Utopia* en definitivt en vinnare medan vi väntar på Murcofs nästa riktiga album.

Henrik Strömberg

NORA O'CONNOR "Til the Dawn"

Bloodshot/Border

Hårdjobbade? Det är bara förnamnet. Nora O'Connor från Chicago har varit med i olika band och spelat med folk som Neko Case, Jeff Tweedy och The New Pornographers. Samtidigt har hon arbetat som bartender och kommer nu med sitt första soloalbum.

Här står hon stadigt i den amerikanska roots-traditionen och hamnar någonstans mellan folk och honky tonk. Spelar gitarr och sjunger med en underbar stämma som drar lite åt samma sensuella och självsäkra håll som Kelly Willis. De båda spår som O'Connor själv har skrivit håller skyhögt klass och det gör inte det minsta att hon valt att tolka andras låtar, hon får varenada en att bli sin egen. Stevie Nicks *That's Alright*, som en gång spelades in av Fleetwood Mac, skalas av och förvandlas till naken alter-nativcountry-poesi. Visserligen är kanske valet av smörklassikern *Love Letters* det enda som haltar på plattan men det spelar ingen roll. Nora O'Connor övertygar stort och har hjälp av ett tajt och dynamiskt band där framför allt violinisten Andrew Bird och steelgitarristen Matt Weber imponerar.

Robert Lagerström

PAPA ROACH

"Getting Away with Murder"

Universal

Amerikansk rock är inte alla gånger det roligaste som hänt sedan skivat bröd – oavsett förgrening på det frodiga rockträdet är fördelningen oftast cirka 95-5 procentuellt vad som är ointressant och uthärdligt/bra. Papa Roach tredje platan hamnar lyckligtvis inom den senare kategorin.

Deras fyra är gamla debut *Infest* hade helt klart sina stunder. När jag personligen trodde att nu-metalen haft sina sista dödsrosslingar visade bandet att det fanns lite fräschhet kvar. Nu är inte *Getting Away with Murder* samma platta på något sätt, den liknar snarare *Love-HateTragedy* från 2002. Mer melodi där de raka riviga gitarrerna saknas. Går ungefär jämnt ut, men kommersiellt äventyras inget direkt. *Take Me* lär kunna bli en hit om den släpps som singel, men några egna kapitel i rockbibeln lär albumet inte skriva...

Niklas Simonsson

PLANETEN JORDEN

"Frihetssånger i retro Adidas"

Pay Per Bag/Next Stop

Proggig folkmusik med sin bas i hiphop – kan det vara något? Javisst! Med norrländskt jojkande, sparsam instrumentering och texter från en uppriktig och totalt ohipp källa över smygande beats gör Planeten Jorden, ackompanjerad av Bruce Lpee, vacker och lite spöklik personligt färgad musik. Men den är ändå inte "svår". Dessa åtta spår är utan tveivel extremt åtkomliga, till och med för Sveriges slölyssnande radiomassa. Mjuka och behagliga. Kramiga och ändå aningen skeva. *Pojken i bubblan* är mest nedstrippad, som en smekning mot kunden i ett svagt tillfälle. Ett mästerverk att sjunka in i. Norrländskt vemod parat med stapplig musikalisk puls. Vackert bortom vedertagna markörer.

Att förvånas av musik är det bästa som finns. Låtar som de här har du aldrig hört förut, men du känner dig rikare efter att ha fått dig en dos.

Gary Andersson

THE PRODIGY

"Always Outnumbered, Never Outgunned"

XL/Playground

Den musikaliska motorn i The Prodigy har alltid varit Liam Howlett. Det var han som bildade och utvecklade det som blev ett band. Ni vet ju hur det gick till: ett gäng naturligt och kemiskt glada dansare fick vara med och en av nittitioalets mest hårdrockande dansakter var född. Jonas Åkerlund-videoer, feta beats och magmaheta samplingar. Rockpubliken älskade dem. Danspubliken också. Crossover när den var som bäst.

Det är snart tio år sedan och under tiden som gått har The Prodigy visat ett livstecken: singeln *Baby's Got a Temper*. Ett livstecken som samtidigt markerade The Prodigys absoluta lågvattenmärke. Clownen som luktade bensin i *Firestarter*, det vill säga Keith Flint, hade fått bestämma för mycket. Liam Howlett beslutade sig för att göra sig av med sina dansande frontmän, kassera inspelat material och börja om på nytt med inhoppande sångare som exempelvis bröderna Oasis.

Förvånande då att inget hänt. Förutom att tiden gått. Obevekligt har sekunder, minuter och timmar förpassat The Prodigys bigbeat till musikens historiemuseum.

Mats Almegård

RAYMOND & MARIA

"Vi ska bara leva klart"

Warner

Produkt: Raymond & Maria. Copy: Samhällskritiskt med nöd-rim. Bakgrundsmusik: Frykyrklig progg med handklapp och la la la...

Raymond & Maria sitter i sina rätta kläder i sitt ännu mer rätta funkiskök och skrattar åt att de lurat den svenska befolkningen. Det är ett scenario som kan vara sant. Vad vet vi? Raymond och Maria vill vara hemliga.

Är det en konspiration eller står de inte för vilka de är? Guldsljändande tröjlåten, som terroriserat hela sommaren via radio, tv och trallande småflickor på stan, är grunden för skivan. Har

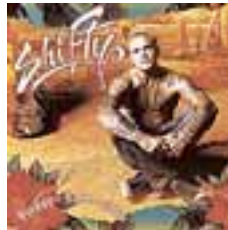
STÅHLS BLÅ

"Shlachtplatte"

Moserobie

Vibrafonisten Mathias Ståhl har en djävulsk känsla för sitt instrument. Sällan har jag hört ett sådant fantasifullt och lagom experimenterande vibrafonspel. Instrumentet är ju som gjort för klyschor. Istället för cocktail spännande, ibland distorterat, andra gånger plockande pianoklanger, alltid öppet, dynamiskt, distinkt och snortajt. Nu är jag väl inte så där jätteinlyssnad på vibrajazz förutom MJQ och därifrån till Ståhls Blå är det mil. Resten av kvartetten består av våra vänner Joakim Milder på saxar, Philip Augustsson på bas och slagverkaren Thomas Strönen. På några låtar hoppar även Håkon Kornstad in, och då jävlar. Särskilt på *Knivsöder* då de två fläskiga tenorerna galet steker sig i på fantastiskt primalt sätt. Samtidigt så oerhört vältaimad och stickande exakt trots tillfälliga orgier i toner, språk och stök. Det är så vackert.

Dock, inget skulle vara speciellt originellt om det inte vore för Strönen som är helt grym. Polyrytmiskt och fantasifullt leder han in gruppen i ett farligt sväng, fullt med finesser, driv och kraft. Skrot och klockor varvas med hjärnsväng. Ett oerhört tänkande spel som låter så genomarbetat och arrangerat men säkert inte är det. Enormt imponerande någonstans mellan total galenskap och väldig skärpa. Ståhls låtar är i vissa fall lika mycket ryt

man hört den så har man hört resten. Och det borde satts stopp vid den. Systrarna Camilla och Marias sång är sällig och monoton rätt igenom. Visst är texterna kritiska och ibland charmiga, samtidigt som det känns fiktivt och oupplevt. Och mot min vilja sjunger jag med. Hjärttvätt kallas det. Som vilken reklamfilm som helst.

Sandra Fogel

SHIFTY

"Happy Love Sick"

Warner

Minns någon Crazy Town? *Butterfly* var deras stora hit våren/sommaren 2001. Sen blev det tyst – endast avbruten av ett sekundlångt medverkande i en P Diddy-video.

Nu kör sångaren Shifty solo, och tongångarna känns igång. Soft rap med aningen mjukare sound än Crazy Town. Inte helt olikt (men inte i paritet med) Sugar Ray i sina mest hittiga stunder. Om det ligger honom närmare hjärtat än bandets sound vet jag inte – *Happy Love Sick* är hur som helst inte särskilt bra. *Starry Eyed Surprise* är i princip enda spåret som klarar sig, men den släppte Paul Oakenfold för något år sedan. Och varför Shifty får använda den är obegripligt.

Niklas Simonsson

THE THRILLS

"Let's Bottle Bohemia"

Capitol

Solen skiner fortfarande över kvintetten från Dublin. Ett band som fortfarande lever den amerikanska drömmen, men det finns lite mer moln på himlen den här gången. Det är mer ner-dämpat och eftertänksamt. The Thrills slog igenom med debuten *So Much for the City* förra året, mycket med hjälp av succésinglarna *Santa Cruz (You're not that Far)* och *Big Sur*. Det är samma storstadsromantik på *Let's Bottle Bohemia* som på debuten och vem behöver inte värmande toner när sommaren envisas med att visa sitt sämsta ansikte. Det här blir jag glad av.

Andreas Eriksson

som melodi. Eller kanske snarare en tonvikt på fraser. Ett slags riffande som sällan letar sig in i jazzmusiken, det gör det hela lättsmält utan att för den skull kännas det minsta banalt. Istället lätt blusigt och förstås som med alla skivor ifrån Moserobie ibland kraftiga slirningar mot traditionell neobop och tidig frijazz å la femtiotal utan att för den skull vara pastischer. Visst, ibland kanske låtarna i sig inte är så väldigt intressanta, men med en sådan här grupp är det sekundärt. Här finns så mycket annat att lyssna på än vackra fraser och melodier. Intensitet, kraft och dess motpoler lugn och luft. *Det skall kännas i magen* och *Tyst* drar också åt ett än friare håll som i alla fall jag är mer förtjust i än det vanliga tokröjet. Jag imponeras enormt av Strönen som denna gång gör en intressant skiva så enormt mycket mer levande och säkert bättre än vad den skulle vara med någon mer mänsklig bakom trumsetet.

Fredrik Eriksson

MASTER "SPIRIT OF THE WEST"

PAUL SPECKMANN OCH HANS KULTFÖRKÄRARE OCH STILBILDANDE DEATH METAL GÅNG MASTER HAR INTE SLÄPPIT TAGET, TVÄRTOM DE LEVERERAR HÄR OCH NU DET BÄSTA ALBUMET NÅGONSIN AV JOHNNY CASH-KLASSIKERN "RING OF FIRE" SYSTEM SHOCK / IRC218

MÖRTER "THE GRUDGE"

KULT-TROLLET ÄR TILLBAKA, GRYMMARE ÄN NÅGONSIN HÄR INDUSTRI-SYNTH FÖR ALLA SOM ÄLSKAR TYF SKINNY PUPPY, NINE INCE NAILS, DEPECHE MODE OCH RAMMSTEIN. SPELAR I GÖTEBORG OCH MALMÖ I OKTOBER! EARACHE / MOSH280CD

NIGHTWISH "WISH I HAD AN ANGEL"

NY SINGEL FRÅN DET FANTASTISKA ALBUMET "ONCE". KOMMER PRECIS SOM "NEMO" ATT KLÄTTRA UPP PÅ LISTORNA OCH BEFÄSTA BÄNDETS STORHET. UTSÄLDA SPELNINGAR I SVERIGE VID MÅNADSKIFTET! NUCLEAR BLAST / NB13362

SONATA ARCTICA "DON'T SAY A WORD"

FINSKA SONATA ARCTICA HAR UT-VECKLATS TILL ATT BLI ETT AV VÄRLDENS STÖRSTA BAND OCH KOMMER FÖRSÄLNINGSMÄSSIGT ATT GÅ I NIGHTWISH OCH STRATOVARIUS FOTSPÅR. DETTA ÄR FÖRSTA SMÅPROVET FRÅN DET KOMMANDE ALBUMET PÅ NUCLEAR BLAST! NUCLEAR BLAST / NB13362

CULT OF LUNA "SALVATION"

NYA CULT OF LUNA-ALBUMET (RELEASE: 2004.10.06) SPÖAR ALLT DE TIDIGARE GJORT! INSPELAT I TONTEKNIK STUDIO (REFUSED, HIVES). BÄTTRE ÄN ISIS OCH NEUROSIS! EARACHE / MOSH283CD

FISSION "CRATER"

SENASTE PROJEKTET FRÅN FOLK METAL-KONEN ANDREAS HEDLUND (VINTERSORG), MODERN, AGRESSIV, SVENSK "IN YOUR FACE" THRASH METAL, MED VINTERSORG S OMSSKÄNNLIGA RÖST KOMBINERAD MED EN RIKTIGT KRAFTFULLPRODUKTION! NAPALM / NRP150

KING DIAMOND "DEADLY LULLABIES LIVE"

KUNGEN HAR ALDRIG VÄRIT STÖRRE ÄN SÅ HÄR. EFTER FRAMGÅNGARNA MED SENASTE ALBUMET "PUPPEMASTER" VAR DET ETT MÅSTE ATT FÖREVIKA DEN EFTERFÖLJANDE TURNÉN HELA KONSERTEN PÅ EN 3CD, ELLER OM DU ÄR SNABB - PÅ TRIPPEL-LP! MASSACRE RECORDS / MASCD415

MNEMIE "AUDIO INJECTED SOUL"

UPPFÖLJARE TILL HYLLADE "MECHANICAL SPIN PHENOMENA". DANSK FRÄSK THRAASH METAL FÖR 2000-TALET! BÄNDET ÄR REDAN MEGA-STORT I TYSKLAND OCH KOMMER NU ATT SLÅ HÄRT ÄVEN HEMMA I SKANDINAVIEN. NUCLEAR BLAST / NB13102

DANZIG "CIRCLE OF SNAKES"

DANZIG IS BACK! DET BÄSTA FRÅN "EVIL ELVIS" PÅ LÅNGT! RÖSTEN BAKOM MISFITS, SAMHAIN OCH HITS SOM "MOTHER" OCH "DIRTY BLACK SUMMER" INTERVJUER I ALL RELEVANT MEDIA OCH TURNÉAKTUELL! REGAIN / RR046CD

LORD BELIAL "SEAL OF BELIAL"

SVENSK BLACK METAL NÄR DEN ÄR SOM BÄST! LORD BELIAL'S 5:e ALBUM LÄR INTE GÖRA FANSEN BESVIKNA. INSPELAT I LOS ANGELES AV ANDY LA ROQUE MED ETT FETT OCH FLÄSKIGT, BLASFEMISKT SOUND! REGAIN / RR049CD

STORYTELLER "SEED OF LIES"

SVERIGES BÄSTA POWER METAL-BAND TILLSAMMANS MED HAMMERFALL ETT AV HUVUDNAMNEN PÅ ÅRETS GATES OF METAL FESTIVAL! 5 LÅTARS MINI-CD SOM INKLUDERAR EN GRYM OZZY-COVER! BLACK LODGE / BLOD14CD

ELVIRA MADIGAN "BLACK ARTS"

ETT MÅSTE FÖR FANS AV CRADLE OF FILTH, VINTERSORG OCH BORKNAGAR! RELEASE AV 2000 ÅRS ALBUM RE-MASTRAT I POLARSTUDION! BLACK LODGE / BLOD003CD

DORO "CLASSIC DIAMONDS" /

"LET LOVE RAIN ON ME"

DORO PESCHI VÄRLDENS MEST OCH BÄSTA HÄRDRÖCK-SÄNGERSKA! TILLSAMMANS MED "THE CLASSIC NIGHT ORCHESTRA" GÖR HON HÄR SOM DEEP PURPLE, RAGE OCH KISS - EN ORKESTRERAD HÄRDRÖCKPLATTA MED SIN BÄSTA LÅTAR! MISSA INTE! HELLER MCD! AFM (AFM0852 / AFM0855)

DISEMBER "LIVE BLASPHEMIES"

BÄNDET SOM TILLSAMMANS MED ENTOMBED OCH MERCILESS BILDAR SKOLA FÖR EN HEL VÄRLD AV BLIVANDE DEATH METAL-MUSIKER. ÄNTLIGEN PÅ DVD! LIVE-KONSERT FRÅN 2003, SAMT LÅNG DOKUMENTÄR MED INTERVJU, ETC. ESCAPI / DIS001UKD

Independent Music For Independent People

www.soundpollution.se

DOGS DIE IN HOT CARS

PLEASE DESCRIBE YOURSELF

Skottar som gör XTC doftande popmusik med smittsamma refränger och rungande melodier. Besökte Stockholm och Göteborg i början av augusti och blev väldigt uppmärksammade av såväl press som publik. Favoriter på P3 och lysande live.
www.dogsdieinhotcars.com

HÖSTENS ALBUM

CHROMEO

SHE'S IN CONTROL

"Den kanadensiska duon Chromeo tar funken på allvar. Albumet innehåller P3 hiten "Me & My Man" samt "Needy Girl" som tog bandet ut till de bredda massorna genom att bland annat vara "Veckans Hitvarning" på ZTV. www.chromeo.net

PAUL WELLER

STUDIO 150

"The Mod Father" är ett av alla hedersepitet som forne The Jam sångaren Paul Weller fått genom åren. V2 har äran att få släppa Mr Wellers sjunde studio soloalbum som har döpts till "Studio 150" efter den studio där albumet spelades in. Albumet innehåller cover versioner av Pauls all-time favoritlåtar och är därigenom grundkursen i hans musik. Releasedatum 15 september. www.paulweller.com

FÖR MER INFORMATION
OCH NYA SKIVSLÄPP:
WWW.V2MUSIC.SE

TWO CULTURE CLASH

TWO CULTURE CLASH

Bolagen Wall of Sound och Gee Street ligger bakom denna electro/dancehall samling. Här möter välkända dancehallartister välkända klubbkungar. T.ex Patra & Danny English möter Jon Carter och Horace Andy möter Howie B.

HÖSTENS SINGLAR

STINA NORDENSTAM

Sveriges mest erkända och respekterade artist både på hemmaplan och i utlandet, släpper antiligen nytt material. Första singeln heter "Get On With Your Life". Album i oktober.

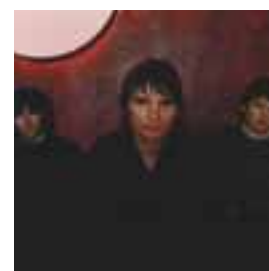
ESTELLE

Drottning av den brittiska underground hip-hop scenen. Aktuell med singeln "1980". Album i oktober.

BLOC PARTY

London bandet Bloc Party följer upp P3 succén "Banquet" med nya "Little Thoughts".

ESKOBAR

Tredje singeln från Eskobar. Brillant pop. Innehåller Continent 8 remix. OBS! ej konvolutbild.

CD 6 • 2004

Hösten inleds med en lite rockigare Groove-CD än vanligt till våra prenumeranter, men den grymma genreblandningen finns ändå fortfarande där. Bra musik finns i hela spektrat, det är bara att upptäcka. Dessutom ligger skivan numera i ett tryckt omslag som gör den mycket snyggare och mer behändig. Och om man missat några av årets blandskivor kan man faktiskt beställa dem separat via groove.se för 39 kr/st.

1. The Models

Go! Go! Go!

Dessa skånska skrammelrockare sparkar in alla dörrar med passion, speed och attityd. Deras nöjesfälsboogie är extremt medryckande, gitarrernas riffande är oemotståndligt och refrängen är som klister. Dessutom imponerar de även stort live. Helt naturligt att inleda en bland-CD med The Models tycker vi.

www.themodelsband.com

2. Kamphundar

Släng din hand

Underjordisk hiphop kan vara radiovänlig och underhållande, det bevisar västeråsarna Fronda, Käp och OB-1 som utgör Kamphundar. De kämpar tills de dör för att folk ska parta till deras bumpiga beats inspelade i studion kallad Här bor fan jag.

www.streetzone.com/ppb/

3. Nick Cave

Nature Boy

Vemodets mästare med den murriga rösten sitter åter vid pianot och lämnar ut sitt innersta. I denna låt från nya rosade dubbelplattan *Abattoir Blues/The Lyre of Orpheus* höjer han tempot och stormar på med skön gubbrock. Högtidspunkt – jepp!

www.mute.com

4. Cirkus Miramar

Image Guerillaz

Cirkus Miramar har hållit på sedan 1994 års debutplatta *Med socker på läpparna* men pigga poplåten *Image Guerillaz* är tagen från femte fullängdaren *Heliopoetica* som är på väg inom kort. Dessa "bönder från Gärdhems" chosefria stil är charmerande i dagens tillgjorda popgenre och Pär Mauritzsons sångstil är dessutom väldigt såregen.

www.miramar.nu

5. Fluid Sol

I'm On Your Radio

Med kraftiga rockackord, ett tufft komp och refränger som tränger sig på har låtskrivaren Mitch Malloy och bandet Fluid Sol tänkt sig att dominera radiovågorna nära dig. Och *I'm On Your Radio* är både söt och cool. Skulle inte förvåna mig om de blir framgångsrika i sitt uppsåt.

www.atenzia.se

6. Dogs Die in Hot Cars

I Love You 'cause I Have to

Från skottarnas utmärkta debutalbumet *Please Describe Yourself* hämtar vi denna underbara dänga att svänga sina lurviga till. Ska-inspirerat sväng med blinkningar åt kompisarna Franz Ferdinand bland annat. Musik att bli glad till. Trots titeln...

se.v2music.com

7. The Second Band

What's Up, Tiger Lily?

Med sitt mjuka och vänliga anslag sveper The Second Band in lyssnaren i en enorm höstfält framför brasan. *What's Up, Tiger Lily?* är en stark och melodiinfattad poplåt med hög mysfaktor där både stråkar och blås ackompanjerar den folkrockiga sången. Mmmm...

www.orangegrammofon.com

8. Novak

It All Works Out in the End

Med popflängig sång och driv i låten flyger femmannabandet Novak in på åttonde plats på höstens första Groove-CD. Som en frisk fläkt från den kvardröjande sommaren letar de sig in under skjortan och stannar där. En dos retrogung, slafsig slackerattityd och en full tank ungdomlig energi är det vinnande receptet.

www.novoton.se

9. Dimbodius

Exit

Dimbodius har varit en av Göteborgs bäst bevarade musikaliska hemligheter i några år nu, kanske är tiden mogen att visa upp hans låtskatt. Det tycker han i alla fall själv eftersom fullängdaren *While We Fall* släpps i oktober. Detta smakprov på hans episka stämningsrock kan inte lämna någon oberörd. Undra om man inte till och med hör lite Cure och U2 i vissa partier...

www.dimbodius.com

10. Planeten Jorden

Pojken i bubblan

Detta är bomben! Ja, inte på dansgolvet eller i pimpmobilen kanske. Men som soft lyssning till fördrunken eller i lurarna när man plockar hjortron (!?). Killen heter Johan och är 21 år från Luleå och kör avklädda hiphopbeats till diverse softa ljud. Har du nån gång haft ett mjukisdjur så är Planeten Jorden något för dig.

www.streetzone.com/ppb/

11. Infrasond

Fire in the City

Muskliga gitarriff manglar allt och alla i refrängen på sköna rocksläggan *Fire in the City*, bandet är från Leeds och består av fem killar som turnerat med hypade Kasabian i sommar. Debutplattan är på gång senare i höst, då väntas ännu mer gitarrbaserad stöckrock med independentvibbar.

www.versitymusic.com

12. Thirddimension

We're not Gonna Take it

Denna vackra ballad framkallar storslagna minnen av Embrace och Coldplay i sina bästa stunder, och

det passar ju bra när hösten är runt hörnet. Detta skånebaserade band har hållit på sedan 1995 och spelar in sitt material med Gessle-producenten Christoffer Lundqvist (Brainpool) i hans studio på landet. Plattan som släpps i höst kommer att heta *Permanent Holiday*.

www.thirdimension.nu

13. Stoneville

Therapy (for the Unhappy People)

I oktober ska dessa Kungsbacka-rockers ut på turné i Tyskland, men innan dess presenterar vi denna Fireside-doftande sleazerökare för alla nya och gamla fans i Sverige. För så här ska rock-'n'-roll låta. Inga dolda knep, inget knussel – bara ånga på rakt fram så att folk får headbanga. Ibland är livet rätt så oproblematiskt...

www.stonevilleroack.com

14. Zac

Alone

Bandet Zac verkar gilla stora gester. I *Alone* fläskar de på rejält med melankoliska refränger och gitarrsolon i Kent/Eskobar-fåran, med rymdkänsla i den sårade sången och kraftfulla tempoökningar. *Alone* visar sig vara en extremt nynn-vänlig låt som inte släpper greppet när man väl släppt in den.

www.zac.nu

15. Caj Karlsson

Gud straffar somliga med en gång

Fräsch dragspels- och mandolningnistrande stämningsmusik i folkvisetappning med socialt patos med sköna körer. Caj Karlsson har hittat rätta rätta mixen. Och ingen gråter väl över när börs-klippare råkar ut för en liten olycka...

www.pamarecords.com

16. Coca Carola

Fader vår

Punkveteranerna från Åkersberga åkallar högre makter på sin nya skiva där singeln *Fader vår* är en rättfram klagan på sakernas tillstånd. Varje helg spelar dessa outtröttliga rockrävar i en stad nära dig även om musiken inte längre är särskilt punk. Rak poprock med rejäla budskap är numera vad som bjuds. Nya plattan heter *Kryp din jävel*.

www.beatbutchers.com

17. Fit Machine

Commandments We Follow

Lite hårdare och skrovligare hiphop med mörka skuggor levereras av Malmöduon Fit Machine. Crippual från Headtag och Bracey Haensun smyger omkring i skuggorna i storstadens betongdjungel och letar beats och vassa rhymes. Och de har hittat en hel del. Resultatet blir en snärvande och svagt obehaglig musikalisk miljö

man gärna längtar tillbaka till.
www.streetzone.com/ppb/

18. Johan Bergqvist

Bliss

Med bakgrund i banden Weld och The Virtues har Johan Bergqvist nu tagit steget mot softare singer/songwritermyspys, och med tanke på hur skönt inbjudande fullängdaren *Throwaway Moments* låter valde han rätt. *Bliss* har ett brittiskt driv och sound som måste tilltala landets alla popnördar, och med sin sköra känslighet vid pianot utlovas åtskilliga högtidsstunder.

www.pristine.se/music

19. Kristoffer Jonzon

Vacker

Sagolika poppärlan *Vacker* återfinns på *Du är Gud EP* som snurrat mycket hos oss på sistone. Själv kallar han sina Beatles-doftande kompositioner "små popsymfonier inspelade med kärlek i mitt vardagsrum" och det är passande nog. Denna hyllning till livet/kärleken ger hopp om återväxten vad gäller popmusik. Klockrent!

www.parade.se

20. Flogging Molly

To Youth (My Sweet Roisin Dubh)

Traditionell irländsk musik blandas här med hårdare punkinfluenser när erfarna sjuåriga bandet Flogging Molly från Dublin blickar både bakåt och framåt. Denna hyllning till hemlandet (och resten av plattan) är dock inspelad i Kalifornien men bandet glöder som mest när de får vara patriotiska. För dig som tycker att irländsk musik är för mesig.

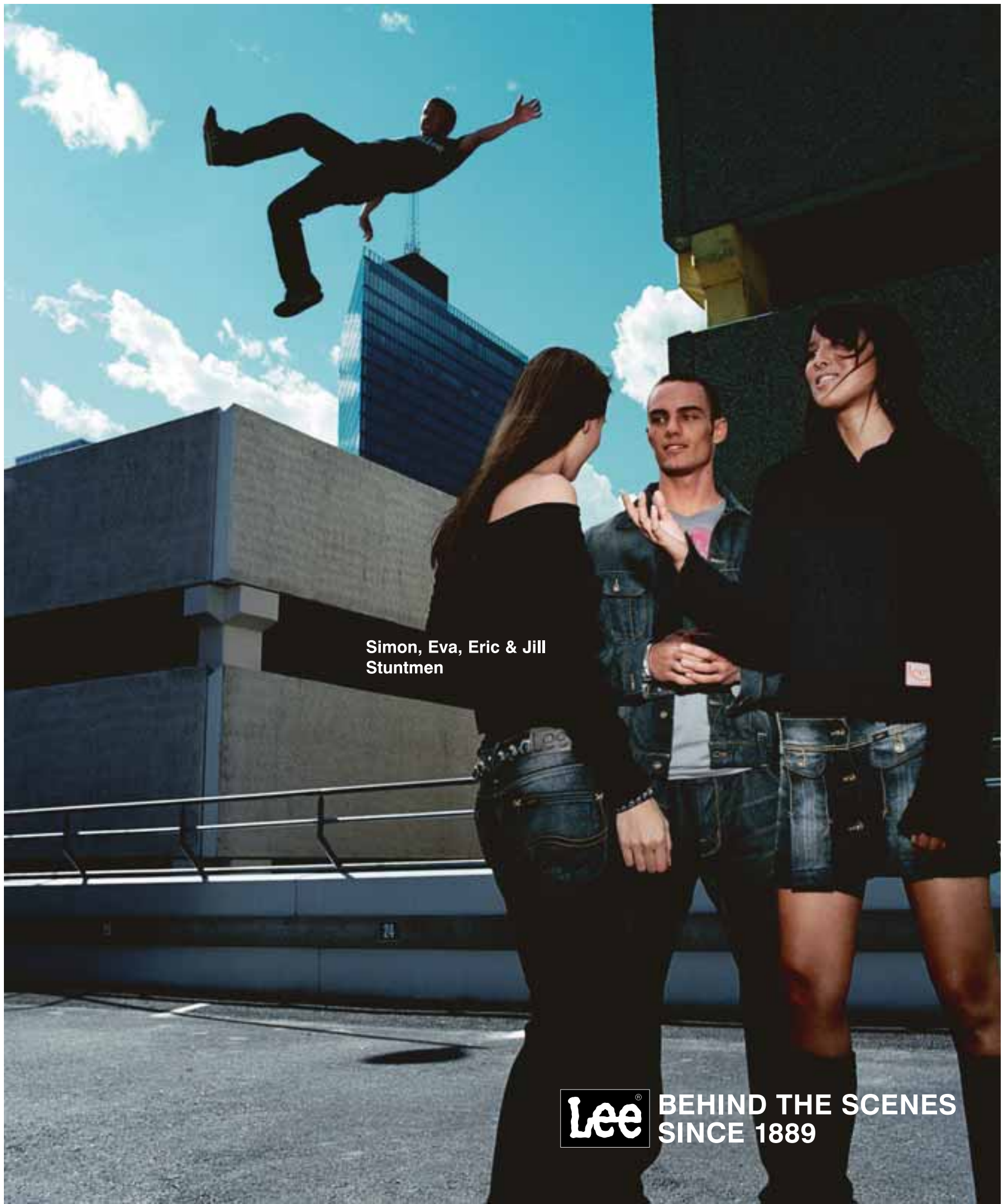
www.floggingmolly.com

21. Fake Moss

Movies

Denna kvartett förvaltar sina Joy Division-influenser på korrekt sätt. *Movies* dallrar i takkronorna, syntarna sveper in genom de majestätiska fönstren, gitarrerna snirklar omkring och den mässande sången skapar högmässaestämning. En mäktigt låt. Som gjort att rysa till. Igen och igen.

w1.864.telia.com/~u86450893

Simon, Eva, Eric & Jill
Stuntmen

BEHIND THE SCENES
SINCE 1889

DVD
DIVERSE ARTISTER
"Definitivt Birdnest II"
 Birdnest Records

Det svenska punkbolaget släpper ännu en godispåse för alla med förkärlek för inhemsk nittiotalspunk. Och upplägget från *Definitivt Birdnest I* är detsamma som på tvåan. Det handlar återigen om en bunt musikvideor, den här gången 23 stycken av 20 artister. Blandningen är frisk mellan band som De lyckliga kompisarna, Charta 77, Mögel, Robert Johnson & Punchdrunks och Troublemakers för att nämna några. Och precis som vid förra recensionen måste jag säga att det här är bara en trevlig nostalgitripp och inte mycket mer. Hade varit mer intressant om det varit dokumentärer om banden idag. Vissa har ju lämnat rampljuset. Vad gör de nu?

Andreas Eriksson

:GREEN CARNATION
"Alive and Well... In Krakow"
 Metal Mind Productions/Border

Denna DVD är fullmatad med diverse bandrelaterade inslag. Störst fokus ligger så klart på liveupptagningen av en halvstor Krakowspelning. Merparten av bandmedlemmarna har tidigare figurerat i diverse norska black metal-akter, vilket borde generera betydligt mer fart och fläng på scen. Den Pink Floyd-doftande progressiva dystermetallen framförs förvisso klanderfritt men scenshowen är närmast obefintlig, publikkontakten sträcker sig inte längre än till några meningar och Kjetil Nordhus teatraliska stämma blir väl sövande i längden.

Bonusmaterialet är traditionellt i DVD-sammanhang: biografier, diskografi, fotogaleri och en liten studioinspelad intervju med bandet. Rätt överflödigt alltså då det mesta hittas kostnadsfritt på internet. Vidare finns några bonusvideospår samt sju audiospår. Bland audiolåtarna finns den riktigt stora behållningen, tolkningen av Chris Isaacs *Wicked Game* är gäshudsframkallande, A-ha covern *Stay On These Roads* likaså.

Roger Bengtsson

CARNAL FORGE
"Destroy Live"
 Metal Mind Productions/Musikbörsen

En hyfsat fullmatad DVD från tre av svenska metalbandet Carnal Forges konserter världen över. Konsert nummer ett, huvudkonserten på DVD:n, är inspelad på Krzemionki Studio TVP i Krakow, Polen. Det är en energifylld ångväld som exploderar redan i öppningsspåret *Destroy Live* och sen fortsätter det i samma anda utan att det händer något speciellt spännande. Konserterna två och tre är från B.B. King's i New York och Shinjuku Loft i Tokyo. Om den första konserten är professionell och välproducerad med varierande kameravinklar och skapligt ljud är de andra amatörfilmer från små klubbar. Dåligt ljud, ljus och sparsamt med kameravinklar drar ner upplevelsen även om energin är minst lika hög här.

Resten av DVD:n består bland annat av avslappnade intervjuer med bandmedlemmarna gjorda av Darek Switala från Metal Hammer där de pratar om bakgrunden och framgången i Japan. Ett bra sätt att komma bandet närmre på.

Andreas Eriksson

HEATHER NOVA
"Live at the Union Chapel"
 V2/BonnierAmigo

Att släppa en konsert-DVD där själva konserter klockar in på dryga halvtimmen är ganska fattigt i mina ögon. Dessutom är det obligatoriska bonusmaterialet begränsat till två videor plus bildkollage (som i och för sig ackompanjeras av den tidigare utgivna *Photograph*). För man vill ju ha mer – redan i inledande *Let's Not Talk About Love* märks hennes grymt starka röst, till

genomgående lika starka låtar.

Konserten filmades 12 september i fjol, och låten *Left Me a Song* tillägnar hon Johnny Cash som avlidit tidigare samma dygn. Och resterande konsert går i en tillbakalutad stämning. Därför vill åtminstone jag ha lite fylligare utbud. För det som bjuds är så bra, så klart, så rent och bra utan komplikationer.

Niklas Simonsson

Vinyl

Nystartade Göteborgsetiketten Crusher Records har som första utgåva släppt en sjutummare med garagerockande *The Mainliners*. Den sextiotalsspirerande kvintetten lyckas faktiskt pumpa in en hel del livsglädje i en ganska trött genre. Första sidans *Dead Man's Hall* är en intensiv, soulig rysarballad med mycket känsla för feeling. Vänder man vinylskivan hörs den vilda *Daughter of Dimes* där Mainliners är såväl poppiga och söta som råa och skrikiga. En bra kombination.

Daniel Axelsson

Album

2PAC
"Live"

Death Row/Universal

Bolagsbossen och gangstern Suge Knight har inga problem att fortsätta mjölka sin mördade guldkalv. Han har grävt fram skrikiga gamla konsertinspelningar med Tupac och hans crew för att kunna fylla på Cristalglasen ett tag till, men inte ens för oss som gillar Tupac är *Live* speciellt intressant. Bättre att återvända till någon av studioplattorna istället.

Gary Andersson

ADDIE BRIK
"Loved Hungry"
Breakin' Beats/Border

Addie Brik har många strängar på sin lyra och har skrivit poesi och samarbetat med så skilda akter som Plaid, Luke Vibert och Red Hot Chili Peppers. Numera bor hon i London och gör egensinnig, drömsk och teatralisk musik med piano, gitarr, stråkar och elektroniska instrument över vilken hennes särpräglade röst svävar som en slöja. Det är originellt, ambitiöst och melanholiskt men samtidigt sövande tråkigt.

Robert Lagerström

ALCAZAR
"Dancefloor Deluxe"
 BMG

"Det är en lyx att få ge ut en sådan här skiva" säger de och man undrar vad de egentligen menar, skivan de pratar om är ju ett ganska ogenerat försök att mjölka sina fans på lite mer rosa pengar. Efter bara två album, varav ett har släppts i minst två olika versioner, tycker Alcazar att det känns "lyxigt" att redan få ge ut en samlingsskiva. Tro det om ni vill. Men de gör nog rätt som jobbar på sitt pensionssparande, för det här kommer inte hålla hur länge som helst. Särskilt inte när sommarens trötta Genesis-cover visade att de inte har några som helst ambitioner att förnya sig.

Thomas Nilson

PERNILLA ANDERSSON
"Cradlehouse"
 BonnierAmigo

Pernilla sitter vid pianot omgiven av en massa kor och då tänker jag på Blur. Fast korna är så klart enda likheten. Pernilla är en i raden av alla singer/songwriter-typer som gör det mesta själv. Hon har även producerat Svante Thuresson, har skivetiketten Charlie Bullet och har körat till DiLeva på Kalas. Också kan hon sjunga väldigt fint och skriva riktigt bra! Fast det känns så förvirrande och spretigt. För ibland låter det Norah Jones, sedan Sophie Zelmani och plötsligt Agnetha Fälthskog-sleazy.

1999 debuterade Pernilla med *My Journey* och det var mer mot jazzpop. Men hon ville utvecklas och pröva andra vägar och det ska respekteras. Det trista är att det blev intetsägande. Flera spår har onödiga kör-arr och överproducerade ljud. *Lovesong* är bra och *Hit & Run* är fin och texten är vacker... men så kommer kören med sitt "do do do" och förstör stämningen. Jag vill gilla det här, för Pernilla verkar vara en god människa. Men det hjälper inte.

Sandra Fogel

APPARAT
"Shapemodes EP"
 Neo Ouija/Dotshop.se

Duplex var en av mina favoritskivor förra året och Sascha Ring gör mig inte besviken den här gången heller. Precis som på föregångaren handlar det om svävande skir och vacker electronica som hackats upp, manglats och processats ett par varv innan den hittat sin väg till CD-skivan. Möjligen har den akustiska känslan som präglade delar av Duplex tonats ned något och gett utrymme för mer dataprocessande och mjuka digitaltoner. Det är dock inte helt borta, utan för en mer lågmäld tillvaro i utkanten av Apparats musik, mest framträdande i *Get Out of Your Krib*. På *Riding* tar Ring hjälp av Marit Posch och hennes drömmande sång harmonierar väl med hans galopperande harmonier. Men allra vackrast är den krypande panikängesten i *Sinus*.

Mats Almegård

ARRESTED DEVELOPMENT
"Among the Trees"
 Edel/Playground

Frontmannen Speech, 72-årige Baba Oje och de andra har återförenats med sin musikaliska familj efter sex års splittring. Och det handlar fortfarande om organisk "life musik". Det innebär mjuk och mänsklig musik som flyter som porlande bäckar mellan de livgivande träden. Svagt funkigt och livsbejakande med en starkt humanistisk livssyn.

Så här tolv år efter mångmiljonsäljande debuten *3 Years, 5 Months, & 2 Days in the Life of...* har gruppen förstått att de mår bättre av att jobba ihop igen. Och det hörs. För det är njutningsfyllt att befinna sig i denna skog av 19 pulserande låtar med stort hjärta. Inte minst som motiv till dagens trötta gangsta rap. Hoppas Lauryn Hill snart släpper nytt material också.

Gary Andersson

ASIA
"Silent Nation"
 Inside Out/Border

En hel räcka album har hunnits med sedan starten i början av åttiotalet och jämfört med det lilla jag tidigare hört av Asia har de inte ändrat sin musikaliska inriktning nämnvärt. Det fanns en tid då rockmusik fungerade som ett rebelliskt uppror mot äldre generationer. Verkar det tilltalande på dig bör du leta någon annanstans för *Silent Nation* är så tillrättalagd och långt ifrån upprörande man kan komma. Inte förrän i den suggestiva och progressiva *Sun Don't Shine* glimmar det till ordentligt. I övrigt har jag faktiskt vissa bekymmer med att inte hänfullt dra på smilbanden.

Roger Bengtsson

AUDIOKARATE
"Lady Melody"
 Kung Fu/SPD

Välkomponerad alternativ pop/rock med element från punkhållet erbjuds på *Lady Melody*. Till en början var Barrios lätt spruckna röst något enerverande men efter ett par genomlysningar uppenbarar sig charmen och i exempelvis *Hey Maria* sjunger han mästerligt. Audiokarate har en förkärlek till att upprepa refränger i överkant vilket ger plattan en något tjugig karaktär.

Bortsett från det är *Lady Melody* ett gediget alster som troligen haft skivetiketten Dolores som hemvist om de vore en svensk orkester.

Roger Bengtsson

AUTOHORSE

"Shoot The Phone"

Make It Happen/BonnierAmigo

Stockholmstrio som imponerar stort med sin åttalåtars-debutmini. Fredrik Askergrén (sång), Loui Westin (keyboards) och Mika Pollack (gitarr, bas, programmering) har plitit ihop en lågmäld mix av syntpop, electro och kraut som jag har vissa problem att hitta referenser till. Det närmaste jag kommer är ett modernt Soft Cell, vilket absolut ska ses som en komplimang. Avslutande Roky Erickson-covern *You Don't Love Me Yet* är magisk och berättigar till ett självklart inköp. En mycket lovande debut som jag hoppas följs upp av fullängdare å det snaraste.

Roger Bengtsson

BOSSACUCANOVA

"Uma Batida Diferente"

Crammed Discs/Border

Ibland känns bossanova som en lallande prozaczmusik som gjord för att ackompanjera Walt Disney-filmer. I Bossacucanovas fall är det så. Jag menar, bossanova kan vara bra, skön och så där coolt tillbakalutad som man drömmer om när man hör *Uma Batida Diferente*, men det får man alltså inte här.

Mats Almegård

BOY OMEGA

"I Name You Isolation"

A West Side Fabrication

Boy Omega, eller Henrik Gustafsson som han egentligen heter, är 26 år gammal, född och uppvuxen i Nässjö men numera bosatt i Göteborg. Det hörs att Gustafsson har lyssnat mycket på ensamma män med gitarr som Will Oldham och Ed Hardcourt. Men han har en egen uppfodrande, nästan klagande ton i sin röst som ibland drar åt Robert Smith-hållet. Jag gillar även kombinationen av instrument – melodic, saxofon och Rhodespiano samsas och är vemodigt melankoliska. En låt som den lysande *We Might not Be Real* har en smygande dramatik som är svår att värja sig från. Kraftfullt men ändå naket och avskalat och inte alls självömkande som så många andra av hans kollegor.

Jonas Elgemark

BURNING BRIDES

"Leave No Ashes"

V2/BonnierAmigo

Trion från Philadelphia lämnar explosioner efter sig med sin andra skiva *Leave No Ashes*. En energikick som hämtar sin kraft från skilda källor. Det är melodier från den brittiska popen, smuts från garagerocken, riff från metallskolan, själen från sextiotalets rockmusik och en svärta som lägger sig som en behaglig hinna. Mark Lanegan gästtar och bandet har redan haft stora framgångar på turnéer med Queens of the Stone Age, Audioslave, The White Stripes och Marilyn Manson. Och de förtjänar sin plats bland dagens största rockband. *Leave No Ashes* är ett utmärkt bevis på det.

Andreas Eriksson

CAJ KARLSSON & VÄRLDENS BÄSTA BAND

"Gud straffar somliga med en gång"

Pama/Warner

Ofta, gärna, länge känns Caj Karlsson rätt träig. Allt det man hört förut återupprepat in i absurdum, grått, trist. Men så, ibland, kommer det genom det grådaskiga intressanta glimtar av ljus, av hopp, av sötna. Det som blir intressant är de små flirtarna med tango, vals och vaudeville. De där sakerna som exempelvis Lars Demian gjorde till sina i början av nittiotalet, och som

blivit så misskända sedan dess. För när Caj väver in detta emellanåt ger det en vidd och en spänst hos *Gud straffar somliga med en gång* som i alla fall appellerar till mig. Och även om det strålar en aura av flyktighet om hela skivan, så framkallar dessa små, visserligen inte helt oemotståndliga, men dock praliner, i alla fall ett litet igenkännande leende.

Magnus Sjöberg

CALIFORNIA GUITAR TRIO

"Whitewater"

Inside Out/Border

Stålsträngade akustiska gitarrer samt effektpedaler av märket Roland. Mer än så bjuds inte. Mer än så krävs inte. Brukar bli ganska enahanda med instrumentala plat-tor men, med risk för att ta i i överkant, här har vi att göra med en nutida Bo Hansonsk *Sagan om ringen* från 1970 som kommer förgylla många småttimmar framöver. Extra plus utdelas för Cash-spåret *Ghost Riders On the Storm*.

Roger Bengtsson

CAMERA OBSCURA

"Under Achievers Please Try Harder"

Elephant/Border

Alltså, bara omslaget är värt att bli kär i. Sedan att innehållat också innehåller strål-lande indiepop, skotsk dessutom, är väl självklart. Camera Obscura har väl redan etablerat sig som det bästa sedan *Feeling Sinister* om än något vekare, och John Peel-favoriter. Denna gång också något lugnare, mindre fräs och lycka, men med en axelryckning kan man gå vidare, *I Think Separation is OK*. Rakt ner från Steven Pastels aorta och rätt ut bland dimmiga kullar och koldoftande myrar. Blå dufflar och the. Det behöver inte vara tyngre än så. Jag tycker om Camera Obscura väldigt mycket faktiskt, av någon konstig anledning. Egentligen är de ju alldeles supertråkiga men *Number One Son* är en fantastisk singel och också *Suspended from Class*, dessutom gör de en strålände Cohen-pastisch på *Your Picture*. Och Tracyann Cambell sjunger så fasansfullt fint och Stuart Murdoch tar bilder, det blir kanske inte särskilt mycket bättre än så där. Jag märker att det är svårt att övertyga men jag behöver min dos av Skottland ibland, halsdukar och svärmodiga kärlekar. Eller hur?

Fredrik Eriksson

CANNED HEAT

"1969-1999, The Boogie House Tapes"

Ruf/Playground

Canned Heats karriär består av otaliga medlemsbyten, tragedier, ständiga återföreningar och en massa plattor. Första volymen av *The Boogie House Tapes* bestod liksom denna av en djupdykning i ett Canned Heat-arkiv fyllt med dammiga tejp. Jag har alltid tyckt Canned Heat varit som bäst när de tagit ett steg från bluesrocken och gjort mer skruvade saker. Låtar som *On the Road Again*, *Goin' up the Country* eller *Time Was*. Men här ligger tyngdpunkten på den boggierockande bluesen, något som Canned Heat så klart behärskar. En del kul material finns som reklamslag, lite småprat och man får också en bra inblick i hur de låter genom olika årtionde med olika sättningar.

Jonas Elgemark

CLINIC

"Winchester Cathedral"

Domino/Playground

Så var det dags att slå in på klarinetter och melodikor. Såsom saxofonen var förra året, såsom trumpeteten var året dessförinnan, kanske klarinetten nu kan få sitt slutgiltiga genomslag? I en spöklik värld med gotiska tendenser i låttitlarna (*The Magician*, *Falstaff* och *Vertical Take Off in Egypt*), jag blir bekymrad. Det kan gå väl såsom med Liars, eller rätt ut i träskdimman

bland troll och hemska gossar i glasögon. Och det är obehagligt på riktigt. Clinics oerhört sympatiska monotoni, dränkt i helvete-seko, har kanske inte alltid varit så värst intressant men ändå varligt vackert på något sett, någonstans mellan The Cramps rockabilly, Suicides spökligheter och enstaviga tyska grupper. Det har tidigare varit både lite upp och ner, en hype och lite tuffa singlar men utan att egentligen komma någonstans. Det blir nog ingenting nu heller, trots alla skevheter och malande trummaskiner (som kan vara så bra!). *Winchester Cathedral* är nog deras minst intressanta skiva hittills och det från några som aldrig ens varit nära att borra upp nya hål ens i indierockens mest ensliga hörn.

Fredrik Eriksson

COCA CAROLA

"Kryp din jävel"

Beat Butchers/BonnierAmigo

Coca Carola är ett av de svenska punkbanden från förr som vägrar ge sig. De har fortfarande roligt och det är ju en hedersam inställning men frågan är om det är lika kul på skiva.

Det låter fortfarande väldigt mycket tidigt nittiotal. Det låter alldeles för mycket Lars Winnerbäck och alldeles för lite attityd. Sen är det en annan sak att texterna faktiskt har samma relevans som för tio år sedan.

Andreas Eriksson

CONVERGE

"You Fall Me"

Epitaph/BonnierAmigo

Converge kokar ihop sina låtar med lika delar knivvassa gitarrer, hårt slående trummor och hardcoreskrik. Nästan varje låt öppnar i ett vansinnigt tempo och det är inte ofta som grabbarna saktar ner. *You Fall Me* får mig på fall direkt med sin raka attityd och sitt stundtals varierade sound. För även om 90 procent av skivan är ett våldsamt inferno finns det ögonblick som överraskar med lugnare tempo, som i *In Her Shadow* med akustiska gitarrer och en psykologisk och suggestiv stämning. Helt i min smak.

Andreas Eriksson

DAMNATION

"Destructo Evangelia"

Threeman/Playground

Damnation är en frände till de band som tidigt blev kurirer åt black metal-scenen – svenska Bathory och brasilianska Sarcofago. De sistnämnda sägs förresten vara det allra första band som sminkade sig i corpse painting.

Peter Stjärnvind i Entombed står bakom Damnation, tillsammans med anför-trodda polare. Albumet *Destructo Evangelia* är slutstationen för sex låtar komponerade mellan 1990 till 2004, plus två covers.

Det här är k-märkt spikarmbands-black metal som den en gång spelades, utan keyboards, med ett modest, lite instängt gitarr-ljud och sataniska klichétexter.

Det är skickligt utfört men inte särskilt upphetsande – det bästa rifvet är albumets introspar. Resten är mer ös än finesse. Men det är också meningen. Damnation vill inte låta Dimmu Borgir, Borknagar eller Arcturus. Pluspoäng därför för den hårt tyglade, men likaledes tråkiga, produktionen – det låter emellanåt som om albumet är inspelad i en mörk jordkällare med piskan vinande för att hålla humöret upp.

Torbjörn Hallgren

DAVID CROSBY & GRAHAM NASH

"Crosby Nash"

Sanctuary/BMG

Efter att David Crosby släpptes ur fängelset 1987 har han åstadkommit en del riktigt bra grejer. En låt här och där på Crosby Stills Nash & Youngs återföreningsplattor.

Om vi pratar sextio- och sjuttioal är det en helt annan dimension och det har alltid varit David Crosby som varit den mest intressanta av de fyra, tätt följd av Neil Young. Men den gamle engelsmannen och Holliesmedlemmen Graham Nash får till det ibland. Men nu är det alltså duon Graham Nash och David Crosby som båda fortfarande har förmågan att snickra ihop låtar som får tiden att stanna upp lite. Inledande *Lay Me Down* med sång av Crosby är ett tydligt bevis på detta. En smygande, rysande bra låt där känslan av medeltid och nutid möts.

Andra höjddare är *Through Here Quite Often* signerad Crosby eller *I Surrender*. Som vanligt ojämnt men med guldorn som får det mesta på dagens musikscen att blekna för en liten stund.

Jonas Elgemark

DERRICK CARTER + MARK FARINA "Live at OM" Om/Border

Mark Farina började DJ:a när han var femton, vilket väl i sammanhanget får anses rätt sent. Derrick Carter började nämligen redan när han var nio och har således hållit på ett bra tag nu. Det har gått sjuttio år sedan hans första singel släpptes, men sen har det varit relativt tunt med skivsläpp. Fokus har legat på DJ:andet och ett par riktigt sköna mix-CD:s har han släppt, exempelvis *About Now* som kom 2000.

Och visst, det hörs helt klart att det är två gamla råvar som står bakom skivspelarna. Funkig djup house, lite hiphop, lite techno och mycket, mycket party. Skivan är inspelad på San Francisco-klubben Om Monthly at Mezzanine på alla hjärtans dag tidigare i år. Och budskapet? Kärlek och dans såklart.

Mats Almegård

DIPLO

"Florida"

Big Dada/Playground

Diplo, som numera bor i Philadelphia, återvänder på detta album till den delstat där han växte upp. Inledande titelspåret sampplar cikadorna som han förmodligen hört under sin uppväxt. En akustisk gitarr plinkar och en röstsampling styr genom låten innan ett trumkomp tar vid. Diplo gör laid-back hiphop, mestadels instrumental sådan, som under många år gick under namnet triphop. Fast i pressreleasen står inget om det. Kanske inte så värst hett att droppa den termen längre. Men triphopelementet är tydligt framträdande. I *Big Lost* krockar det lite med rockigare big beats och påminner en hel del om Cuba och deras fem år gamla album *Leap of Faith*. Och det är väl det jag har svårt för med Diplo – liksom Cuba är det bra, men det är lite sent. Lite fattigt på nya idéer och därför blir de sköna skisser som Diplo då och då målar upp lite väl självklara. Precis som att anlita Martina Topley-Bird i *Into the Sun*. Musik gjord efter ett beprövat och ålderdomligt recept. Synd, för jag tror att Diplo kan mer.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Afrique C'est Chic 2"

Kickin Music/Goldhead

Andra släppet från Kickin på temat Afrika möter house. Mycket funkung, tribala trumtakter och mässande körer. Ibland tar producenterna över och gör studiomusik-sufflé av alltihop. Andra stunder lyckas de afrikanska kryddorna få lite sting på anrättningen. Det behövs för rent generellt kan man nog säga att housen på den här samlingen känns lite trött, medan några av sånginsatserna känns pigga och alerta. Det räddar detta från att bli alldeles för såsig world house.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Antologia de Música Electrónica Portuguesa"

Tomlab/Dotshop.se

Rafael Toral är en ljudkonstnär som samarbetat tillsammans med bland andra John Zorn och Sonic Youth. Dessutom är han en av medlemmarna i den löst sammanhållna gruppen MIMEO Orchestra där även Christian Fennesz är med. Han har en diger produktion bakom sig med andra ord. Med denna samlingsskiva är hans ambition att presentera portugisisk elektronisk musik, där även samlingen ska vara ett konstverk i sig. Med det maffigt informativa texthäfte som följer och omslagsbildens skönhet är det lätt att nicka. Men givetvis är det inte det som konstambitionen handlar om. Det är den samlade musiken som ska vara ett konstverk. Och det är den faktiskt. Som en lång ljudinstallation som sveper från försiktiga glitchflirtar till renast oljud är det här musik som kräver en hel del av lyssnaren. Det tidigaste spåret är från 1972 och det senaste är inspelat 1997. Ingen ny musik alltså, men definitivt inte inaktuell. Snarare klassisk i stil med Pierre Boulez och Karlheinz Stockhausen.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Rock Against Bush Vol 2"

Fat Wreck Chords/Border

Den första volymen är knappa halvåret gammal, men uppföljaren kommer redan. Och artistuppslutningen är ännu starkare än senast. Från Green Day och Sick Of It All till Bad Religion, Foo Fighters och No Doubt. Till och med The (International) Noise Conspiracy återfinns bland de 28 låtarna. Motståndet mot Bush är bevisligen starkt, Michael Moores *Fahrenheit 9/11* och dessa samlingsalbum är bara två aktuella exempel. Och skivan det ger ett digert intryck, den medföljande DVD:n stärker det ytterligare – så frågan är om gamle W sitter kvar efter valet senare i höst...

Niklas Simonsson

DIVERSE ARTISTER

"Simply Good Music"

Giant Step/Border

Med en kaxig titel som *Simply Good Music* krävs det naturligtvis att man kan leverera. Giant Step kan leverera. Ätminstone under stora delar av den samlingskiva de nu ger ut. Med storheter som Roots Manuva och Amp Fiddler i startlistan kanske man till och med kan kosta på sig att vara lite skrytsam? Men inledande Esthero kaxar nog bäst med sin *O.G. Bitch*: "I'm the original bitch". Andra självskräp spår är Carl Craigs feta remix av Zap Mamas *Bandy Bandy* och Danny Krivits gospelhousiga edit av RSL:s *Wesley Music*. I sistnämnda låten (som också är avslutningsspåret) lyfter faktiskt taket och man inbillar sig nästan att man katapulterats bak till The Lofts legendariska dansnätter.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Skåne Revisited"

New Speak/Dotshop.se

I våras släppte Andreas Tilliander under sitt Mokira-alias *Album* och det var det vackraste jag hört på skiva på mycket länge. Det talas samtidigt om ett dubalbum och ett poppigare med r'n'b-influenser. Hans produktivitet verkar enorm. För bakom *Skåne Revisited* står ingen mindre än just herr Tilliander. Ätminstone ursprungligen, för det är *Skåne* (en låt som han spelat in för sex år sedan under namnet Komp, men som aldrig givits ut) som bildar stommen för detta album. I tolv olika versioner, där ett är original och resten remix. Djup dub dominerar i Tillianders egen mix och jämfört med originalet *Skåne 98 Version* har basen tyngts ned och ekona har

blivit skarpare.

Nio andra artister inom electronica och angränsande fält bidrar också med egna remixar av *Skåne*. Med blandat resultat. Dansant pop står sida vid sida om Warp-electronica i Plaids anda. Skivan blir på så vis varierad och att det handlar om samma låt om och om igen blir nästan svårt att höra. Snarare är denna skiva ett bra lack-muspapper på hur intressant det kan bli när producenter av elektronisk musik får fria händer.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Thievery Corporation: The Outernational Sound"

Eighteenth Street Lounge Music/Border

Rob Garza och Eric Hilton fortsätter sin resa jorden runt. De sätter ner sina vinylväskor på de flashigaste hotellen, badar i de klarblåaste poolerna och sippar de godaste drinkarna. Musikaliskt fortsätter Washington-duon också där de senast lämnade oss med skivan *The Richest Man in Babylon*. Men den här gången är det ingen nykomponerad musik från TC, utan en mix-CD med deras personliga favoriter för stunden. Som vanligt smälter de ihop slicka jazzgrooves, bossarytmer, reggaeinfluenser och lite indiska sitarer till en snygg och välkammad blandning. Men så där engagerande är det ju inte. Sval bakgrunds-musik till drinken helt enkelt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Seventies Box Set"

Trojan/Border

På Jamaica har man alltid varit mästare på att göra egna versioner av kända amerikanska låtar. Det började med soul och rhythm'n'blues och fortsatte med pop och rock. Här har etiketten Trojan samlat 50 covers på tre skivor i sin till synes oändliga serie av smakfulla pappboxar. Artister som Marcia Griffiths, Max Romeo och John Holt tolkar alltifrån Simon and Garfunkels *Why Don't You Write Me* och Kris Kristoffersons *For the Good Times* till Creedence Clearwater Revivals *Have You Ever Seen the Rain* och *Sylvia's Mother* som ju var en hit med Dr Hook & The Medicine Show. Det är proffsigt och svänger bra men man kan fråga sig om alla dessa versioner verkligen tillför någonting. Ibland blir en cover inte roligare för att den lunkar på i baktakt.

Robert Lagerström

CRISTINA DONÀ

"Cristina Donà"

Rykodisc/Showtime

Jösses. Alla speedade överskottsenergiska människor kan titta hit så ska jag tipsa om ett sömnpiller, eller åtminstone 54 minuters avslappning och själsligt lugn. Milanomusikern Cristina litar drömsk och stram pop. Hon har tidigare släppt två plattor som har roats i Italien. Denna skiva är hennes första på engelska.

Cristina är utrustad med röst som en siren. Så det är bara och styra kursen mot hennes ö och somna på stranden. Cristina följer strikt den gängse normen för hur en poplåt bör låta utan att avvika en tum. Men hennes musik har en lugnande effekt på mig trots att låtarna flyter ihop lite grand, undantaget de pompösa *Yesterday's Film* och *Invisible Girl* som har tydliga refränger.

Johan Joelsson

DOUBLE X

"A:Live"

Kanzleramt

Efter några års separation har duon Double X hittat tillbaka in i studion tillsammans. Under tiden som gått har Alexander Kowalski släppt soloalbum, medan Torsten Litschko gjort skivor tillsammans med Hendrik Vaak under namnet Sender Berlin.

Skönt att de är tillbaka måste jag säga. Double X gör mer svävande atmosfärisk techno än vad Sender Berlin någonsin gjort. Inte för att Sender Berlin är dåliga, men Double X känns mer elaborerade i det de gör. Nu är det kanske inte den allra mest innovativa och utmanande technon som möter på *A:Live*. Snarare en driven, pumpande dansgolvsfyllande techno med dubkänsla som är tillräckligt mörk och lagom dansant. Och i låtar som *Hesitant* lyfter det rejält. Basen manglar, hi-hatsen piskar på, tranceinslagen är njutbara och det är just då, just där, som det är så skönt att Kowalski och Litschko samarbetar igen.

Mats Almegård

DREADLOCK PUSSY

"Tsumi"

MINDSTAB

"Say Anything..."

Seamiew/Border

Nu-metal är en så bred genrebemärkning att vart och vartannat band kan placeras där. Plötsligt en dag vaknade jag upp och upptäckte att det fanns en hel del kul band, men med några väldigt få undantag som Slipknot, Clawfinger, Dub War och Rage Against The Machine för att nämna några, är rap i kombination med metal en styggelse. Tyvärr använder sig Dreadlock Pussy av det nästan hela tiden. Samt saknar variation och nya grepp. Och allvarligt talat; Dreadlock Pussy?

Stallkamraterna i Mindstab påminner glimtvis om Blindsight men har mer emo och lite mindre actionrock i sina skapelser. Riktigt behaglig ren sång och en hel del taggtråd i skrikandet i kombination med starka melodier ger dem med beröm godkänt. Mindstab skulle dock tjänat på att skala bort en tre fyra mellanspår, då skulle *Say Anything...* vara omistlig i samlingen.

Roger Bengtsson

DUBBLESTANDART

"Heavy Heavy Monster Dub"

Echo Beach/Border

Att Wien skulle bli ett av Europas fästener för dub var väl relativt otippat för de som mest tänkte sig staden som wienervalsens och Lippizanerhästarnas högborg. Men med Tosca, Peace Orchestra och männen bakom dessa konstellationer, Peter Kruder och Richard Dorfmeister, visade wienarna att deras förkärlek för djupa basgångar var väletablerad.

Dubblestandart har inte så värst mycket med nämnda herrar att göra. De orienterar sig mer till moderlandet för dub – Jamaica. Så har de också agerat kompbänd åt både Dillinger och Lee Perry på olika europaturnéer. På den här skivan tar de hjälp av Dillinger, Sly & Robbie, Mikey Dread och Mad Professor, för att nu nämna några stora dubbare. De passar även på att göra en sjuk dubversion på Carl Douglas gamla *Kung Fu Fighting* som är rätt kul.

Det är ingen skiva som förnyar dub, men den är kompetent och på sina ställen glimmar det till. Som i *Evil Empire* som är kolsvart glimrande med sina drömska och eteriska syntljjud.

Mats Almegård

EEK-A-MOUSE

"Mouseketeer"

DR ALIMANTADO

"Born for a Purpose"

WAYNE SMITH

"Under Me Sleng Teng"

HUGH MUNDELL

"Mundell"

YELLOWMAN

"Nobody Move Nobody Get Hurt"

RANKING JOE

"Weekheart Fadeaway"

Greensleeves/Border

Skivbolaget Greensleeves firar 25 år med att ge ut en massvis av gamla album på

nytt. I den senaste högen med remastrade plattor till lågpris finns det flera guldkorn även om Wayne Smiths *Under Me Sleng Teng* från 1986 är en halvdan historia. Trots den klassiska titellåten är det här en tröttnande platta med oengagerad elektronisk reggae producerad av Prince Jammy. Bättre är då Dr Alimantado vars andraplaten är hyfsad och bland annat innehåller titelspåret *Born for a Purpose* och *Still Alive*. Eek-A-Mouse skapade en egen singjay-stil och slog igenom stort med *Wa-Do-Dem*. *Mouseketeer* är ett klassiskt album som visar sångarens monotona men högst personliga stil. Även Ranking Joe gör bra ifrån sig. Han var en av den legendariske U-Roys efterföljare, lät ofta precis som sin förebild och *Weekheart Fadeaway* är ett bra exempel på hans kompetenta toast med Sly & Robbie som rytmsektion. Hugh Mundell är inte heller fel. *Mundell* är en tung platta där Augustus Pablos unge lärjunge backas upp av Roots Radics i fet produktion av Henry "Junjo" Lawes. Till sist är det kul att höra albinomannen Yellowman när han låg på toppen av sin karriär och ledde hela dancehallscenen. *Nobody Move Nobody Get Hurt* från 1984 innehåller tunga rytmer av Roots Radics och massor av humoristisk toast. Flera av albumen har försetts med bonuslåtar varav några härtammar från gamla toltummare.

Robert Lagerström

LISA EKDAHL

"Olyckssyster"

RCA/BMG

Trots att hon hunnit med så mycket mer och visat så mycken övrig bredd, kommer Lisa Ekdahl alltid att identifieras i termer av sin röst och genombrottet med *Vem vet*. Och det är synd. För även om jag villigt erkänner att jag ibland har svårt för det lätt animerade anslag hennes röst kan anta, så finns det en botten i det hon gör, en stabil grund i någon form av svenskhet.

Olyckssyster innehåller en del av vad jag menar; här finns det där lite poppiga, men samtidigt kulturellt jordnära – mycket visa, nästan som epistlar. Som en logisk väg, mot en hybrid, mot en enighet i svensk korsning av visa och blues, en generationssyster avlad av Cornelis Bellmantolkningar. Helt logiskt att Lars Winnerbäck producerar och medverkar, det är också hans område när han till sist lyckas bryta de sista länkarna till den Lundell-boja som man fortfarande kan ana. Och han berikar och fyller albumet med mårg, om än möjligen återvunnen sådan. Om än lite stockholmsk, men genom historien är denna typ av vispop stockholmsk, på ett positivt sätt.

Som helhet i genren känns *Olyckssyster* som ett steg till att bilda ett helhetssound. Som Lisa Ekdahl-album känns den bra, nästan överraskande fräsch. Kan bli lite enahanda i längden, dock, men det är också ett problem som återfinns överallt i genren.

Magnus Sjöberg

LISEN ELWIN

"Coming Home"

Diva/Border

Countryvägen fortsätter att ösa alster över oss. En del riktigt bra, ett fåtal riktigt sinnesomstörtande, en stor del som man kan både ha och mista. Tyvärr ligger Lisén Elwin farligt nära den senare kategorin. För även om det känns häblit och genomarbetat, eller kanske just därför, kommer den aldrig nära, rör den aldrig ens innersta, känns den alldeles för vanlig. Kanske inte helt vanlig för att vara skapad av en svensk artist; en del av de svenska bidragen till countrymusiken, vilken den än vara må, rör sig trots allt mellan det pekorala och det riktigt pinsamt efterapande. Men i det stora hela fastnar countryballaderna och det Dolly Partonska i en obönhörlig cirkel av

intetsägande som i min värld inte är speciellt attraherande.

Magnus Sjöberg

EMBRACE

"Out of Nothing"

Independiente/Sony

I takt med att dessa brittiska episka popnyftare blåst upp sin emotionella låtskrivarballong till gigantiska proportioner har de blivit allt mindre intressanta. Låtarna påminner om den storslagna backkatalog de redan besitter (*The Good Will Out* var magnifik!), känner man sig lite nere i höstrusket passar *Out of Nothing* förvisso men spåren ger ingen lättnad, de förstärker snarare ett redan lågt sinness tillstånd. Om man vill vara stygg påstår man även att musiken står och stampar tillsammans med Danny McNamaras vädjande sånginsats. Det finns liksom ingen rörelse, inget liv. Bara stora ljudkulisser. Och bakom det en grå sörja där livet borde gjort avtryck.

Gary Andersson

ENEMIES SWE

"Behind Enemy Lines"

Plug Or Die/Sound Pollution

Att sångaren Ricki i Enemies Swe bär kabbaj-hatt måste betyda att vi här har ett band som tar seriöst på glamrocken. Faktum är att killen har ett grymt klös i rösten, men jag köper inte alls när han uppbackad av rock'n'roll-dist deklarerar "I wanna shock you". Singeln *Enemy* har ett bra driv och *Hello Hell* står med ett snyggt plock, men i övrigt är det mest en repris av samma recept skivan igenom.

Mikael Barani

FACEQUAKE

"Facequake"

Maxi 2000 Records

Bandnamnet och omslaget ger mig hardcore-revibbar. Men vad Gävlebandet Facequake visar upp på sitt debutalbum är inte hardcore utan hård pop med tungt distade metalgitarrer. Pantera möter Wannadies i en mörk gränd. Även Lambrettas lågvattensmärke till musik kluckar i bakhuvudet. Det är lite samma koncept, men Facequake är trevligare än Lambretta. Facequake har hittat sin form och kör på den stenhårt. Ingen låt sticker ut speciellt, utan alla är ritade med samma mall. Ibland blir det lite för mycket smygchorus och osympatiska gitarrsolon för min smak. Dussinmusik som inte gör ont. Ja, Facequake har ett par schyssta melodier och vet vad de är kapabla till. En insikt som kan kännas lite begränsande.

Johan Joelsson

FACTION

"The End of Tel Aviv"

Neo Ouija/Dotshop.se

Den här duon från Tel Aviv har gjort en väldigt trevlig modern electronica-skiva. Lite ambient, lite glitch, överhuvudtaget snyggt producerad och lättlyssnad. Den är inte innovativ för fem öre, men man måste kanske inte uppfinna hjulet varje gång. Fans av Arovane, Global Communication och liknande kan hitta på sämre idéer än att lyssna på Faction.

Henrik Strömberg

AMY FARRIS

"Anyway"

Yep Roc/Border

Det blir ganska rörigt när Amy Farris albumdebuterar. Hon växlar mellan stilar som honky tonk, jazz, sextiotalspop och country och verkar inte riktigt veta vilket ben hon ska stå på. Lite synd, för den före detta advokaten är självskäp och brinner för vad hon gör. Tidigare har hon sjungit och spelat fiol med Bruce Robison och hans fru Kelly Willis och fick här hjälp av Dave Alvin med låtskrivande och produktion.

Hennes röst är personlig men också bräcklig och svag vilket inte funkare i alla

lägen. Men *Pretty Dresses* är en funktionell honky tonk-rökare och hon gör en fin version av Robisons *Drivin' All Night Long*. Greppet att spela in en poppig version av *Poor Girl* som en gång skrevs av rockpunk-bandet X är lika oväntat som kul. Men allra bäst är Farris när hon likt Betty Boop glider in i en jazzlåt å la 1920-talet, *Undecided*, som kunde vara inspelad av Squirrel Nut Zippers.

Robert Lagerström

FISSION

"Crater"

Napalm/SPD

Sessionstrummisen i Vintersorg, Benny Hägglund, samt Andreas "Vintersorg" Hedlund är männen bakom Fission. Här har dock Hägglund stått för materialet och Hedlund ansvarar för den vokala biten samt keyboardinsatserna. Progressiv dödsinfluerad thrash som är ytterst välspelad. Trots all variation blir det emellertid lite halvtrist rätt omgående och även om jag inte kan sätta fingret på vad så saknas något.

Roger Bengtsson

THE FORTY-FIVES

"High Life High Volume"

Yep Roc/Border

Det finns hur många retro-garageband som helst. Men amerikanska The Forty-Fives vinner på attityd och övertygelse och gör funktionell musik som är rolig för stunden. Den här gången använder gruppen saxofon, drar mer åt souligt modshåll än tidigare och låter som The Yardbirds i *Go Ahead and Shout* och påminner om Rolling Stones i *Too Many Miles*. Alltså ingenting som lär gå till historien, men klart underhållande ändå. Om man bara inte stör sig på bristen på nyskapande.

Robert Lagerström

NATALIE GARDINER

"Natalie Gardiner"

Ramjac/BonnierAmigo

Lite jazz, lite soul, lite electronica. Visst, jag kan tänka mig värre saker. Och Natalie Gardiner sköter allt med den äran. För ofta är det ett inte helt otillfredsställande elektroniskt landskap som hon ledsagar lyssnaren genom. Men bortom det lite monotona, det lite lunkande beatet känns det som att allt har en grund i lite för basal r'n'b för att det ska kännas helt bra. Vissa partier, skalade från den rytmiska ytan, skulle lika gärna kunna ha sin bas hos Janet Jackson. Visserligen en meriterande referens, men i sammanhanget lite för uttjatat för att inte bli muzak numera. I sina bästa partier närmar sig dock Natalie Gardiner Bertine Zetlitz marker, och då känns det genast bättre. Dock inte helt bra.

Magnus Sjöberg

GIANT SAND

"...Is All Over the Map"

Thrill Jockey/Border

Det har alltid varit lurigt med Giant Sand och Howe Gelb. Gör han inte helt obegripligt experimentella spelningar så är det plattor som låter som rena fyllejam. Men som ändå på något sätt fungerar. Men då och då blir det hur bra som helst. En låt här och där på en platta och så hela *Ballad of a Thin Line Man* förstås. En fullständigt lysande och sprakande elektrisk platta. Gelb är en underskattad gitarrist, likt Neil Young finns där en känsla och ett vansinne som jag sympatiserar med. Det stökiga blandas med det ökenödsliga på ett ibland genialt sätt. Låtar som *Remote*, *Cracklin Water* och *Napoli* är stor musik. Sedan finns det några bagateller, men så är det med Giant Sand. Denna platta bevisar det man redan visste att så länge Howe Gelb och Giant Sand bryr sig om att göra musik kommer de att på något sätt vara intressanta och väldigt coola.

Jonas Elgemark

THE GOODIE MOB

"One Monkey Don't Stop No Show"

Koch/Universal

Efter diverse förseningar släpper veteranerna Goodie Mob det viktiga första albumet utan stjärnan Cee-Lo. I intervjuer förklarar Big Gipp, Khujo och T-Mo att de inte alls är sura för att han gått solo men plattans titel skvallrar om något annat.

Liksom de flesta andra Dungeon Family-kollegor som till exempel Outkast gör Goodie Mob modern och lekfull hiphop som spretar åt alla håll. *One Monkey Don't Stop No Show* har en del sköna spår som smutsiga *Shawty Wanna be a Gangsta* men låtmaterialet håller tyvärr inte för ett helt album. Precis som på *Cee-Lo Green is the Soul Machine* alltså. Kanske dags att börja fundera på en återförening?

Daniel Severinsson

THE GOOD LIFE

"Album of the Year"

Saddle Creek/Border

En god vän visade mig bilder ifrån sin USA-resa. Många av dem föreställde allt det som aldrig får någon större uppmärksamhet annat än i mer eller mindre sorgliga relationsprogram. Då i någon form av verklighet som alla desperat försöker lämna, i sina billiga kostymer och smaklösa klänningar och uppflugna i studios beiga soffor och stolar en stund av lycka, att vara i TV. Plötsligt finns inte dessa tomma gator, trottoarernas soptunnor och new age-affärernas ensliga skyltfönster. Ödsliga parkeringar, malls och bortglömda kundvagnar. En tom bar och en tvättomat med biljardbord (också tom). Jag var glad att han visade dem för mig.

En annan vän brukar på min fråga (efter en bekymmerslös fika) vad han skall göra närmast, svara: spela in ett album eller två. Jag vill så gärna tro honom, jag vet att det kommer att bli fantastiskt. Fast så är synten trasig och pianot glappat något. Men det är inte det som är det viktiga, inte heller att planen finns där (det gör den säkert inte heller) utan att man redan har gett upp. Att jag är så medveten om att verkligheten är någon helt annan. Ingen Abbey Road, ingen Yellow Brick Road utan Änåsvägen.

Det finns alltid tid att prata om det storslagna, det fantastiska och extraordinära. Jag gillar också att bre på, att faktiskt, om inte blåsa upp tillvaron, så i alla fall försöka glömma dess oftast oerhörda grähet med myter om glitter och neon, pengar och jordenruntresor. Eller i alla fall fokusera på en spåravgagnspsykopats irriterande skrik. Det andra, som inte ryms i de större fantasierna och fantastiska berättelserna, försvinner hur som helst.

The Good Years Tim Kasher har, i alla fall på två skivor, fångat mitt intresse i sina ytterst vardagstragiska betraktelser. Hans texter må vara tvistade verkligheter de också, han sjunger ju knappast om disken, men ändå är de så pass nära allt det som glöms bort och flys ifrån, att jag faktiskt lyssnar på vad han sjunger om. Det finns en tanke i alla de berättelser han har. Tanken om att det inte handlar om att fly ifrån vardagens misär, inte heller göra den till något vackert utan snarare en slags eftertänksam naturalism och att det i sig också kan vara vackert. Jag tycker också om hans röst, jag tycker om titelspåret första fras om att kråkas i vårdinnors sovrum. Jag tycker om alla de mer eller mindre sorgsna öden som han beskriver. Det är sant att det sjungits om förr, *A, E, Hm* har vi hört sedan 1965 och så där kan jag hålla på. Det viktiga är ändå att The Good Year är ett bra band och att *Album of the Year* är deras bästa skiva hittills.

Fredrik Eriksson

THE GO! TEAM

"Thunder, Lightning, Strike"

Memphis Industries/Playground

Visst är det frågan om en bagatell. En småsak, någonting att inte fästa sig särskilt långvarigt vid. Ändå finns det något så oerhört charmigt i allt som egentligen inte är viktigt utan mest kul. Jag slipper leta referenser, långsökta tolkningar, insmugna allegorier och intellektuella kullerbyttor. Lätt som en sommardag smiter jag in ett ögonblick på en konsert med The Go! Team, konstaterar att de är två asiatiskor som spelar trummor, att det är trångt på scenen och att munspelet är på gång att bli årets saxofon. Det slamrar på ganska bra och hon som rappar och hojtar verkar tycka att det är roligt. Lite för okoncentrerad för att egentligen orka lyssna ordentligt förstår jag att poängen är att det ska vara precis sådär stökigt, svängigt, kul och inte särskilt blodigt. Nöjd går jag därifrån, lyssnar med ett halvt öra i baren och glömmar så småningom att jag ska upp halv sju i morgon bitti.

Så varför egentligen vika ut sig i någonting mera. *Thunder, Lightning, Strike* är bra musik för alla som gillar slarvigt svängiga slammertrummor, brusiga samplingslåtar och någon som old schoolrappar utan något speciellt innehåll. Jag är glad, alla andra blir glada och det är tråkigt att vara bakfull på jobbet. Det är kul att The Go! Teams soulpopliga lo-fiorgie letar sig utanför en limiterad vinylsjua och låter oss som någon gång ibland kan unna oss vara bekymmerslösa, få vara det även i hemmet (och åskan mullrar passande i fjärran).

Fredrik Eriksson

GRAVENHURST

"Flashlight Seasons"

Warp/Border

Nuförtiden vet man aldrig vad man kan hitta på Warp. Gravenhurst är väldigt långt från electronican bolag oftast förknippas med. Bandet bestod när *Flashlight Seasons* spelades in endast en person, singer/song-writern Nick Talbot. Nick har en ilska stor som berg inom sig, han har inte tur i kärlek heller. Däremot är han bra på kraftfulla texter. "You will never understand the lengths I go to light your way" eller "the east end rogue you so admire is a murdering fuckhead" för att inte tala om "climbing the stairs in the dark I won't reach out for anyone" är bara några exempel.

Musikaliskt är *Flashlight Seasons* däremot betydligt mer finstämd. Akustisk gitarr är det dominerande instrumentet, bortsett från Nicks ljusa röst. Det är vackert.

Givetvis kommer skivan i en snygg, Constellation-liknande pappförpackning.

Henrik Strömberg

THE HEAVILS

"Heavilution"

Metal Blade/Border

Det är alltid befriande när band vågar ta ett steg utanför de uppenbara ramarna. The Heavils är det exempel på detta. Metal/hårdrocksbandet är inte rädda för att ta in influenser från den mer smutsiga rocken som svetts i den amerikanska öknerna eller ändra mindre detaljer som en plötslig och oväntad förändring i trumtakten. Eller som i titelspåret där de mixer in funk i en variant som stundtals påminner om ett tidigt Red Hot Chili Peppers på galen kurs genom metalland med en sångare som låter som en förbannad Lemmy. En rymlig och vital rock som The Heavils visar upp är alltid välkommen.

Andreas Eriksson

HOOBASTANK

"The Reason"

Island/Universal

Sån här ofarlig och välkammad "hård" radirock från USA som Hoobastank (snyggt namn grabbar...) massproducerar

är definitivt en käpphäst för mig. Har svårt att ens närma mig dess muskelupplåsta stadiumpretentioner. Texterna är platta medan musiken är förutsägbart som en sitcom. Usch, det känns som om de förstört en hel framtida veckas lyssning för mig...

Gary Andersson

HOT WATER MUSIC
"The New What Next"
Epitaph/BonnierAmigo

Epitaph är ett bolag som ständigt lyckas knyta till sig intressanta band. Hot Water Music är definitivt ett sådant. På tredje släppet *The New What Next* bjuder kvar-tetten på svänga pop-punktoner men dop-par låtarna i en mörkare, tyngre form och en dynamik som inte är vanlig bland dagens amerikanska punkare. Visst låter det väldigt mycket USA, men ibland är det inte alls så illa.

Andreas Eriksson

HYP0
"Random Veneziano"
Active Suspension/Dotshop.se

"Moderna dadaister kan inte ha fel" sjöng Cosmic Overdose, bandet som skulle bli Twice A Man, en gång i tiden. Huruvida parisbon Anthony Keyeux lyssnat på svensk nyvägsint eller ej, är och förblir förmodligen en gåta. Som fransman är det bara att slå upp litteraturlurikonet på tidigt nitton-hundratals och läsa. För dadaistiskt är vad Random Veneziano är. Dadaistisk electroni-capop som går på nöjesfält, dricker absint och inte låter någon som helst logik styra de impulsiva handlingar som tränger upp till medvetandet. Som att bestämma sig för att åttiotalets italienska disco skulle må bra av att processas runt ett par varv i datorns kretskort (*Porn Potato*) eller att världen behöver en stökigt hopklippt glitchchanson som besjunger Abba på samma sätt som de legendariska orden "Elvis has left the building" (*Benny Björn has Gone Forever*).

Slutledning: medryckande pop, ljud som hittats på åttiotalssoptippen och recyclets till totalt oväntade saker, fest, tokigheter och galenskap. Ett album att älska eller... ja du vet.

Mats Almegård

INCOGNITO
"Adventures in Black Sunshine"
Edel/Playground

På första sidan i texthäftet tackar Jean-Paul "Bluey" Maunick en snubbe han en gång i tiden var bekant med. Namnet på honom har Bluey glömt, men den musik han introducerade i Blueys liv kommer han alltid att minnas. Stevie Wonder, Alice och John Coltrane, Fela Kuti, Marvin Gaye och Otis Redding är några av dem han fick höra genom denne namnlöse herre. Och det märks att musiken satte sig. Incognito gör souljazz som ekar av influenser från sjuttio- och åttiotalet. Det är stundtals trivsamt och snyggt. På andra ställen alldeles för överproducerat och trist. Särskilt när studi-omusikerna ska visa vilka bjässar de är på solon som i *The World Is Mine*. Då blir det outhärdligt.

Mats Almegård

INTRICATE
"In Pectra"
Spezial Material/Dotshop.se

De båda schweizarna Thomas Federspiel och Fabian Stabi verkar ha lyssnat en hel del på Warps katalog. På *In Pectra* kan man ana närvaron av en och annan Autech-relät, ett Boards of Canada-beat och en hiphopbrud i la Prefuse 73. Nu är det inte så att Intricate låter som billiga kloner. Inte alls. Det här är suggestiv hiphopelectronica med egensinne och känsla. Men inspirationen har knappast kommit från alptoppar och friluftsliv. Det är mörkt, sugande och något klaustrofobiskt. Men

trots mörkret glimtar lite ljus in och balanserar ljudbilden. Gör den intressant, även om det inte håller rakt igenom. Mot slutet av skivan känns det något stillastående och de hopvända beatsen hade mått bra av någon slags uppmjukning. Det är heller inte lika bra som nämnda Warp-akter, men det är lite mycket begärt av en debutskiva att slå ut Autechre och Boards of Canada. Istället konstaterar jag att Intricate gjort en bra och lovande albumdebut.

Mats Almegård

JEFF BENNETT'S LOUNGE EXPERIENCE

"Ancient Keys"
Deeplay Music

För mig är Jeff Bennett killen som gör techhouse på sköna bolag som Poker Flat. Men i sitt nya projekt är det inte den elektroniska minimala housen som står i fokus. Och det har du kanske redan noterat. Namnet säger ju det mesta. Det handlar här om loungeupplevelser. Eller erfarenheter om man så vill. För de som trevar efter revolvren när man nämner ordet lounge har jag en uppmärksamhet – skjut inte skarpt den här gången. För det är inget sömndrypande downbeatprojekt som Bennett kokat ihop. Visst är det lounge. Men snarare den lite upplyftande, den som angränsar till svängig house och organiska sound, men som vågar vara långsamt utan att bli tråkig. Ett bra komplement till Thievery Corporations särställning inom loungen alltså.

Mats Almegård

JUNIOR BOYS
"Last Exit"
Kin/Dotshop.se
FREEZEPOP
"Fancy Ultra-Fresh"
Archenemy/Dotshop.se

I Köln släpper Kompakt tolv efter tolv med techno som är baserad på poplåtar. I samma stad sitter Mouse On Mars och har knäpat ihop ett av de starkaste popalbum jag hört på länge. Och i Sverige är det Sophie Rimheden som gör den finaste elektroniska popmusiken. Junior Boys och FreezePOP har kanske inte så mycket att göra med varken techno, dadaistisk electronica eller glitchdisco, men de har en sak gemensam med alla de övriga. De har insett att den elektroniska musiken behöver en rejäl melodiinjektion. För poppig är det helt klart. Och melodiskt. Båda banden gräver djupt i åttiotalets syntpopmylla och hittar saker de plockar upp, vrider och vänder lite. Återvinner. Där FreezePOP känns lite för mycket tuggummi och pastellfärger vet Junior Boys att förvalta sina åttioitalsinfluenser. De tar dem och gör något nytt av dem. Blandat med dansanta beats, fräscha ljud och smarta texter är de vad alla fans av vemodspop väntat på.

Mats Almegård

KARATE
"Pockets"
Border

Produktiva Bostonbandet Karate är ganska ensamma om sin sofistikerade gitarrock med både grunge-, Steely Dan- och jazinslag. Jag håller några av deras plattor väldigt högt. Speciellt *In Place of Real Insight* och *Unsolved*. Men på *Pockets* faller de tillbaka och den spänning som brukar finnas i deras musik är inte lika utmärkande här. Drivet finns där och Geoff Farinas laddade gitarrspel, men det finns för få låtar som riktigt griper tag. Men när det gäller Karate så är deras lägstanivå ganska hög, så betyget stannar ändå vid klart godkänt.

Jonas Elgemark

R KELLY
"Happy People/U Saved Me"
Jive/BMG

En bra låt är en bra låt är en bra låt. Vi säger det i kör en gång till: En bra låt är en bra låt är en bra låt. Och: En bra skiva är

en bra skiva är en bra skiva. För vad R Kelly visar på sitt åttonde album, som är en dubbel, är just det – han kan göra bra skivor med ett schysst sound. CD1 är gjord för det soulgrooviga dansgolvet och kan spelas långt in på småtimmarna, med allt tätare mellan dansarna, och CD2 är mer eftertänksam och soulreligiös. Mer gjord för den soliga söndagen efter. Vad R Kelly däremot inte är så bra på är att göra riktigt bra låtar, det bestående intrycket är av helheten och inte de enskilda delarna. Av hans radiomässiga pratande mellan låtarna också – ett rätt kul grepp.

Allt väl då? Ja, om man bara kan se till verket och ser en bra skiva som en bra skiva – visst. Men kan man inte göra sig fri från barnporranklagelserna mot Kelly, mot den självklara rätten han tar sig att i det ljuset sjunga om religion, om att han trots allt gör musik som ska leda till sex – nej. Jag kan inte det. Artisten är sitt verk, ett verk är också artisten och i det ljuset – hur förföriskt och discoblänkande det än är – är en skiva som lämnar en bitter eftersmak inte bra. Sorry.

Kalle Malmstedt

KEN RING & TOMMY TEE
"2 legender utan pengar"
Tee/BonnierAmigo

Tunge Ken "som-gick-över-gränsen-i-pryda-rojalistsverige" Ring har efter fångelsevistelse och annat strul varit tvungen att söka sig västerut för att släppa denna platta. Norges egen hiphopkung Tommy Tee har tagit sig an vår gossen ruda i ett försök att ge luft åt förortens nedtryckta röst. Och det betyder att vi får höra en hel del om hur livet med droger, smutsiga brudar, snutar och gatubarn är. Kens röst är raspig som en fyllerossling och de norska beatsen är habila, men det mesta känns tjatigt och bittert. Ken har haft det tjockt, det fattar vi, men det behöver inte betyda att hans platta är speciellt spännande. Och de käcka norske gutter som rappar sida vid sida med Ken låter mest som smurfar.

Gary Andersson

KITTIE
"Until the End"
Artemis/Showtime

Kittie är inget vanligt metalband. Systrarna Morgan och Mercedes Lander har tillsammans med nya gitarristen Lisa Marx hittat en perfekt blandning mellan vanligt dödsval, Cradle of Filth-skrik och mer gotiska, stämningssättande sångslingor. Ett bra tecken på att tjejer även hör hemma i den mansdominerade metalmusiken.

Andreas Eriksson

KOTRA
"Dissilent"
Nexsound/Border

34 minuter omusikaliskt diskantgnissel, någon? Om det ändå hade funnits någon rytm, någon melodi. Men nej. Bra smärt-samt höga ljud utan reson. Omslaget är det enda positiva med detta albumet.

Henrik Strömberg

SHAZNAY LEWIS
"Open"
London/Warner

Shaznay Lewis, en av de mindre kända All Saints-medlemmarna, släpper nu en piggsoloskiva där hon blandar karibiska rytmer med akustiska gitarrer, flickbandsmainstream-amp och swing. Och det låter rätt skönt ibland. Men den söta kommersiella hinnan som ligger över låtarna är i längden alltför kletig och hindrande. Bisarrt är det dock att hon fått med hiphopclownen Biz Markie på *Dance...*

Gary Andersson

LORD BELIAL
"The Seal of Belial"
Regain/Sound Pollution

På ljudet till det akustiska introet på låten *Legio Inferi* borde alla höra att Andy La

Roque har producerat Lord Belials femte album *The Seal of Belial*. Plattan ges ut av Sveriges stolthet, Regain Records, som har prånglat ut kulturhistoria ett bra tag nu.

The Seal of Belial är ett välgjort album som visar på ett band med rutin. Ljudbilden ger intrycket av ett landskap som skiftar – growl vs kvinnlig skönstämma, tajt dist vs akustiskt plingeling – om än lite väl knappst. Det finns inga riff på detta album som fastnar vid de första lyssningarna, men så är det också musik som kräver tid och full uppmärksamhet. Plattans bästa spår är *Legio Inferi* och *Mark of the Beast*, främst därför att refrängerna är detaljrika och bryter av. *Chariot of Fire* och *Abysmal Hate* skulle ha behövt samma kosmetika.

Torbjörn Hallgren

MAGNUM
"Brand New Morning"
Steamhammer/Playground

De här Birmingham-baserade gubbarna har, med något uppehåll, sedan 1978 varit ett välkänt namn för intressenter av hård melodisk rock. Bandets kärntrupp som utgörs av Bob Catley (sång), Tony Clarkin (gitarr) och Mark Stanway (keyboards) är fortfarande intakt och på *Brand New Morning* visar de tydligt att gnistan finns kvar. Titellåten, *I'd Breathe for You* och den Status Quo-riffande *The Last Goodbye* är traditionellt pompiga Magnumstänkare av hög klass och det bär inte emot det minsta att placera albumet bredvid 1985 års *A Storytellers Night* (1985) och *Wings of Heaven* från 1988.

Roger Bengtsson

MALKOVICH
"10 Song"
Mordam

Malkovich är upprörda, nej de är arga – eller nej, de är fullständigt förbannade. *10 Songs* innehåller precis som namnet antyder tio låtar och varar bara i drygt en kvart, men ilskan hinner sätta sig ändå. Det gör den redan i första låten. Men trots den intensiva forceringen av brutal hardcore bubblar det upp andra nyanser som gör att helheten går att smälta.

Andreas Eriksson

MANTLER
"Landau"

Tomlab/Dotshop.se

Tänk dig att en skivhandlare ställde ut sina vinylskivor på trottoaren. Joni Mitchells *The Hissing of Summer Lawns* och Talk Talks *Spirit of Eden* halkar ur sina omslag och hamnar bredvid varandra. Sakta smälter vinylerna samman i det gassande solskenet. Ungefär så låter kanadensaren Mantler (Chris A. Cummings) på den andra skivan han släpper på Tomlab. Välproducerad, avslappnad, vacker musik någonstans i skärningspunkten mellan pop, jazz och new wave. Det är en skiva som har sina fina stunder och en hel del som blir något anonyma och trista.

Mats Almegård

PHIL MANZANERA
"6pm"
Hannibal/Showtime

På *6pm* kommer Phil Manzanera tillbaka till 1967 års psykedeliska London då han var tonåring och lyssnade på Beatles och Pink Floyd. Ända sedan Roxy Music startade har medlemmarna haft egna projekt vid sidan om och gitarristen Manzanera är inget undantag. I mitten av sjuttioalet släppte han en liveplatta med bandet 801 som också Brian Eno var med i. Trots att Roxy Music återförenades och spenderade ett år på världsturné filade Manzanera samtidigt på *6pm* i sin hemmastudio. Folk från Pink Floyd, Roxy Music och The Pretenders kom och hälsade på och hjälpte till lite.

Det psykedeliska filtret fungerar som trampolin för vissa låtar, som växer genom

de härliga psykmattorna av ekon och diverse smygande störljud. Andra låtar är mer åt det navelskådande och frånvända slaget och står mest och stampar på stället.

6pm genomsyras av mognad och ro. Någonstans känner man att det inte är en speciellt hungrig artist som ligger bakom. Trots starka låtar känns det emellanåt lite sömnigt.

Johan Joelsson

MARK LANEGAN BAND
"Bubblegum"

Beggars Banquet/Playground

När Lanegans åtta-låtars CD *Here Comes that Weird Chill* kom för några månader sedan knockade den mig helt. När man sedan förstod att den bara innehöll outtakes från inspelningen av den här plattan så blev förvåningarna enorma på *Bubblegum*. Men på *Here Comes that Weird Chill* finns en helt suverän tolkning av Beehearts *Clearspot*, den underbara *Lexington Slow Down* och ett gäng andra låtar som faktiskt slår ut det mesta på *Bubblegum*. Med detta inte sagt att *Bubblegum* är svag på något sätt. Här finns en nerv som borrar sig igenom märm och ben medan Lanegans röst skrämmar små barn. När *Here Comes That Weird Chill* var en spark i magen så är *Bubblegum* mer utdragen. Dels med sina femton låtar och med fler ballader, det är så som vi är vana att höra Lanegan på hans senaste plattor. Inte många gör balladerna lika ensamma och med en så ödesmättad dramatik som Lanegan. *One Hundred Days* är en sån. *Strange Religion* en annan. Så skynda till butiken och införskaffa *Here Comes that Weird Chill* och sen *Bubblegum*.

Jonas Elgemark

MARK ONE

"One Way"

Planet Mu/Border

Förra året var Mark One nominerad i genren Best Grime Producer vid brittiska Sidewinder Awards. Mark One fick nöja sig med en sjätteplacering. Vann gjorde Wiley som vid sidan av Dizze Rascal etablerat sig som grimens största namn. Men Mark ska man inte glömma. Faktum är att *One Way* är en riktigt stark skiva, även om jag väl får erkänna att den varken kommer upp i samma nivå som Wiley eller Dizees plattor.

Så tar Mark One lite andra vägar också. Det märks att han har en historia inom d'n'b för den ljudbild han har försett *One Way* med är intensiv och mörk, även om den inte alls är lika upptempo som den d'n'b han gjorde för några år sedan. Det handlar här snarare om långsamt malande och kallsvettiga beats som låter som ett soundtrack till en knarkares avtändning.

Mats Almegård

MAŞE

"Welcome Back"

Bad Boy/Universal

En av P Diddys bad boys är tillbaka efter några år, men inget har förändrats – han serverar samma mysiga krammusik i för-mögen miljö som vi vant oss vid. MaŞe ser fortfarande Cosbykäck ut och hans sönderslipade hiphop (?) får i bästa fall några huvuden att nodda när den spelas i ljudkulisssradio. För mig ger han teflonmusiken ett ansikte. Trots (eller kanske också på grund av?) några nynnynliga samlingar.

Gary Andersson

METAL CHURCH

"The Weight of the World"

Steamhammer/Playground

Alla band på åttiotalet verkar fortfarande vara vid liv eller åtminstone återuppståndna, från losers som Krokus till giganter som Mötley Crüe och Overkill. Senaste livstecknet är 20-årsfirande Metal Church. I slutet av sommaren släpper de tio nya låtar på tyska labeln Steamhammer.

The Weight of the World är dock tyvärr långt ifrån lika bra som klassiska *The Dark* från mitten av åttiotalet. En av anledningarna är att Dave Wayne inte längre sjunger, eller framförallt att nye Ronny Munroe är en sämre ersättare.

Låtmaterialet är inte heller av den kaliber som Metal Church hade behövt för att sälja många skivor. I tunga titelspåret *Weight of the World* och *Bomb to Drop* har de i alla fall prickat hyfsat rätt, det senare spåret känns som en typisk metal-anthem. Till höstens turné måste Metal Church ändå vara beredda på att publiken till största delen kommer för att höra gamla låtar ("Spela *Ton of Bricks* och *Method to Your Madness* nurå!") hellre än materialet från *The Weight of the World*.

Torbjörn Hallgren

MEZZANINE

"American Burnout"

Buzzville/Sound Pollution

Efter att två kompisar till mig varit på Velvet Revolverkonsert började vi prata om Scott Weiland. Snarare var det de som fick övertyga mig om att den där ormande karl i videon till *Slither* verkligen var Weiland. Jag mindes inte honom så. Scott för mig var bockskägg, päls och stora solglasögon och en mörk stämma. Hur som helst, efteråt gick jag hem och återupptäckte Stone Temple Pilots som jag inte lyssnat på på många år. Jag lyssnade även på lite med Alice In Chains och tillbringade några dagar i det gamla grungetrasket. Det passade sedan utmärkt att det kom en skiva på posten som låter mycket Stone Temple Pilots.

Mezzanine är en trio från Atlanta med en sångare vars röstregister är påtagligt lik Weilands. Till deras nackdel kan man säga att de är långt ifrån originella. Deras grunge/stonerrock har inte utvecklets sedan genrens storhetstid i början av nittiotalet. På sätt och vis är det även ett gott tecken. Att Mezzanine inte börjat fjanta med rapsång som nu-metallarna eller liknande ingredienser av förfall. Någon måste ju hålla genren vid liv. Något som är gott ska förvaltas. Många skulle säkerligen argumentera emot mig när jag jämför grunge med något gott. Idag kan jag ju inte säga att jag lyssnar mycket på den genren. Nirvanas unplugged-platta är väl den enda som blir genomspeland med jämna mellanrum. Och vad gäller Mezzanine kan jag säga att jag kommer spela den ett tag, men så småningom lägga den till handlingarna när nostalgin har förlorat sin charm.

Annica Henriksson

MILLENIUM

"Jericho"

Metal Heaven/SPD

Om du under sommarens idoga regnkaskader känt ett sug efter lite heavy metal från Florida med lite avhoppade medlemmar från diverse band då kanske Millennium är något för dig. På något sätt påminner *Jericho* om Joacim Cans (Hammerfall) solodebut och lämnar således en ganska likgiltig eftersmak. Det största problemet är den skitnödiga frasering som sångaren ideligen återvänder till, en låt som *Enemy of the Sun* skulle vara riktigt behaglig om någon annan stod bakom micken.

Roger Bengtsson

MOTORPSYCHO

"The International Tussler Society"

Stickman

Norrmännen drog sig långt upp i den norska fjällvärlden när de skulle spela i denna skiva. Utanför den lilla stuga som var inspelningsstudio var det 20 minusgrader. Men kölden verkar inte ha påverkat dem, Charlie Bob Bent är lika flink i fingrarna som vanligt och levererar basgångar som många skulle döda för. Inledningen *Hig-*

hway Zen är klockren tung boogierock och jag minns inte när Motorpsycho svängde så mycket senast. Bandets försök att ge sig på country stannar vid att de hanterar genren och det inte blir pannkaka, däremot blir det inget speciellt.

Motorpsycho har nu kommit till en punkt där de prövat på de flesta genrer från sina skivsamlingar. Det är ett läge då många band skulle kunna hamna i en kreativ kris, men än så länge låter det inte som Motorpsycho är där. Jag vet att det är ett band som vill prova nya vägar och testa olika stilar. Men de borde koncentrera sig på det de behärskar bäst, och trots att de får till melodiska poplåtar då och då, blir den tunga malande rocken som de är bäst på.

Jonas Elgemark

THE NEW YEAR

"The End is Near"

Touch and Go/Border

När Texasgruppen The New Year släppte sin förra skiva för sådär tre år sedan tyckte jag mig höra skotska tendenser, jag kan knappt förstå varför. Kanske för att jag då inte var särskilt inlyssnad på bröderna Matt och Budda Kadanés förra grupp Bedhead och tyckte mig spåra någon slags Pastels-nonchalans och samma slappa stil som på deras *Mobile Safari*. Det är trots allt att vara fel ute, helt fel (och stel), för The New Year är så oerhört mycket USA. En rak linje från slowcoremästarna Codeine och intrycksblanka gitarrnisslarna Seam och Fuck via Bloomington till Low med försiktiga avstickare till Hobokens finaste. De har (förstås) spelat in med Steve Albini, de kan egentligen inte sjunga men ändå är det så oerhört vackert, höstigt och fint. Längtanmusik. Vi som hoppas på att veckorna ska fly undan och ändå bara dessa ändlösa kvällar och nätter. Sorgligt men på något sätt också underbart. Det finns förtröstan och hopp, någonstans i vemodet, och i det försiktiga tassandet.

Det viskas fram de där sakerna som är romantiska och fina men också kan vara viktiga att höra. För att man ska förstå vad som egentligen är av värde och inte bara en massa innehållslöst babbel. De kan också göra det aviga till något naturligt, självklart. The New Year är aldrig knöliga för sakens skull, de har världens vackraste gitarrljud. De gör en vinkning till Bad Seeds bästa låt *Stranger than Kindness* – en applåd. Långtanmusik för natten och amerikansk vemods-indie när det är som absolut stilsäkrast.

Fredrik Eriksson

NOVAK

"Perpetual Motion"

Novoton/BonnierAmigo

Med befriande öppenhet och stor upptäckarlusta tar sig gotländska Novak en uppgiften – att knäpa ihop en inspirerande popplatta. Men jag skulle ljuga om jag sa att det inte luktar relokalsnivå på vissa saker på *Perpetual Motion*, och ändå stör det inte nämnvärt eftersom charmfaktorn är såpass hög. Det låter fräscht och nytt (hur ofta kan man säga det idag?) inom de givna ramar som man satt upp för sig. Melodiös gitarrpop förändrar inte världen men den kan istället vara rejält underhållande. Och med Christian Björkmans pigga och säregna röst kan det bära riktigt långt. Om han tränar lite mer på sitt engelska uttal, vill säga.

Gary Andersson

PANDA BEAR

"Young Prayer"

Paw Tracks/Border

Till vardags spelar Panda Bear med Brooklynbandet Animal Collective. De har gjort sig kända för sin saliga blandning av krautinfluenser, punk, minimal techno och

isolationism. På egen hand låter Panda Bear mer som en skadad lägereldsångare. Logiskt kan tyckas eftersom albumet är ett sätt att bearbeta sin faders död. Och man får hoppas att terapin fungerar, men lyssningsbart är det inte. Introspektiv sång och plinkande på akustisk gitarr. Nej, undvik denna terapiesession, om du inte pluggar på psykologlinjen och vill ha ett alternativ till kurslitteraturen förstås.

Mats Almegård

THE PARTISANS

"Idiot Nation"

Doctor Strange/import

– Partisans?

– Ja, Partisans.

– Vadå, riktiga Partisans?

– Ja, riktiga Partisans.

Jag blev ganska förvånad när jag fick veta att det gamla fina punkbandet The Partisans från Wales spelat in sitt första album på 20 år i en studio i Vänersborg. Och att de numera har Göteborg som bas. Gitarristen och originalmedlemmen Lealand har blivit göteborgare och har både hittat ett par svenska bandmedlemmar och övertalat ursprungliga sångaren Spike att damma av punkkostymen och återförena bandet. Så kan det gå.

The Partisans bildades i slutet av sjuttiotalet och blev del i den flod av råbarkade grupper som svepte över England när de ursprungliga punkgängen antingen lagt av eller ändrat stil. Just Partisans var ett av de bästa banden ur denna andra punkvåg och släppte under tidigt åttiotal odödliga punkkanoner som *Police Story* och *17 Years of Hell*. Låtar som får jönsar som The Exploited att framstå som ett dåligt skämt.

På comebackalbumet hörs en melodiosare och, om man så vill, gubbigare upplaga av Partisans. En upplaga som har mer gemensamt med U.S. Bombs och andra nutida streetpunkband än med "det gamla" Partisans. Samtidigt som jag saknar den hårdföra attacken som originalsättningen hade så kan jag inte låta bli att gilla nya *Idiot Nation*. Det är svängigt och allsångsvänligt. Och några element känns förstås igen från förr. Som när Spike i låten *5 Am* fräser att "we don't want your laws/we don't want your wars". En del saker förändras aldrig.

Daniel Axelsson

PEGGY LEJONHJÄRTA

"Viskningar och rop"

Dust Music/Border

Debuterande Peggy Lejonhjärta gör det inte lätt för sig. För det jag hör på *Viskningar och rop* kan lika gärna kapsejsa vilken sekund som helst, i den balansgång mellan stor pop och halvpokoral banaliteter som trots allt svensk popmusik med rockflirtar gått sedan många år tillbaka. Peggy fixar dock linpromenaden i de flesta fall, mycket på grund av den övertygelse som ibland skiner igenom, den kompromisslöshet som gjort och gör vardagliga band stora. Här rymmer en hel del; lite svensk åttiotalspop, lite Jakob Hellman i all intensitet och lite Lustans Lakejer-känsla emellanåt. I sitt monotona rytmkomp, monotona orkestrering, monotona men ändå dynamiska känsla. I sin eleganta men i tidsandan generationsspecifika klädsel, nästan till och med i texterna. Men allt sammantaget nedsmält till svensk popmusik. Av idag. Av igår. Vanlig. Nästan så vanlig att den står ut.

Magnus Sjöberg

PETER BLEGVAD & ANDY PARTRIDGE

"Orpheus – The Lowdown"

Ape House

På förhand känns det som en intressant konstellation, Peter Blegvad från bland andra Slapp Happy, och Andy Partridge XTC:s gamla surpuppa till geni, även om de

av honom lindade popsnörena lyser med sin frånvaro här. Och att de dessutom ger sig på en teckning av Orpheus mytologiska öde, anpassat till en surrealistisk verklighet, lika närvarande i den grekiska mytologin som i dagens verklighet, lika alienerande i sin strävan som igenkännande. I det nästan i närheten av den av Einstürzende Neubauten medverkan präglade pjäsen *Die Hamletmaschine*, om än inte lika grotesk i sin skönhet. Det är inte en skiva fylld av musik, utan snarare en deklamation, där musiken får agera stämningsskapare; Peter Blegvad leder en som lyssnare rakt in i epiken, med Partridges lyhörda musikalitet som guide. Det blir en radioteater, men utan restriktioner. En virvlande saga, där man aldrig anar vart man kommer eller hur.

Magnus Sjöberg

THE PETER MALICK GROUP featuring NORAH JONES

"New York City – The Remix Album"

Koch/Universal

Remixversionen av plattan som kom ifjol vill ge känslan av ett relaxat besök i lounge-miljö, en hotellbar med hippt folk sippandes på long drinks och cocktails. Och det funkar – i första versionen av *New York City*. Därefter skiftar miljö och inredning, och vi befinner oss vips i klubbmiljö. Där Norah Jones röst inte riktigt kommer till sin rätt. Har dessvärre inte hört originalen och kan jämföra, men vågar ändå anta att det hade varit att föredra. Tror nästan att Norah själv tycker detsamma...

Niklas Simonsson

LENA PHILIPSSON

"Det gör ont en stund på natten men inget på dan"

Columbia/Sony

Det börjar lukta cowboyhattar, guldjackor och fula Bea Uusma Schyffert-designade omslag redan efter några sekunder, fyrtiofem minuter senare har man avlidit av en överdos av Orups åttiotal. Det är inte alls så dumt. Jag känner ett genuint intresse för Lena Philipsson men det vore fånigt att förneka att Orup en gång gjorde bättre kommersiell popmusik än någon annan svensk artist. I en bättre värld hade ett fullsatt Ullevi i somras sjungit allsång till *Regn hos mig* istället för *Sommartider*.

Här känns han efter förra årets onödiga GES-comeback intressant igen. Att resultatet är lite ojämnt får man ha överseende med när *Lena Anthem* och *Delirium* är omedelbar schlagerpop i samma anda som *Då står pojarna på rad*.

Men vad Morrissey menade när han uttryckte sin uppskattning för *Det gör ont* på Hultsfred kommer vi förmodligen aldrig få veta.

Thomas Nilson

THE PRODIGY

"Always Outnumbered, Never Outgunned"

XL/Playground

Hallå, Liam? Nittioalet ringde. Det vill ha sin döda musikstil tillbaka.

Experience, The Prodigys första album, visade att det gick att göra rolig ravemusik som gick att både dansa och lyssna till, och som dessutom var riktigt bra. Med uppföljaren, den massiva *Music for the Jilted Generation*, blev man fortfarande glad av att lyssna på musiken, men där fanns också något djupare och mörkare som gjorde albumet till en av världens bästa plattor. Sedan kom *The Fat of the Land*, med massor av attityd och minimalt med humor. Fortfarande med ett och annat riktigt bra parti – biten i *Smack My Bitch Up* med "arabisk" sång, till exempel – men i det stora hela ett rätt tråkigt album.

Så, sju år senare, vad bjuder The Prodigys fjärde album på? Ingenting som låter ens lite tvåtusenålet, i alla fall. Liam Howlett, som alltid gjort all musik i The Prodi-

gy, har dumpat MC Maxim och punkwanna-been Keith Flint (dansaren Leeroy hoppade av för länge sedan), och i stället plockat in diverse ointressanta kollaboratörer. I en intervju menar Liam att det här är ett helt nytt The Prodigy, musikaliskt sett. Och singeln *Girls* låter faktiskt inte alls som The Prodigy (den låter som Beastie Boys på intergalaktisk electroudflykt). Resten av skivan däremot, det är bara samma gamla tjatiga big beat-trams vi hört alldeles för mycket av. Samma "hårda" fraser upprepas gång på gång. Det är inte roligt. Det är bara överdrivet machoposerande utan substans. Ja, Liam, du är hårdast (host), lämna oss ifred nu.

I tacklistan skriver Liam: "Jag sa ju att jag skulle göra färdigt skivan!" Ett tips grabben, om det var så svårt att hitta motivation kanske du skulle låtit bli.

Henrik Strömberg

DIZZEE RASCAL "Showtime"

XL/Playground

Förra året belönades tonåringen Dizze Rascal med det prestigefyllda Mercury-priset i England för sin albumdebut *Boy in da Corner*. Med sina ultrasnabba basgångar, ettriga rap och förvirrade garageinslag var skivan ett bevis för att grimen hade växt sig stor. Och med Wileys albumsläpp tidigare i år fick Dizze konkurrens. Men den känns inte nämnvärt på *Showtime*. Det är ingen spänd uppföljare likt den *The Streets* presade ur sig. Det här är en skiva som känns ganska oberörd av den uppmärksamhet som Dizze fått. Om man bortser från det obligatoriska "fan-jag-är-bäst-och-har-sålt-si-och-så-mcket"-rappandet så klart. Men även det är lite kul, för det visar hur brittisk han är. För istället för att avsluta med ett "fuck you" som vilken amerikansk rappare som helst hade gjort, tackar han alla som köpt hans debut. Det är sött. Musikaliskt har han lugnat ner sitt frustande tempo något och slipat lite mer på sin rap och det är inget dumt beslut. Om *Boy in da Corner* var en snabb smäll på käften, är *Showtime* ett rejält grepp om din nacke. Dizze släpper inte taget än på ett tag.

Mats Almegård

THE REPUTATION

"To Force A Fate"

COMMUNIQUE

"Poison Arrows"

Lookout/Sound Pollution

Bland det svåraste som finns som artist måste vara att göra kritiker nöjda. Det finns många osynliga lagar och regler för vad som räknas som bra i en kritikers öra. Och för att försvåra det ännu mer så har alla recensenter olika regler. Men i det stora hela kan vi nog komma överens om att musiken inte får vara intetsägande. Det är nog det värsta. En skiva får med fördel vara hur dålig som helst, bara den inte är så banal och tråkig att det inte finns något att säga om den. The Reputation från Chicago gör musik som går hem hos den stora massan i USA tillsammans med Maroon 5 och sådana prylar. Musik som säkerligen spelas i amerikanska dramasåpor å la *Felicity*. Ganska småmysig rock med stora refränger och sångerskan i förgrunden, där ackompanjemangnet snällt följer sångens melodi och aldrig tar spännande utstickare. Det finns inte ens gitarriff hos det här bandet trots att det i biografin står att de är ett rock'n'roll/punkband. Okej jag måste erkänna att gitarrerna inledningsvis i *Let this Rest* låt som The Fiery Furnaces, men efter några sekunder dog allt. Jag tycker The Reputation borde ta bokstavligt på den där låttiteln...

Det verkar som om Lookout Records har specialiserat sig på skräp. En titt på hemsidan och jag hittar bland alla dessa

fjäntband namn som Rancid och The Donnas, vilket var otippat. Men till 90% ska man undvika plattor från detta bolag. Vad gäller Oaklands Communiqué så står det att läsa i biografin: "MTV, commercial radio and press flipped over the band and their fresh take on classic sounds". I översättning blir det ungefär "detta är kommersiellt skräp producerat för den kommersiella massan". Vidare står det att plattan är ett mästerverk och att det är detta kidsen har väntat på – med trallvänliga refränger och dansanta beats som man kan shejka sin booty till. Ja, vill man skaka rumpen till rader som "Our body's keep sweating/we've got the perfect weapon", så varsågod. Men räkna inte med mig.

Annica Henriksson

RHAPSODY

"Symphony of Enchanted Lands II – The Dark Secret"

Steamhammer/Playground

Italianerna är tillbaka med sin femte fullängdare och innebär detta inte det stora genombrottet då vet jag inte vad som ska till. Skivan inleds oväntat med berättarröst signerad Christopher Lee (som spelade Sauroman i *Sagan om Ringen*-trilogin) och hans återkommande stämma bidrar otvivelaktigt till att en filmisk stämning ligger som en behagfull dimma över verket.

Musiken spänner över ett brett register från bombastisk power metal till klassiskt influerade partier med flöjtar, stråkar, kyrkorgel och medeltida instrument. Halvvägs in i skivan känns det som jag är mitt i en episk storfilm och trots att det i vissa mindre stycken är lite väl glättigt power metal är *Symphony of...* en omskakande och överväldigande upplevelse.

Roger Bengtsson

SOPHIE RIMHEDEN

"Miss"

Svedjebruk/Dotshop.se

Det har gått ett år sedan Sophie Rimhede-ns debut. *Hi-Fi* släpptes. Med *Miss* trampar hon vidare på samma spännande stigar som gjorde debuten till en omtumlande upplevelse. Men inte nog med det, Rimheden tar även små utflykter in i ljudlandskap som hon inte närmade sig på debuten och dessutom märks det att hon blivit en säkrare producent. *Hi-Fi* var njutbar i små portioner och blev lite väl kantig som helhet. *Miss*, å sin sida, har skalat av de allra tvärraste kasten och känns mycket mer sammanhållen.

Det är fortfarande elektronisk pop som doftar mycket åttioital, det är fortfarande glitchig ljudbild och det är fortfarande vemodiga sånger. Men de känns så mycket starkare, bättre och mer slitstarka. Det här är definitivt en skiva som håller rakt igenom, även om det finns spår som sticker ut. Exempelvis är *High* knipande vacker, duetten med Johan Sigerud i *Sweet Heart* kriminellt bedärande och *Wrong* är pumpande dansgolvsvärme i kallt ösregn. Men som sagt, den här gången behöver man bara trycka på play och njuta i femtio minuter.

Mats Almegård

THE RITES

"Wish You Never Knew"

Mordam

The Rites sparar inte på krutet. På bara åtta låtar hinner de trycka in mer attityd än många andra band. Men de tar inte i så att de skiter på sig, inte i varje låt i alla fall. Med grunden i gammal hederlig punk blandar de in modern hardcore och de gör det riktigt bra. Snabba och taktfulla trumslag bannar väg tillsammans med giftiga gitarrer. Detta har gjorts förr men ibland spelar det mindre roll.

Andreas Eriksson

ROLLING STONES

"Singles 1965-1967"

Universal

Skarpt pianoriff, pumpande bas och pa-na-na-na-na. Handklapp, galopperande trummor och en bedjande Jagger: "Let's spend the night together/Now I need you more than ever". Ytterligare 24 fantastiska Rolling Stones-låtar samlas på elva CD-singlar i den här tjusiga boxen. *Get Off My Cloud*, *19th Nervous Breakdown*, *Paint it Black*. Och så vidare. Musik blir faktiskt inte så mycket bättre än så här.

Däremot måste det sägas att *Singles 1965-1967* är ett rent samlarobjekt. Samtliga låtar finns sedan tidigare tillgängliga, exempelvis på *Singles Collection – The London Years*. En box som inte bara är billigare utan också täcker en längre tidsperiod. Men, som sagt, den här nya boxen är väldigt snygg. Singlarnas omslag är kopior på originalomslagen och även själva CD-skivorna är imitationer på de gamla vinylsinglarna. Man startar med *(I Can't Get No) Satisfaction* och går i mål med den svävande *The Lantern*, B-sida till Bill Wyman-experimentet *In Another Land*.

Singles 1965-1967 är givetvis ännu ett sätt att göra Mick Jagger och de andra stjernans plånböcker ännu tjockare och fansens fickor lite tunnare. Säg vad man vill om det, men gosse, vilken rockmusik de gjorde!

Daniel Axelsson

SAIKO-POD

"Phutureremixes"

Spiraltrax/Cosmophilia

Danska Overlords var ett av de där banden som sög upp det sista i EBM-vågen och förde över den till något nytt. I Belgien kallades det New Beat och representerades av band som A Split Second. I Danmark var det som sagt Overlords och kanske främst deras hymn *Sundown* som visade vägen in i techno och trance.

Saiko Pod består numer av en medlem, Ian Ion som var en av medlemmarna i ovan nämnda överherrar. På *Phutureremixes* låter han ett antal remixare ta itu med hans material, till största delen icke tidigare släppt. Saiko Pod gör trancetechno med klara blinkningar åt progressive house-scenen. Man lyfter inte direkt på ögonbrynen över att DJ:s som Chris Fortier och Jon Digweed gillar det dansken gör. Det är maffigt pompös dansmusik som låter som en direkt avkomma av *Sundown*. Episk storslagenhet och transframkallande manglande är Saiko Pods främsta kännetecken och i *Back to Belgium* visar han verkligen var han anser sig höra hemma. I bodymusikens förlovade land. Men han har givetvis tagit många steg framåt. Det här således låter att göra med det exakta soundet av åttiotalens band som Front 242. Men manglet och kompromisslösheten känns ändå igen. Saiko Pod är dock inte ute efter att vara hård och kall, snarare hård för dansgolvet. Och det låter riktigt bra.

Mats Almegård

SALIVA

"Survival of the Sickest"

Universal

I vissa stunder är detta en tilltalande skiva. Då snackar jag om medryckande action-rock och referenser som Backyard Babies, Kiss och Mötley Crüe som virklar runt i huvudet. Ett märkligt fenomen är att verserna är ganska catchiga medan refrängerna överlag tappar tempo och således drar ner helheten. Redan efter några låtar känns det rejält enformigt och jag ögnar förstrött igenom texterna. Här snackar vi dynga, ren och skär dynga som hämtat från rappens uppblåsta egon. Hör exempelvis på det här: "I always wanted to be the president/I always wanted to be superman/I ended up a

fuckin superstar/I'm better off then either one of them" (ur låten *One Night Only*). För att använda kidsens språk hävdar jag bestämt att detta går fet-bort, och då har jag inte ens berättat om balladerna...

Roger Bengtsson

SANCTUM

"Let's Eat"

Cold Meat Industry

Det har varit en lång väntan sedan den sju år gamla magiska studiodebuten *Lupus in Fabula*. En liveplatta, en tiotumsvinyl, något enstaka spår på samlingsskivor samt två mixningar av Extollåtar på *Mesmerized* har inte lyckats stilla hungern efter mer.

På *Let's Eat* serveras tio vålsmakande alster tillagade enligt den klassiska Sanctum-kokboken. Men denna anrättning har en något starkare smak med hårdare framtöning. I grunden rör det sig dock om gnisslande industri, medryckande electro och stämningsskapande darkwave/ambient-partier. Här finns flera låtar som redan skrivit in sig bland de bästa jag hört, någonsin. Gör dig själv en tjänst och kolla upp Sanctum, en grupp som inte fått den uppmärksamhet de förtjänar.

Roger Bengtsson

SHANK

"Do"

Nonplace/Dotshop.se

Som ena halvan av duon Flanger är givetvis Burnt Friedmann ytterst lämplig producent för skivor som *Do*. Han har själv stor vana av att kombinera improviserad jazz och elektronik. Det sex man starka bandet Shank satte sig helt enkelt i studion och skissade på sina instrument, herr Friedmann spelade in i dator och editerade allt. Resultatet är något i stil med norska Supersilent, även om det inte drar iväg åt det oljudshåll som norrmännen har för vana att göra.

På *Do* handlar det snarare om försiktigt tassande musik som trivs fint i mellanrummet mellan Shanks instrument och Friedmanns hårddisk. Vid en första lyssning låter det ganska snällt och tryggt, men när man tränger djupare in i musiken märker man de små, små detaljerna och den kärlek som lagts ned på vartenda litet ljud. Det blir ett skönt avslappnat, men ändå intressant och engagerat soundtrack som klarar sig utan film.

Mats Almegård

ADRIAN SHAW

"String Theory"

Woronzow/import

Bara några sekunder in på inledningslåten *Mirrors* sprider sig ett leende på mina läppar. Riffet, den inträngande melodin, men mest av allt när den skönt bisarra stämningen som alltid finfiner sig är ett faktum för Adrians musik är egentligen för unik för att blandas ihop med andra artister, det behövs inga referenser. Det som betyder något är vad vi har just här och nu. Adrian har skapat sig en egen psykedelisk plattform och gett oss fantastiskt musik sedan debuten *Tea for the Hydra* för nio år sedan.

På *String Theory* spelar Adrian det mesta själv men han tar hjälp av gitarrister som John Perry (Only Ones), Nick Saloman (Bevis Frond) och Bari Watts. Musiken spänner från det akustiska, genuint engelska till långa gitarrfreakouts, allt gjort med en distinkt inlevelse och med ständiga överraskningar. Låtar som *Thirty Two* och *Bide My Time* sätter starka avtryck.

Skivan avslutas med den 18 minuter långa *Saving Grace*. En årlig uppgörelse med turnélivets baksidor, men med den avslutande frasen "The saving grace/to which I cling/is that I wouldn't change a thing". Gör dig själv en stor tjänst och starta upp hösten med Adrian Shaw.

Jonas Elgemark

SHYNE

"Godfather Buried Alive"

Def Jam/Universal

Puff Daddy dumpade Shyne när han åkte uppför floden ett tag och nu kommer istället en minimalistisk och benhård platta utan minsta antydning till flärd. Drog- och våldshistorier läggs ovanpå snåriga beats och Shyne besitter inte några Barry Manilow-stämband direkt – jag trivs omedelbart. Håll det hårt. Stila dig inte. Låt andra fjanta runt i r'n'b-träsket. Denna käckfararrevansch funkar mycket bättre i kvarteret. Lyssna bara på *The Gang* tillsammans med Foxy Brown eller Swizz Beatz-proddade *Shyne*. Antingen så är du ombord eller inte.

Gary Andersson

SIENA ROOT

"A New Day Dawning"

Rage Of Achilles/SPD

Stockholmsbaserad kvartett som spelat ihop sedan 1997. Tyvärr är de i runda slängar 30 år försenade om de tränar efter det stora kommersiella genombrottet – vilket, av spelglädjen att döma, inte verkar bekomma dem det minsta. Tung bluesig (hård)rock i samma anda som Deep Purple och Jethro Tull varvas med proggens frihet och det går inte att värja sig för de feta orgelpartierna och Oskar Lundströms själfulla röst. Garanterat sväng utlovas!

Roger Bengtsson

STEPHAN SMITH

"Slash and Burn"

Artemis/Showtime

Vi snackar politisk folkrock framförd med stadig stämning uppbakad av en solid sättning med akustisk gitarr, bas, trummor och violin. Woody Guthries efterträdare har han kallats av New Yorks The Village Voice. Ja hur som helst, karln heter Stephan Smith och är en gammal pojkscout som utvecklats till trubadur i fredens tjänst. Smith smyger omkring i ett folk/americanalandskap, men också med rocken, bluesen, hip-hop och reggaen i ryggraden. Det är en dyster värld vi lever i. Och de som inte redan visste det får svart på vitt efter att ha lyssnat på *Slash and Burn*.

Kön till Stephens Smiths imaginära gilotin är lång, men främst står nog den krigstörstiga presidenten från Texas som också får en fin bit tillägnad sig, *You Ain't a Cowboy*. Smith är begåvad. Det blir sällan för mycket plakatpoesi, utan tänkvärda och fyndiga formuleringar, som i *Taking Aim*. "Like a hip hop cowboy/yeah I'm twisted/I'm the American you wished never existed/I've been here all along you just missed it/Everyday there's more of us who won't get enlisted/To fight your wars abroad/fall for your fraud/Like the way you work for Satan in the name of God."

Johan Joelsson

SOULWAX

"Any Minute Now"

Play It Again Sam/Playground

Det är inte varje dag ett belgiskt rockband hamnar på engelska DJ Magazines omslag, men Soulwax fixade det så klart. Nu var det kanske inte bara faktumet att Soulwax mixar råa rockgitarre med analoga syntlingor och beats eller att gamla Depeche Mode-kollaboratörer som Flood och Alan Moulder är inblandade i produktionen som fick DJ Mag att placera just dem där. Nej, de båda bröderna Stephen och David Dewaele är som bekant redan kända under namnet 2Many DJ:s. Deras *As Heard On Radio Soulwax Part 2* har sålt hundratusentals exemplar och bröderna är hett efterfrågade på stora dansfestivaler i världen. Deras hopmixningar av osannolika kombinationer som Rökysopps *Eple* med Dolly Partons *9 to 5* var minsann banbrytande, även om de lutade sig tillbaka på en lång DJ-tradition.

Men Soulwax då? För det handlar ju inte bara om bröderna Dewaele, utan om Stefaan Van Leuven och Steve Slingeneyer också. Och ja, det är en relativt bra skiva. Gillar man skitig rock som inte räds syntetiska ljud är det här en trevlig bekantskap. Jag måste nog erkänna att mina förväntningar var något för höga, men när jag fått fundera en stund känner jag att Soulwax helt klart har levererat ett bra album.

Mats Almegård

CHRIS STAMEY

"Travels in the South"

Yep Roc/Border

Chris Stamey har hunnit med mycket. Han har inte bara varit medlem i The dB's och The Sneakers utan också spelat med Yo La Tengo och Matthew Sweet. Dessutom har mannen producerat skivor med bland andra Whiskeytown och Le Tigre. Synd då att amerikanen bara fått ihop ett halvduant soloalbum. Det börjar riktigt bra med powerpop-rökaren *14 Shades of Green* men därefter blir plattan en lite ojämn och uddlös upplevelse. Musiken är gitarrbaserad pop med stor ljudbild och alltför snäll produktion som blir ganska så gubbtråkig i längden. Trots flera starka refränger, bitvis ett hälsigt låtsnickrande och stora ambitioner.

Robert Lagerström

STONEBRIDGE

"Can't Get Enough"

Hedkandi/Playground

Stonebridge behöver väl ingen närmare presentation? Har man missat hans namn bryr man sig inte om house och har aldrig gjort. En av Sveriges säkraste floorfillers när han DJ:ar och en av de flitigaste remixarna och producenterna vårt land har att bjuda. Kanske rent av den störste. Hans katalog är i alla fall imponerande.

Efter den euforiskt uppflytande hitten *Put 'em High*, där Therese står för sången, har det nu blivit dags för ett nytt albumsläpp och det är bara att buga. Stonebridges kunande och erfarenhet lyser igenom på hela albumet. Inga producentmissar här inte. Här finns house med och utan latinoinslag, downbeat och några små utflykter i r'n'b-/hiphopland. Det är kompetent och det svänger. En rad låtar från *Can't Get Enough* kommer att fylla stora dansgolv över hela Europa, jag lovar. Min enda invändning blir att det ibland känns lite väl anpassat, men det är snarare en fotnot.

Mats Almegård

STEFAN SUNDSTRÖM

"Hjärtats melodi"

National/BonnierAmigo

Ja, så var det då dags: Stefan Sundström har blivit folkkär på riktigt. En status han självklart borde nått redan för ett antal år sedan. Men nu känns det som tiden till slut är mogen för denne stövelbekläddade musikant, att han tagglat sig den långa visvägen ända fram till allas våra hjärtan som en kufisk figur med texter som på ett underhållande sätt belyser missförhållanden i samhället. Trägen vinner på något sätt. Det känns skönt.

En hel drös namnkunniga musiker backar upp både i mer Stones-gungande spår som *Fula gubben Hitler* och i softare traditionella visor där *Snickeboa* är allra starkast. Framförallt har Soundtrack-Martin Hederös arrangerat massvis av sköna stråkar och spelat livjuvig klaviatur, vilket är ett rejält lyft för Stefan. Melodierna är annars lättgreppade, men Stefans fyndiga och medkännande texter som framförs med enfaset är ändå hans adelsmärke. *Hjärtats melodi* innebär, som väntat, en mysig stund tillsammans med vårt lands mest underfundiga vissångare. Och nu känner snart alla till att Stefan Sundström är så här bra. Det känns kul.

Gary Andersson

SWAYZAK
"Loops from the Bergerie"
!K7/Border

Vid första intrycket kändes Swayzaks nya album inte jättespännande, house efter noter. Men vid upprepad lyssning visar det sig finnas gömda djup. Främst den lysande *Then There's Her*, en av plattans lugnare spår. Det påminner om tidens gång i en fransk film från sjuttioalet, en dröjande, lite melankolisk känsla. Och så den här kvinnan (Clair Dietrich) som berättar om sitt förhållande med ett par: "There's this couple/they like me/.../And then there's her". Det finns en härlig analog värme i många spår, mycket på grund av att duon grävt fram riktiga gamla syntar från förra århundradet istället för att bara förlita sig på datorer och mjukvara. Bland vokalisterna märks i synnerhet Richard Davis, som ger flera spår den där riktiga house-känslan. Även om *Loops from the Bergerie* inte årets bästa platta så är den en varm skiva man gärna dansar lite till hemma i vardagsrummet.

Henrik Strömberg

TANK MARWIN

"Tank You"
MEKANO
"Double Cream"
Pay Per Bag/Next Stop

Rusktigt skönt att se att det finns sådan talang bland de oberoende gräsrotterna i hiphop-Sverige. Inte ett, utan två starka släpp välsignar lilla PPB oss med nu och även om veteranen Tank Marwin har åldern och tyngden väger unge västeråsaren Mekano upp med talang. Mekano har precis gått ur gymnasiet och istället för att ställa sig till arbetsmarknadens förfogande knyter han kontakter i New York och släpper i en plattvändning ett producentcentrerat album med en mängd gästrappare. Även om man är skeptisk mot den här typen av produkter – i alla fall till Embee släpper bomben – så är det ett gediget souligt och somrigt verk, med ett fjäderlätt, modernt och varierat sound. Dessutom får up and coming göteborgaren Rico vara med på två spår, varav *The Genius Returns* hör till samlingens starkaste. Lite spretigt blir det, men som fullängdsdebut klart hoppigvande och till större delen personligt.

Tank Marwin däremot har varit med ett tag, och beatsen som ackompanjerar hans old school-tunga rap känns bekanta med sina RZA-stråkar och pianon, men variationen är det absolut inget fel på. Att kunna gå från hårda *Coming Out Strong* till något mer laid back *Rising Up* och sedan snabb-rappade *Assault Part 2* tyder både på vid-synthet och bredd. Det finns kvalitet i återväxten – var så säker. Nu väntar vi bara på lite mer budskap och innehåll, och lite mindre "titta vad jag kan!".

Kalle Malmstedt

TERROR SQUAD

"True Story"
SRC/Universal

Ända sedan Big Pun dog kämpar Fat Joe för att axla hans mantel som ledare för Terror Squad. Efter Cuban Links och Triple Seis avhopp består crewen idag av Remy Martin, Tony Sunshine, Armageddon och Prospect. Med tanke på hur lite utrymme de två sistnämnda får på *True Story* borde kanske de också överväga sina medlemskap.

Jättehiten *Lean Back* känns fortfarande hyggligt fräsch och samspelet mellan Remy och Fat Joe funkar fint som vanligt. DJ Khaled, Scram Jones och Cool & Dre bidrar med flera heta produktioner där de samplar skilda storheter som 10 CC och The Mike Curb Congregation. Lord Finesse och Buckwild får däremot inte alls till det som på den gamla goda tiden. Skivans värs-

ta bottenapp är *Take Me Home* som låter som en sömnig budgetversion av Twistas och Kanye Wests *Overnight Celebrity*. *True Story* är ändå tillräckligt bra för att hålla intresset uppe inför nästa Fat Joe-album.

Daniel Severinsson

THERAPY?

"Never Apologize Never Explain"
Spitfire/Playground

17:e mars 1994. Kåren i Göteborg. Ett starkt minne. Therapy?, med färsk albumet *Troublegum* och singeln *Nowhere* ute, genomför en av de bästa spelningarna jag sett. Det var ungt, piggt, fräscht och tempostinnt. Flera ingredienser som inte direkt återfinns i dagens Therapy?.

Visst, det riviga gitarriffet i inledande *Rise Up* är bra och stinger till i refrängen. Men i övrigt det är mestadels säsig och (fortfarande) poppunkigt med post-grungig underton. Varken inspirerat eller inspirerande. Varje genre verkar ha sitt antal band med ovilja att utvecklas för mycket – något Therapy? ger ett övertydligt exempel på.

Niklas Simonsson

TRISTESS

"Vad ska vi bli?"
Wasted Sounds/Border

Tristess tar en tidsmaskin tillbaka till slutet av sjuttioalet. Ebba Grön kämpar för Rågsved och Tristess för glesbygden i Norrland. Det är samma frustration över samhället, det enda som förändrats är måltavlorna. På *Vad ska vi bli?* är det Göran Persson och vaktbolaget Falck som får sig ett par välriktade punkspår. Men det mesta är sig likt, tyvärr.

Andreas Eriksson

TUMMEL

"Transit"

Tummel

Det har det senaste halvåret släppts en hel del skivor med svenska band som, om inte spelar ren och oförställd kletzmusik, så i alla fall band som flirtar med den. Tummel sällar sig till den mängden, även om det är deras andra skiva. Och där den första kanske var en renare vördnad för kletzmerns ursprung och äkthet, så tar de i och med *Transit* ett steg från traditionen, mot andra traditioner, men fortfarande med aktning och respekt intakt. Ofta hör man band och artister nämna influenser och ledstjärnor utan att kunna spåra något av dem i musiken, men i Tummels fall hörs alla de traditioner man närmast sig, de österländska, de rockbaserade, de jazzinfluerade. Allt integrerat till en naturlig mix; det känns fel att faktiskt kalla det kletzmer; det känns fel att kalla det rock eller jazz. Det är bara en helt ärlig, naturlig, men nästan överkligt medryckande, musikalisk hybrid. En hybrid som jag var rädd för var på väg bort, i alla fall utförd på ett så elegant och konsekvent sätt. *Transit* är en orsak till värme i kylan, ljus i mörkret och fest i den grå vardagen. Och detta bara på skiva. Jag ryser av väl-lust när jag tänker mig dem live.

Magnus Sjöberg

TWILIGHT CIRCUS

"Dub from the Secret Vaults"
ROIR/Border

Mest är han känd för att spela bas i The Legendary Pink Dots. Men kanadensaren Ryan Moore, alias Twilight Circus, har sysslat med dubmusik i 20 år, gett ut skivor sedan mitten av nittioalet och samarbetat med Ranking Joe, Luciano och Black Uhuru Mykal Rose. Här har han samlat outgivet material och fått ihop ett helgjutet album som borde tilltala de flesta som gillar genren. I studion arbetar Moore mest med gammal god utrustning vilket ger soundet karaktären av jamaicanskt sjuttio-tal medan musiken inte alls låter som den som kommer från den soliga ön. Låtarna är egensinniga och omväxlande och tar hela

tiden nya vägar med fördröjningar i ljudet och ekande effekter. Visserligen kunde den inledande *One Drop*, med melodica och skönt piano, nästan varit tillverkad på Jamaica men därefter följer mängder av tunggungande material som lyder under sina egna lagar. Som den spöklika reverb-utflykten *The Groove* och den melodiska *Sly* som vibbar fram i haltande halvfart. Det är alltid lika roligt när någon vågar bryta mönstret och göra någonting riktigt personligt. Som dessutom är fantastiskt bra.

Robert Lagerström

UNEARTH

"The Oncoming Storm"
Metal Blade/Border

Massachusetts-manglarna har tidigare släppt minialbumen *Above the Fall of Man* och *Endless* samt fullängdaren *The Stings of Conscience*. Klingar inga klockor är det förstäligt då dessa (hittills) saknar svensk distribution. Uppvisas där samma pigghet som på *The Oncoming Storm* lär det dock inte dröja länge innan deras namn är på mångas läppar.

Stilren mix mellan At The Gates, In Flames, Iron Maiden och en gnutta Meshuggah piskas ur högtalarna och flertallet spår är riktiga godingar. Till nästa gång vore det önskvärt om ännu mer Meshuggah-komplexitet berikar soppan för det så kallade Göteborgssoundet kan knappast ses som nyskapande längre.

Roger Bengtsson

VACUUM

"Your Hole Life is Leading Up to This"
Subspace/Playground

Pagemedlemmen och galleristen Marina Schiptjenko och filosofen och allsysslaren Alexander Bard har som bekant lämnat skeppet. Idag är Vacuum en duo bestående av sångaren Mattias Lindblom och musikmakaren Anders Wollbeck. Men musiken är fortfarande en pompös blandning av catchy refränger och syntpop. De snor Trios rytmer från *DaDaDa* i *A Shallow Heart* och försöker slå sig in på syntklubbarna med dansanta Alphavillepastischen *The Void*. Men det funkar inte. Det här är verkligen ett (ursäkta!) vakuum. Och smurfduetten i *Love Earth Cry* förstår jag mig överhuvudtaget inte på.

Mats Almegård

THE VANDALS

"Hollywood Potato Chip"
Kung Fu/SPD

Med denna sin tionde utgåva kan vandaler-na nämnas som veteraner i punksammanhang. Tyvärr stöder de sargade lemmar tungt på kryckorna och till texter, melodier eller produktion har krafterna inte räckt. Queen-covern *Don't Stop Me Now* samt den smårolliga *Christian O Canadian* har sina poänger men som helhet är *Hollywood Potato Chip* för ofokuserad och känns mest som ett hastverk.

Roger Bengtsson

VECTOR-LOVERS

"Vector Lovers"
Soma/Goldhead

Martin Wheeler följer upp sin ett år gamla tolv *Roboto Ashido Funk* med ett album fyllt av pumpande robotelectro. Redan i inledande *Girl + Robot* visar han dock att det inte bara är maskinellt kall electro han vill göra, utan även peta in lite mänskliga känslor i apparaterna. Lite som när Harrison Ford upptäckte att det går att ha känslor för replikanterna i *Blade Runner*. Det är således en vackert vemodig och känslöfylld skiva Wheeler gjort. Det enda som stör lite är att i de allra lugnaste spårerna blir det väl sentimentalt och trist. Som om herr Wheeler egentligen vill spela ättio-talssyntpop, men inte vågar.

Mats Almegård

VOID OF SILENCE
"Human Antithesis"
 Void 666/

De senaste dagarna har i huvudsak två album snurrat i spelaren. Den så hett efterlängtrade och ideligen uppskjutna *The Album of Labour* signerad Veni Domine samt *Human Antithesis*. Båda grupperna rör sig i ett doomlandskap där nedstämda riff tyngre än oljetankers ständigt avlöser varandra. Void Of Silence är något långsammare, kör längre låtar och använder sig av en tydligare melankolisk prägel och trots att texternas depressiva touch ibland låter ytterst krystat och låtmaterialet knappt håller hela vägen är det svårt att inte gilla *Human Antithesis*.

Roger Bengtsson

PAUL WELLER
"Studio 150"
 V2/BonnierAmigo

När han gjorde soulcovers med The Jam eller Joe Smooths houseanthem *Promised Land* med The Style Council handlade det om upplysningsiver, att få sin vita publik att upptäcka svart musik. Idag har Paul Weller inte så mycket att lära ut – men han har en skivsamling som vilken Mojo-prenumerant som helst skulle mördra för. På sin första renodlade coverskiva tolkar han idel klassiskt material samt Oasis (Noel blir dock säkert glad av att hamna i samma sällskap som Bacharach/David, eller Rodgers/Edwards om han hade hört talas om dem).

Weller tar sig an fantastiska sjuttiotalsballader som Rose Royce *Wishing On a Star* och The Carpenters (*They Long to Be Close to You* och får dem att låta väldigt Paul Weller på ett bra sätt. Allt är inte lika kul, men han verkar i alla fall nästan aldrig drömma om att gubbrocka inför stora folkmassor.

Thomas Nilson

RAY WILSON
"The Next Big Thing"
 Inside Out/Border

Han har en ganska underlig karriär, Ray Wilson. Som frontman i Stiltskin kom genombrottet som en bomb med singeln *Inside*, vars video pluggades lika hårt som Levi's reklamfilm där låten även användes (att de hade plankat Smashing Pumpkins låt *Today* rakt av var det förvånansvärt få som uppmärksammade). Bolagsstrul och medlemstjafs gjorde att slutet blev minst lika abrupt som den nyfunna framgången. Ray återfanns dock (hur otrolig nyheten än låt) strax därefter som sångare i Genesis. Hur det nu sågs som en logisk fortsättning på sångare som Peter Gabriel och Phil Collins låter vi vara osagt. Hur som helst – idag är det solo som gäller för Ray Wilson. Och hans andra platta *The Next Big Thing* är inte speciellt spännande. Trött rock utan genretillhörighet eller fingertoppskänsla. En oerhört missvisande titel förresten – och fråga mig inte varför en nyinspelad version av nämnda *Inside* finns med...

Niklas Simonsson

THALIA ZEDEK
"Trust not Those in Whom Without Some Touch of Madness"
 Thrill Jockey/Border

Thalia Zedek var en gång i tiden med i banden Live Skull och Come. Då var det gitarrbaserad alternativ rock som gällde, men när hon gav sig ut på soloäventyr för några år sedan blev det lugnare. Thalia Zedek är en av den kvinnliga rockens starkaste röster. Skrämmande ibland men alltid rå och äkta. På *Trust not Those in Whom Without Some Touch of Madness* rockar och stökar hon till det mer än vanligt och det blir vackert och farligt på samma gång. Ett givet köp!

Jonas Elgemark

THE ZOMBIES
"As Far As I Can See"
 Alive/Playground

Det tar emot. Det är ändå Zombies, eller ... ja. Det är synd att de fortfarande använder namnet. För det här är inte bra. Nyskrivet material av ett band som gjort odödliga låtar som *Time of the Season* eller *She's not There*, men det finns inte något kvar från sextiotalets låtskrivargnista. Inte heller något spännande framförande. Det är Rod Argent, en av tidernas bästa keyboardspelare och Colin Blumstone som kämpar vidare och trots Argents raffinerade klaviaturspel blir det bara intetsägande.

Jonas Elgemark

ÖRESOUND
"Till alla kvinnor"
 Hi-Hat Records

Först blev jag arg. Faktiskt. Jag kände att Öresound var en förolämpning mot mig och min tid. Efter ett tag gav det med sig, även om jag inte kommer ifrån att jag inte tycker det är särskilt givande att lyssna på. Som ett vispopens försök att åstadkomma Peps-konnotationer. Här finns ett par nummer som kan vara värda att låna sitt öra, men som helhet är det alldeles för lätt och förgängligt. Jag blir inte upprörd längre, men jag kan inte påstå att jag känner något annat heller ...

Magnus Sjöberg